

# Thiên Quĩ

## Contents

|                      |          |
|----------------------|----------|
| <b>Thiên Quĩ</b>     | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Tiết Tử | 1        |
| 2. Chương 1-2        | 4        |
| 3. Chương 2          | 12       |
| 4. Chương 3          | 19       |
| 5. Chương 4          | 26       |
| 6. Chương 5          | 34       |
| 7. Chương 6          | 41       |
| 8. Chương 7          | 50       |
| 9. Chương 8          | 58       |
| 10. Chương 9         | 66       |
| 11. Chương 10        | 73       |
| 12. Chương 11        | 81       |
| 13. Chương 12        | 88       |
| 14. Chương 13        | 96       |
| 15. Chương 14        | 103      |
| 16. Chương 15        | 109      |
| 17. Chương 16        | 117      |
| 18. Chương 17        | 125      |

## Thiên Quĩ

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thần quái, 1×1, HE. Biên tập và chỉnh sửa: Tịch VuAnh có một giấc mơ – Trong mơ anh đuổi theo m

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-quy>*

### 1. Chương 1: Tiết Tử

Anh có một giấc mơ –

Trong mơ anh đuổi theo một bóng dáng cường tráng cao lớn đi vào trong một toa xe, đây là một chiếc xe lửa, bọn họ ngồi rải rác bên trong giống như có thể tùy ý lựa chọn chỗ ngồi, trong tiếng xình xịch vang lên, xe lửa dọc theo đường ray xuyên thẳng vào bầu trời đêm tối đen như bị vấy mực, dẫn anh rời khỏi thế giới đang khiến anh hồng mắt lại khiến anh vạn kiếp không phục này.

Tia sáng đầu tiên xua tan đi bóng tối, tách anh rời khỏi giấc mơ đẹp, anh thậm chí còn không kịp cảm nhận dư vị của cảnh mộng, bàn tay run rẩy vội vàng lần đến bình thuốc đặt ở đầu giường, nuốt viên thuốc cuối cùng xuống, yên lặng chờ đợi đau đớn giảm bớt, dần dần chỉ còn lại choáng váng mãnh liệt, trên người là một mảnh lạnh lạnh ẩm ướt, cảm giác mềm nhũn vô lực giống như rơi trên mây mù.

Anh là Kiều Mịch, là một người sắp chết không thể nào cảm nhận sự vui vẻ của sinh mệnh.

\*\*\*

“Hắc Khuyển, đừng ăn kẻ lang thang, bắn chết.”

Chú chó lớn oai hùng như thể không nghe hiểu tiếng quát bảo tràn ngập chán ghét kêu ngừng lại của chủ nhân, chớp mũi vẫn dụi về phía người đang co rút ở bên đường, lưu luyến không thôi.

Mạnh Tĩnh Nguyên đến gần, nhướn mày dò xét ‘kẻ lang thang’ không quá lôi thôi, đưa mũi chân đến gầy nhẹ lên, trong đôi mắt đỏ sẫm khác thường thoáng chốc nhiễm lên chút hứng thú, khoe môi nhếch lên:

“A, ngược lại đúng là nhặt được một thứ thú vị.”

Mạnh Tĩnh Nguyên vươn tay túm lấy cổ áo sau của ma ốm kia, người qua lại đầy đường tận mắt nhìn thấy vụ án bắt cóc này, đầu năm nay đúng là chọc gấu chọc hổ nhưng đừng chọc đến lưu manh, huống chi còn là lưu manh mang theo chó?

Người qua đường lại kỳ lạ giống như gặp quỷ mà né tránh, Mạnh Tĩnh Nguyên nhàn nhã dạo chơi, tiện tay vuốt ve vài sợi tóc dài màu trắng bạch nhuộm riêng vài lọn đỏ tươi, trên tai trái là chính chiếc khuyên tai khảm đá đen ngay ngắn, chỗ không bị tay áo che lấp lộ ra một mảng hình xăm lớn càng thu hút ánh mắt người khác hơn. Lôi theo một người còn sống sờ sờ, cậu ta lại không hề cảm thấy có chút nặng nhọc, thờ ơ tiếp tục bước đi, sắc mặt thoải mái giống như thứ đang kéo trên tay chỉ là một con mèo nhỏ, thuận tiện còn cảnh cáo chú chó đen:

“Cút, anh ta là của tao.”

Chú chó đen liên tục quấn quít vòng quanh chủ nhân vào con mồi, thỉnh thoảng lại cọ cọ vào ống quần chủ nhân năn nỉ:

[Chia cho tôi một chút, chia cho tôi một chút.]

\*\*\*

Là thứ gì khiến cho một người trong khoảng thời gian ngắn lại tiến sát cái chết như thế?

Khương Cố Bình nhiều lần lật xem bệnh ảnh, đôi mày nhíu chặt đến mức gần như dính lại với nhau, thì thảo lẩm bẩm:

“Không phải ung thư, không phải AIDS, không đúng, không đúng, cũng không phải... Cậu ta vốn là không có bệnh, nhưng... Cậu ta quả thực sắp không trụ được nữa.”

Khương Cố Bình gãi rách đầu cũng không thể giải thích nguyên nhân căn bệnh, trong lòng bực bội không thôi, không khỏi nhắc ông nghe bấm gọi dây số đã in hằn vào trong đầu, nhưng mà cho đến khi tín hiệu cuối cùng vang lên vẫn như cũ không có người nhắc máy, nặng tay bấm vài lần cũng vẫn như cũ.

“Đáng chết, chắc không phải là xảy ra chuyện gì chứ.”

Cởi áo khoác trắng, Khương Cố Bình vội vàng rời khỏi căn phòng, thiếu chút nữa đụng phải xe đẩy trong tay y tá, anh ta nhanh nhẹn né tránh rồi dứt khoát guồng chân chạy như điên, lao vào trong thang máy, để lại một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, đáng vẻ kia rất giống như trong bệnh viện có cất giữ một quả bom hẹn giờ, đang đếm ngược mười giây, anh ta thì vội vã chạy trốn chết.

Bác sĩ, y tá đều ghé mắt nhìn – công tử nhà Viện trưởng lại tái phát bệnh luống cuống hay sao?

\*\*\*

Từ sau khi ngã xuống một cách khó hiểu vào một năm trước, bệnh tật không khiến lòng tự tôn của anh phai mờ, lại đốt sạch ý chí muốn sống của anh trước. Tự tôn không cho phép anh tự sát, nhưng không thể nào ngăn lại khát vọng đến với cái chết của anh. Nếu nói mỗi khi nhìn thấy ánh mặt trời, Kiều Mịch sẽ mất mát, thì ánh mặt trời giống như hôm nay lại khiến anh kinh hãi vạn phần.

Đây là nơi nào?

Kiều Mịch sờ kính mắt bên gối đeo vào, cẩn thận nhìn lên, nơi đây không phải là bệnh viện, lại càng không phải là căn phòng thuê bẩn thỉu dơ dáy không chịu nổi kia của anh, mà là một căn phòng gạch xanh cổ kính, song cửa sổ bằng gỗ quét nước sơn màu lục, kính cửa bị vỡ vài miếng, góc tường còn có một chiếc mạng nhện vững chắc vương đầy bụi cùng thi thể của một con sâu nhỏ, đồ dùng làm bằng gỗ được chế tác cũng coi như tinh xảo, lại tràn ra mùi nấm mốc, kể cả chăn màn gối đệm trên chiếc giường này cũng thế, không chỗ nào là không tản ra mùi vị cổ xưa.

Cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là bên giường có một người phụ nữ tóc tai bù xù mặc trang phục thời dân quốc đang dùng đôi mắt lơ đãng nhìn anh... Trần trường?

Kiều Mịch lập tức rung mình một cái, vội vàng kéo chăn lên trùm kín thân thể, trong đầu có một từ đang không ngừng phình to ra – Bất lịch sự.

## 2. Chương 1-2

Sống hai mươi sáu năm trên đời, Kiều Mịch lần đầu tiên biết được thế nào là xấu hổ đến mức khiến người ta ngay cả tâm muốn chết cũng có, lại không phát hiện ra lúc này cũng không còn đau đớn, không có chóng mặt, thậm chí còn có tâm tư nghĩ đến chuyện quần áo, anh đỏ bừng mặt đặt câu hỏi với người phụ nữ mặc trang phục dân quốc:

“Quần áo... của tôi đâu?”

“Không có.”

Đôi mắt như cá chết của người phụ nữ vẫn nhìn chăm chăm thẳng vào Kiều Mịch, âm u bật ra hai chữ, lại có vài phần cảm giác hư vô mờ ảo.

Lông mày Kiều Mịch nhẹ chau lại, lùi bước khẩn cầu:

“Vậy thì... Có thể tìm giúp tôi một quần áo không?”

Nhìn quần áo trên người người phụ nữ một cái, anh lại bổ sung:

“Tùy tiện... Thứ gì cũng được.”

Hiện tại dù có cho anh một bộ trang phục thời nhà Đường, anh cũng sẽ không bắt bẻ.

Mắt cá chết vẫn như cũ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Kiều Mịch, nhìn mãi một lúc lâu.

“Quần áo.”

Người phụ nữ bất chợt xoay người qua, chân giống như không chạm đất rồi đi.

Ánh sáng trong phòng không được tốt lắm, tuy rằng Kiều Mịch cảm thấy dáng bước đi của người phụ nữ kia có chút kỳ lạ, hơn nữa lại giống hệt mèo đi đường không phát ra tiếng động, nhưng chỉ coi là người ta được nuôi dạy tốt, nên không để ở trong lòng. Anh quan sát bố cục trong căn phòng, lòng thầm tán thưởng cách bài trí cổ xưa trang nhã, cho dù đồ dùng có hơi cũ nát một chút, cũng không làm giảm sự cuốn hút của căn phòng. Nếu như không phải tình huống không đúng lắm, anh ngược lại thật muốn đi thăm thú tòa kiến trúc cổ này một chút.

Vì sao quần áo của mình lại không thấy đâu? Ai cởi? Đây là nơi nào?

Kiều Mịch vỗ môi nghĩ lại, nhớ rõ lần cuối cùng có ý thức, anh là đi ra ngoài mua thuốc giảm đau, nhưng

thân thể đã quá mục nát, đi được nửa đường liền ngồi xuống xuống vệ đường nghỉ tạm, sau đó? Sau đó anh không còn sức lực đứng dậy nữa, lúc ấy nhớ lại giấc mơ giống báo trước cái chết kia, anh cho rằng anh đã chống đỡ đến cuối cùng.

Hàng mây thanh nhã nhú lại ở giữa, lông mày chen chúc lại tạo thành chữ xuyên sâu, Kiều Mịch cuối cùng cũng phát hiện tình hình không ổn, so với trần trường thì càng nghiêm trọng hơn. Bởi vì anh bị cơn đau nhức do bệnh tật tra tấn đã lâu, anh biết rõ những cảm giác khổ sở ấy, nhưng hôm nay toàn bộ sự không thoải mái dường như đã đi xa. Để chứng minh rằng mình không phải nằm mơ hoặc đã thành quỷ hồn, anh lựa chọn phương pháp nguyên thủy nhất, hung hăng véo mạnh đùi một cái, đau đến mức lông mày vặn vẹo, anh đeo mắt kính lên, đáy mắt không giấu được kinh ngạc – kỳ tích đã xảy ra rồi sao?

Kiều Mịch không rõ, đúng vậy, anh đã từng có những giấc mơ không thực tế như ‘chết đi’ hay ‘đổi thân thể’, hơn nữa không chỉ là một lần, tự bản thân anh biết rõ đây chẳng qua chỉ là vọng tưởng, không thể nào thành hiện thực. Hôm nay anh cúi đầu thăm dò hai tay gầy guộc mà tái nhợt của mình, rất xác định đây là thân thể vốn có, mà anh còn cảm thấy đau, cho nên càng không thể là quỷ hồn... Chẳng lẽ là khỏi hẳn?

“Bệnh của mình?”

Giọng nói khàn khàn vang lên tràn đầy nghi hoặc khó hiểu, Kiều Mịch tự đánh giá nhiều lần, cho đến khi một bộ quần áo được ném ở trên chần, anh vụt ngẩng đầu nhìn về phía người đứng ở bên giường, lập tức sững sờ, trong đầu lại phình lên mấy chữ lớn – không phải trào lưu hiện hành.

Mạnh Tĩnh Nguyên cười như không cười mà nhếch môi lên, ánh mắt lướt qua gương mặt bởi vì bị bệnh lâu ngày mà tái nhợt khô gầy của anh, mày kiếm của cậu ta hơi nhướng, giọng điệu càng ngả ngớn:

“Bộ dáng thật xấu, thêm chút thịt nữa ăn mới thú vị.”

Kiều Mịch sững sờ nhếch miệng, trong lòng không ngừng tuôn trào – Đồng tính luyến ái? Lại nói, bộ quần áo kia thật sự không phù hợp với căn phòng này.

“Ây! Anh điếc à?”

Mạnh Tĩnh không quá vui vẻ với cái tên im lặng này, lông mày đưa ngang, ngũ quan đẹp đẽ lập tức thêm phần hung ác, phối hợp với cách ăn mặc khoa trương này, đặc biệt âm trầm khiến cho người ta sợ hãi.

Kiều Mịch khẳng định người thanh niên trước mắt không theo trào lưu hiện tại tuyệt đối là trẻ tuổi hơn mình, hơn nữa tính tình không được tốt lắm, Kiều Mịch tự giác được rằng mình lớn tuổi hơn hẳn là nên nhường nhịn, đối với thái độ ác liệt của thanh niên kia chỉ cười cười:

“Tôi không phải bị điếc, ừm, cô gái kia đâu rồi?”

Mạnh Tĩnh Nguyên bởi vì thái độ của ma ốm mà nheo mắt lại, lại vì câu nói sau mà lông mày nhướng cao

hơn, tràn đầy hứng thú:

“Cô gái? A? Anh là nói Tiểu Mai?”

“Tiểu Mai? Thì ra cô ấy tên là Tiểu Mai, sao cô ấy lại mặc trang phục thời dân quốc, lúc đi đường cũng không phát ra tiếng động.”

Kiều Mịch vừa nói, vừa cầm chiếc T-shirt lên, nhìn thấy phía trên là hình vẽ một cái đầu lâu dính đầy máu, lông mày liền nhíu lại thật chặt, lại cầm lấy chiếc quần jean thủng lỗ chỗ lên, anh đẩy kính mắt, cầm lấy chiếc quần lót chưa lật ra: May mắn là quần lót không có lỗ.

Mân mê dưới chần một hồi, cuối cùng cũng mặc xong, Kiều Mịch xuống giường, ngẩng đầu dò xét vẻ mặt tràn đầy hứng thú của thanh niên trước mắt, lúc này mới phát hiện đối phương cao hơn mình những nửa cái đầu, bản thân anh đã cao 175cm, cũng không tính là thấp, nhưng thanh niên này có lẽ còn cao trên 185cm đi? Kiều Mịch không quá cố chấp với chiều cao, vươn tay tự giới thiệu:

“Tôi là Kiều Mịch.”

“Anh đã thấy Tiểu Mai?”

Mạnh Tĩnh Nguyên không nghĩ đến việc đưa tay ra, vào thẳng vấn đề.

“A, đúng rồi.”

Nhớ đến sự xấu hổ lúc trước, Kiều Mịch không khỏi lại đỏ mặt:

“Ừm, là... Là mọi người đưa tôi về sao?”

“Là tôi nhặt anh về.”

Mạnh Tĩnh Nguyên khoanh tay dò xét tên ma ốm mặc T-shirt quần jean từ trên xuống dưới, thân thể kia vốn không hề phù hợp với bộ quần áo này, hơn nữa khí chất tao nhã cùng kính mắt, giống như một kẻ vừa đi đường vừa cười nói, độ cao khỏe môi cậu trong lúc không phát hiện ra lại cao hơn vài phần, còn ra vẻ thần bí:

“Nỗi đau khổ của anh, là do tôi giải quyết.”

“A? Cậu là bác sĩ?”

Không giống, tuổi còn quá trẻ, cũng quá... Khác thường.

Kiều Mịch lặng lẽ quan sát bốn phía, tuy nhiên cậu cảm thấy người trước mắt cũng không có ác ý, nhưng không loại trừ khả năng đây là một vụ lừa bịp để vơ vét tài sản.

“Tôi không phải.”

Mạnh Tình Nguyên quá rõ ràng hình thức tự hỏi của người thường, nhìn thấu tâm tư của Kiều mịch, cậu cũng không bận tâm:

“Anh vốn là không bị bệnh, bác sĩ không giúp được gì cho anh.”

“Có ý gì?”

“Anh cực khổ như vậy là do bị ứ khí ăn mòn, biết ứ khí không? Nhìn thế giới này đi, càng lúc càng xấu xí, khắp nơi đều là lũ ích kỷ, con buôn, tiểu nhân hại người khác, đủ loại ác niệm sinh ra ứ khí, thứ này bình thường dễ quần lên linh thể, cũng sẽ bị lệ quỷ tụ hóa thành năng lượng. Có thể... Tôi nhìn thấy được rất nhiều trên người anh, thật là kỳ lạ, thân thể anh không có gì đặc biệt, nói bát tự của anh cho tôi nghe.”

Lại là quỷ, lại là bát tự, Kiều Mịch gần như khẳng định đây là lừa đảo, anh nhìn sang thứ gì đó, lại nhìn sang thanh niên cao lớn hơn cả mình, cực kỳ bất đắc dĩ, lúng túng ngập ngừng nói:

“Tôi không nhớ rõ.”

Thực ra Kiều Mịch cũng không nói dối, bởi vì khi anh sinh ra thì đã xảy ra một chuyện, tất cả mọi người vốn không có ai biết được chính xác bát tự của anh.

Mạnh Tình Nguyên mất lạnh nhìn chằm chằm Kiều Mịch, đột nhiên cười thần bí nghiêng người tránh ra:

“Vậy anh đi đi, chờ khi nào anh nhớ ra, lại quay về tìm tôi.”

Cứ như vậy?

Trong lòng Kiều Mịch tràn đầy nghi hoặc, sợ trong đó có kế, nhưng mà cơ hội khó có được, lúc này không đi, còn định đợi đến khi nào?

Vì vậy sau khi do dự hồi lâu, Kiều Mịch liền đi ra phía cửa, cũng không che giấu được vẻ mặt cảnh giác, cuối cùng từ từ đi ra cửa, tiếp đó lập tức há hốc miệng. Nếu không phải thật sự sợ người trong nhà đuổi theo ra đây, Kiều Mịch không biết sẽ còn đứng ngây ra bao lâu, dù sao khi nhìn rõ nơi là tứ hợp viện lại vốn là một cái sân rách nát, lại nhìn thấy những tòa cao ốc san sát bên ngoài tường vậy, ai có thể không

như bị cường chế mà cố gắng một chút thời gian mở to mắt há hốc miệng chứ?

Nghe thấy tiếng bước chân trong phòng đến gần, Kiều Mịch liền chạy trốn chết ra ngoài cửa chính, cũng không chú ý là mình đi chân trần, cho đến khi ra đến cửa, chạy qua đường tắt chật hẹp ở giữa hai tòa cao ốc, nhìn thấy dòng người đi tới đi lui trên đường chính mới thở phào một hơi, chẳng quan tâm đến việc quần áo của mình khiến người ta chú ý, Kiều Mịch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dáng người cao lớn kia đứng ở cuối ngõ nhỏ, nơi đó tối tăm không sáng rực giống như đường chính, giống như ở trong một không gian khác.

Kiều Mịch giật mình một cái, cũng không dám nhìn tiếp vào ngõ nhỏ giống như muốn hút người ta đi vào, hòa lẫn vào trong dòng người, đi về nhà.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Kiều Mịch biến mất ở đầu ngõ, Mạnh Tĩnh Nguyên nói với chú chó lớn ở bên chân:

“Kêu Tiểu Mai đi theo anh ta.”

Chó lớn giống như đang bắt mắt đảo đôi mắt chó hung ác trừng cậu, nhưng vẫn rảo chân chó chạy vào trong nhà, cao giọng gọi:

[Tiểu Mai, Mạnh thiếu gia kêu cô đi theo miếng thịt kia.]

Kiều Mịch mãi sau mới nhận ra mình không mang theo tiền, đành phải đi chân trần quay về căn hộ của mình, đối với Kiều Mịch vì ốm đau một thời gian dài khiến thân thể suy yếu mà nói, gánh nặng là rất lớn. May mắn anh đã không còn cảm thấy choáng váng, cũng không còn đau đớn, trái lại cảm giác thoải mái đã lâu không thấy chống đỡ anh, một đường đi thẳng về căn phòng mình thuê, lại không hề cần dừng lại nghỉ.

Trước đó, Kiều Mịch còn đang chờ chết, nhưng một khắc gần kề này có thể hô hấp đã mang đến cảm giác hạnh phúc, mà ngay cả cảm giác đói bụng cũng khiến anh cảm thấy đặc biệt vui sướng, phần tâm tình này vẫn được duy trì mãi cho đến khi cậu đứng trước cửa căn phòng cho thuê mình đã ở hơn hai năm. Khóa cửa đã bị đổi, hành lý quần áo cùng một ít sách vở của anh bị để ở cuối hành lang, không biết đã có một cơn mưa lớn từ lúc nào, khiến tất cả những thứ đó đều ẩm ướt, tuy rằng chỉ là một ít quần áo và sách, nhưng đều là những thứ không chịu được ướt nhất.

Kiều Mịch giật mình, đi qua lật tới lật lui một hồi, dùng túi du lịch giấu đi cất tất cả quần áo ướt đẫm vào, những quyển sách kia càng không cần phải nói, trang sách đều dính lại với nhau, chữ cũng nhòe đi.

Vừa vặn ở bên cạnh có người đi ra, một người nhìn thấy Kiều Mịch, không khỏi thông cảm:

“Cậu Kiều đúng không? Có một vị bác sĩ họ Khương tìm cậu mấy lần, ừm, chủ nhà cho thuê cũng vậy, ông ta nói cậu đã thiếu tiền nhà nhiều tháng, ngày hôm qua đã ném hết đồ đạc của cậu ra.”

Kiều Mịch ngậy ngốc nhìn hàng xóm quàng ra những lời này xong liền mang theo người bạn vẫn luôn im lặng vội vàng rời đi, không biết là sợ bị anh quần lấy, hay là vì không quen nhìn một người đàn ông lại lộ ra vẻ mặt đáng thương.

Thật lâu sau, Kiều Mịch đẩy kính mắt lên, cầm túi du lịch nặng nề rời đi, đi dọc con đường không mục đích, từ hơn một năm trở lại đây, lần đầu tiên anh lo lắng đến thực tại. Khoảng thời gian bị ma bệnh quần lấy này, anh bỏ việc, gần như tiêu hết tiền tiết kiệm, bị đuổi khỏi chỗ ở, hiện tại bản thân ngay cả tiền ăn một bát cơm, uống một cốc nước cũng không có.

Từ sau khi tốt nghiệp đến giờ, Kiều Mịch trước nay vốn không giỏi giao tiếp cũng mất liên lạc với các bạn cùng học, đồng nghiệp cùng chỗ làm chứ đừng nói đến bạn bè, càng đừng nói đến việc sẽ giúp đỡ anh. Về quê sao? Người thân sợ rằng là tránh anh không kịp, chắc chắn sẽ không giữ anh lại, huống chi hiện tại anh vốn là không có lộ phí để về quê.

Nên làm gì bây giờ?

Cho đến giờ phút này, Kiều Mịch mới phát hiện ra bản thân mình một lòng chờ đợi cái chết, căn bản là chưa từng lập kế hoạch cho tương lai, trước mắt vẫn như cũ là đường cùng.

Chẳng lẽ phải ở trên đường viết chữ lớn xin ăn?

Tuy rằng Kiều Mịch luôn ở trong nhà, nhưng cũng không phải chưa từng nghe nói qua làm ăn mày còn phải phân bang phái kiếm ăn, hiện tại ăn mày cũng đều có tổ chức có kỷ luật, anh tùy tiện ngồi xổm bên đường đưa tay xin tiền, nói không chừng ngày mai sẽ biến thành người mất tích.

Cõi lòng tràn ngập hoảng hốt ngồi bên cạnh bồn hoa, vẻ mặt buồn rầu không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, lại không chú ý đến thời gian trôi qua, sắc trời dần trở nên u ám, con đường trở nên yên tĩnh, ngoại trừ văng sáng mờ nhạt tỏa ra từ đèn đường, thế giới này giống như chỉ còn lại màu đen thẫm đơn điệu.

Tiếng trẻ con khóc nỉ non khiến Kiều Mịch lấy lại tinh thần, anh nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nhìn về phía một người đàn ông đứng bên cạnh cạnh đào ở phía đối diện, chính là tiếng động phát ra từ chỗ này, anh không khỏi kinh ngạc – Đây là đang làm gì? Đầu óc không bình thường sao?

Qua một lúc lâu sau, người đàn ông kia đột nhiên xẹt qua đường chính giống như bão tố lao về phía anh, đứng ở phạm vi ngoài ngọn đèn đường, đôi mắt mở to ở trong bóng đêm giống phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Mùi bùn xông vào mũi, tiếng nước lách tách, lúc này Kiều Mịch mới phát hiện trên người người đàn ông kia ướt đầm, giống như mới đi ra từ trong nước, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả ma ốm là anh đây.

Người đàn ông kia đột nhiên mở miệng:

“Con tôi rơi xuống sông rồi, giúp đỡ tôi được không?”

Kiều Mịch chớp chớp mắt, đẩy kính lên, không quá xác định:

“Này ông, ông không sao chứ?”

Không phải vừa rồi là ông kêu hay sao?

Người đàn ông kia lại nhắc lại:

“Con tôi rơi xuống sông rồi, sắp chết đuối, cứu nó với.”

Giọng điệu của đối phương rất tha thiết, Kiều Mịch không khỏi dao động, đã nghĩ đi qua nhìn một cái.

Không chờ anh kịp hành động, một giọng nữ âm u đã vang lên phía sau:

“Dừng đi.”

Kiều Mịch nhìn lại, trong bồn hoa kia là người phụ nữ tóc tai bù xù mặc quần áo thời dân quốc, không phải là Tiểu Mai sao? Anh vô cùng kinh ngạc:

“A? Tiểu Mai... Ừm, cô Mai, sao cô lại ở đây?”

Tiểu Mai cũng không bận tâm đến anh, đôi mắt cá chết mở to nhìn chăm chăm về phía người đàn ông.

“Không được ngăn cản ta!”

Người đàn ông đột nhiên phần nộ chữi bối, sắc mặt tái nhợt biến đen, vẻ mặt dữ tợn.

“Anh ta là của Mạnh thiếu gia.”

Tiểu Mai lại âm u bật ra một câu, người đàn ông lập tức biến thành khói trắng.

“Mạnh thiếu gia?!”

Ánh mắt sợ hãi xen lẫn tiếc hận lưu luyến đặt lên người Kiều Mịch, người đàn ông cuối cùng vẫn phải bay bổng ‘đi’ về chỗ cũ, không biết là đang chờ đợi cái gì.

Đoạn đối thoại quái dị của Tiểu Mai với người đàn ông khiến Kiều Mịch cảm thấy như lọt vào trong sương

mù, Tiểu Mai cũng không giải thích, chỉ dùng đôi mắt cá chết nhìn anh chăm chăm.

“Cô ở đây làm gì?”

Kiều Mịch hỏi.

“Anh muốn biết à?”

Tiểu Mai âm u hỏi.

Không biết có phải vì đang là buổi đêm hay không, Kiều Mịch cảm thấy một cơn ớn lạnh tràn đến, khiến tóc gáy anh dựng đứng.

“Ừm.”

Đôi mắt cá chết của Tiểu Mai chăm chú nhìn anh, Kiều Mịch cảm nhận được cảm giác áp bách vô hình.

Một hồi im lặng qua đi, Tiểu Mai cuối cùng cũng mở miệng:

“Mạnh thiếu gia muốn tôi nói cho anh biết...”

Kiều Mịch cũng không biết Mạnh thiếu gia là ai, nhưng từ thái độ kiêu kỳ của người đàn ông vừa rồi có thể nhìn ra, chỉ sợ là một nhân vật hung ác, trong đầu anh liền hiện lên hình ảnh tên tội phạm kỳ lạ định lừa mình kia.

“Anh...”

“Tôi?”

Kiều Mịch gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh, khẩn trương đẩy gọng kính lên.

Tiểu Mai mở to mắt một hồi, cuối cùng u ám nói:

“Ví tiền của anh rơi ở trong phòng.”

“...”

Ngừng lại một chút, Tiểu Mai lại bổ sung:

“Tôi có chút hay quên, Mạnh thiếu gia hình như còn hỏi anh có muốn lấy ví tiền lại hay không, nếu không, ngài ấy sẽ vứt đi.”

Đối mặt với Tiểu Mai ngắt một câu ra thành ba đoạn, hơn nữa còn tạo ra hiệu quả kinh sợ, Kiều Mịch chỉ cảm thấy vô lực mười phần:

“Cô... Sao giờ cô mới nói?!”

“Anh không hỏi.”

Kiều Mịch nghĩ đến tiền trong ví cũng đủ để mua cơm, nghĩ đến chi phiếu còn có chút tiền tiết kiệm, nghĩ đến giấy tờ tùy thân, cuối cùng cũng áp chế được nỗi sợ đối phương là một tên tội phạm lừa đảo, quyết định đi đòi ví tiền của mình về.

Cùng lắm thì liều mạng, dù sao vốn chính là phải chết, đưa mạng ra liều một phen cũng được.

“Tôi muốn!”

### 3. Chương 2

Kiều Mịch cõ lòng đầy hùng tâm tráng chí sau khi đi vào ngõ nhỏ liền nhanh chóng héo rút đi, không thể che giấu vẻ mặt lo sợ bất an, anh theo sau Tiểu Mai đi đến trước tứ hợp viện, bóng đêm càng làm cho tòa đình viện rách nát này thêm vẻ âm trầm đáng sợ, giống như lúc nào cũng có thể có quỷ ác đòi mạng nhảy ra làm loạn.

Cho dù Kiều Mịch là người theo chủ nghĩa vô thần, lại cũng không nhận được sinh ra cảm giác e sợ trong lòng, nhìn sang Tiểu Mai không hề sợ hãi, càng cảm thấy xấu hổ:

“Cô Mai, các người ở chỗ này, không cảm thấy đáng sợ sao?”

“Sợ?”

Tiểu Mai từ từ quay đầu lại, hiểu rõ:

“Có, Mạnh thiếu gia rất đáng sợ.”

“Tôi không nói cậu ta.”

Kiều Mịch ngửa đầu nhìn cổ khô ở đầu tường đang nhẹ nhàng đong đưa trong gió đêm, trên bầu trời đêm có vài bóng mây nhàn nhạt trôi qua, vành trăng ửng đỏ treo cao, gió đêm mát lạnh, trong lòng của anh không hiểu sao lại nóng nảy buồn bực đến mức quỷ dị:

“Tôi là nói quỷ.”

“Quỷ?”

Ngón tay trắng mảnh mềm mại như cọng cỏ của Tiểu Mai bới mái tóc dài, mắt cá chết sững sờ nhìn Kiều Mịch hồi lâu mới nói:

“Nha, tôi không sợ quỷ, tôi sợ Mạnh thiếu gia.”

“A? Hả?”

Kiều Mịch nghe xong, cũng hiểu được bản thân mình rất buồn cười, quỷ là hư vô, con người đương nhiên là đáng sợ hơn quỷ:

“Vậy sao cô còn ở cùng một nơi với cậu ta?”

Tiểu Mai dẫn Kiều Mịch đi đến nhà chính, đại viện thật sự hư hỏng rất nặng, hai miếng ván cửa nghiêng nghiêng dựa lên tường viện, vốn đã mất đi tác dụng. Dưới mái hiên có một con chó mực lớn lười biếng nằm sấp dưới đất, không biết là do không cần người, hay là vì liên quan đến Tiểu Mai, chỉ liếc nhìn bọn họ một cái rồi lại nhắm mắt lại.

“Tôi được chôn cất ở trong này, không đi được.”

Tiểu Mai chỉ về phía cánh cửa khép hờ:

“Mạnh thiếu gia ở bên trong, ngài ấy không cho chúng tôi tiến vào phòng chính.”

Kiều Mịch nhìn chằm chằm bóng dáng Tiểu Mai bay bổng rồi đi, cho là mình ngẩn ngơ, cho đến khi bóng hình ấy xuyên thẳng tấp qua bức tường vào trong căn phòng ở phía Tây, anh mới ‘A’ một tiếng, mở to mắt há hốc miệng đứng im bất động, kính mắt đã trượt xuống đầu mũi, con chó lớn dưới mái hiên chột kêu ầu ầu, như thể đang cười nhạo sự khờ khạo của anh.

Toàn bộ đều không gọi lên nổi sự chú ý của Kiều Mịch, anh chỉ mãi nghĩ trong đầu: Tiểu Mai là một nữ quỷ, cho nên người đàn ông cãi nhau với Tiểu Mai kia cũng là quỷ, cho nên người đàn ông kia học theo

tiếng khóc của trẻ con không phải là vì đầu óc có vấn đề, mà là cố ý lừa gạt anh. Lừa gạt anh làm gì? Chẳng lẽ là tìm kẻ chết thay trong truyền thuyết? Như vậy Tiểu Mai ngăn cản nam quý kia, cho nên Tiểu Mai hẳn là một con quý tốt.

Sắp xếp đầu óc xong, Kiều Mịch đẩy gọng kính trên chóp mũi lên, thì thào tự hỏi:

“Nhưng mà, sao Tiểu Mai lại phải sợ Mạnh thiếu gia?”

“Bởi vì tôi biết trừ quý, hơn nữa chỉ cần tôi muốn, thậm chí có thể khiến cho cô ta hồn bay phách tán.”

Tiếng thì thào nhỏ nhẹ vang lên bên tai, hơi ấm phả bên tai cho thấy rõ ràng đây là một người còn sống sờ sờ đang giả thần giả quỷ. Kiều Mịch che tai lại quay người nhìn, quả nhiên thấy người không ăn mặc hợp mốt kia chỉ mặc một cái quần ở nhà, thân trên không mặc áo, ánh sáng dù có chút mờ tối, lại cũng đủ để cho anh nhìn rõ ràng mảng hình xăm cực lớn chiếm cứ ngực, bụng, cổ, thậm chí cả cánh tay kia, Kiều Mịch vẫn chưa phát hiện ra di chuyển, dò xét xem hình xăm phía sau lưng.

Mạnh Tĩnh Nguyên xem như thua người này, lúc gặp quý chỉ biết ngẩn người, vốn muốn hù dọa anh ta mới cố ý nói chuyện bên tai anh ta, không ngờ cái tên ngốc này hôm nay ngoại trừ ngốc thì cũng chỉ là ngốc.

“Anh có thể sống được đến hôm nay thật sự là kỳ tích.”

Nhả ra một câu ra vẻ là hồngбет rồi, Mạnh Tĩnh Nguyên xoay người đi vào trong phòng, dùng giọng điệu không cho phép cãi lại ra lệnh:

“Vào đi.”

Kiều Mịch được như mong muốn nhìn thấy hình xăm phía sau lưng, hình vẽ kỳ lạ giống như hình bát quái lại không hoàn toàn giống, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy, trong lòng không hiểu sao lại có chút rung động, anh không kiềm chế được bước chân nhanh hơn đuổi theo, đưa tay chạm lên nó.

Mạnh Tĩnh Nguyên giống như bị giật điện quay lại nắm lấy cái tay không an phận kia, phần nộ trùng mắt nhìn Kiều Mịch vẻ mặt vô tội, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Anh làm gì hả?”

“Chỉ muốn chạm chút.”

Kiều Mịch trở mặt trả lời, cổ tay bị nắm đến đau nhức, cũng không giãy ra, anh nói không nên lời rằng sau khi chạm tay lên hình xăm thì, từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác không rõ. Là thương cảm? Là áy náy? Là không biết làm sao? Có lẽ là cả ba. Anh cũng chưa quen thuộc người trước mắt, cũng không chắc chắn là đã từng xuất hiện trong quá khứ chưa, bởi vậy tất cả cảm giác đều không có căn cứ, anh chỉ có thể đổ

hết tội lỗi cho hình xăm kia. Kiều Mịch buồn rầu nghênh đón đôi mắt giống như sắp bốc cháy kia, có chút chần chừ, còn nhịn không được phàn nàn:

“Hình xăm trên lưng cậu là ai làm ra vậy? Rất kỳ lạ.”

Nguồn gốc của hình xăm cũng không phải lần đầu tiên bị hỏi, lại lần đầu khiến Mạnh Tĩnh Nguyên sợ hãi, cậu ta bỏ tay Kiều Mịch xuống, cầm áo T-shirt mặc vào, dùng giọng điệu trêu đùa nói:

“Trời sinh.”

Bất cứ kẻ nào nghe được loại đáp án như thế cũng sẽ cho rằng Mạnh Tĩnh Nguyên cố ý bỏ qua, nhưng Kiều Mịch lại khác thường tiếp nhận loại giải thích này, tuy rằng khó có thể tin được.

Có lẽ là bởi vì hình xăm bị chặn, không bị ảnh hưởng đến nữa, Kiều Mịch cũng nhớ ra chuyện chính:

“A, ví tiền của tôi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nheo mắt, đột nhiên lấy ra một gói mỳ thịt bò Sư phụ Khang\*, hỏi:

“Anh đói chưa?”

“Đói.”

Lời nói thật ra khỏi miệng, Kiều Mịch hơi ngượng chảnh lại kính mắt:

“Ừm, cả ngày không ăn gì rồi.”

“Không chỉ cả ngày.”

Mạnh Tĩnh Nguyên xé gói mỳ tôm, rót nước sôi, đặt lên trên bàn, ra hiệu bảo Kiều Mịch ngồi xuống, nói tiếp:

“Anh đã ngủ ba ngày.”

“A?!”

Kiều Mịch không thể tin nổi, ngủ ba ngày, sao còn chưa có chết đói, cũng không chết khát, anh lại còn có thể chịu đựng được sức ép cả một ngày hôm nay?

Giống như biết thuật đọc suy nghĩ người khác, Mạnh Tĩnh Nguyên chủ động giải đáp nghi ngờ của anh:

“Tôi kêu Tiểu Mai chăm sóc anh.”

“...”

Bị một nữ quỷ chăm sóc ba ngày? Kiều Mịch há hốc miệng choáng váng hồi lâu, bật thốt:

“Cũng là cô ấy cởi quần áo của tôi?!”

Quỷ liệu có thể chịu trách nhiệm với tôi không?

“Không, quần áo của anh là tôi cởi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên xé mở gói mỳ tôm, nhét đĩa ăn vào trong tay Kiều Mịch, mùi thơm của đồ ăn phân tán lực chú ý của Kiều Mịch, Mạnh Tĩnh Nguyên thờ ơ nói:

“Kéo anh về, quần áo đã rách hết.”

“À.”

Một miếng mỳ chui xuống dạ dày, tình cảm ấm áp dâng lên khiến Kiều Mịch rất cảm động, kính mắt bị một tầng hơi nước che kín cũng không bận tâm lau đi, đâu còn có thể chú ý đến hàm nghĩa ẩn chứa trong từ ‘kéo’ ấy, anh cắm đầu xuống ăn.

Mạnh Tĩnh Nguyên không để ý lắm, mười ngón tay nhảy múa trên bàn phím laptop, một lúc lâu sau trong phòng chỉ còn lại tiếng ăn mỳ cùng tiếng gõ bàn phím.

Sau khi ăn sạch mỳ cùng nước dùng rồi, Kiều Mịch lau sạch kính mắt, đeo vào, xấu hổ nhìn về phía Mạnh Tĩnh Nguyên không biết đang bận rộn làm gì, không tiện lập tức đòi lại ví tiền rồi rời đi, anh cũng không giới thiệu tiếp đành phải tìm chuyện để nói:

“Ừm, chỉ có mình cậu ở đây sao?”

“Còn có quỷ với Hắc Khuyển.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hề ngẩng đầu lên trả lời.

Đó còn không phải là chỉ có một mình à? Kiều Mịch thì thầm trong lòng, lại cảm thấy tẻ ngắt, vội vàng thêm vào một câu:

“Mấy kẻ đó, đều là quỷ tốt và chó ngoan?”

Mạnh Tĩnh Nguyên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Kiều Mịch, chỉ là trên mặt có thêm đường cong chế nhạo:

“Phải hay không không quan trọng, quan trọng là chúng nghe lời tôi.”

“Cậu rất mạnh?”

Quỷ sợ cậu ta, chó cũng sợ cậu ta, trong đầu Kiều Mịch liền hiện lên hình ảnh Mạnh Tĩnh Nguyên mặc áo choàng đạo sĩ, một tay cầm thanh kiếm gỗ đào một tay niệm pháp quyết, vừa bước lên vừa đốt cháy bùa, khóe môi không khỏi nhếch lên cao cao.

Đoán chừng là Kiều Mịch lại chìm vào trong ảo tưởng, Mạnh Tĩnh Nguyên ngược lại rất khâm phục dũng khí của tên ngốc này hôm nay:

“Bọn chúng không muốn bị tôi ăn hết.”

“Ăn?”

Bất ngờ bị hút ra từ trong ảo tưởng, Kiều Mịch chớp chớp mắt, giống như không thể hiểu nổi:

“Cậu ăn quỷ?”

“Ừ, có thể ăn, nhưng là ăn bọn chúng không có tác dụng quá lớn, tôi vẫn sẽ đói.”

Giọng điệu của Mạnh Tĩnh Nguyên giống như đang bàn về một cái bánh quây:

“Quỷ ác cũng tạm được, nhưng muốn no bụng lại được ăn ngon, phải ăn được linh hồn sống hoặc là uế khí nồng độ dày đặc tụ tập bên cạnh người giống như anh.”

“Hử?!”

“Cho nên, từ nay về sau anh chính là đồ ăn của tôi.”

Mạnh Tình Nguyên không quan tâm vẻ mặt sùng sờ trở mắt ra nhìn của Kiều Mịch, thẳng thắn dùng ánh mắt như nhìn một miếng thịt quét hết Kiều Mịch một lượt, lộ ra vẻ thỏa mãn:

“Ừm, mới mười hai tiếng đồng hồ, bên cạnh anh lại tụ tập thêm không ít, mấy ngày nữa lại có thể ăn được một bữa thật ngon.”

Hai mắt Kiều Mịch mở to, giờ phút này anh mới ý thức được nguy cơ, cố lấy dũng khí vươn tay:

“Trả ví tiền cho tôi.”

Mạnh Tình Nguyên chợt cười đến cong cả mắt, thuận tay lấy một chiếc ví tiền bằng da quen thuộc ở trong túi quần, nhưng không đặt lên tay Kiều Mịch. Cậu ta mở ví da ra, rút tấm chi phiếu:

“Phí ăn ở và chăm nom ba ngày.”

Thẻ căn cước:

“Quần áo mặc trên người.”

Tiền mặt:

“Mì ăn liền vị bò kho vừa rồi.”

Ví da trống không bị vớt lên tay Kiều Mịch, Kiều Mịch mở to mắt há hốc miệng, thâm mắng trong bụng: Cậu ăn tôi ba ngày! Quần áo cũng là cậu kéo! Thực ra tôi thích vị gà hầm nấm hương hơn nhiều!

Mạnh Tình Nguyên cũng không bận tâm đến những lời mắng mỏ trong lòng Kiều Mịch, nhét mấy thứ trong tay vào túi quần, nụ cười càng thêm rạng rỡ, giữa hai hàng răng trắng bóng toát ra từng lời tàn khốc, có thể so sánh với mãnh thú đói khát:

“Anh có thể đi rồi, chờ sau khi anh chết đói, tôi sẽ lôi hồn của anh về, nô dịch đầy đủ rồi ăn sạch.”

Kiều Mịch nhảy dựng lên, cái ghế ngã xuống đất, anh không dám tin gần nhẹ:

“Cậu... Cậu đây là phạm tội!”

“Nếu anh có thể tìm ra được chứng cứ.”

Đối mặt với mèo nhỏ đang giương nanh múa vuốt, Mạnh thiếu gia cười vô cùng bí hiểm.

Kiều Mịch trừng mắt nhìn người trước mặt, thầm phát hiện Mạnh Tĩnh Nguyên tuyệt đối là đã chơi không ít chò với cảnh sát, liều mạng với người này, chắc chắn sẽ không được lợi lộc gì:

“Rốt cuộc là cậu muốn thế nào?!”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhìn chăm chú vào gương mặt vì giận dữ mà đỏ lên của Kiều Mịch, tâm tình càng vui sướng hơn.

“Từ nay về sau, anh chính là đồ ăn của tôi.”

\*Chú: Mỳ thịt bò của Sư phụ Khang – sản phẩm của công ty cổ phần khổng chế hữu hạn (Công ty Sư phụ Khang), trụ sở đặt ở thành phố Thiên Tân, Trung Quốc; công ty này chuyên sản xuất và phân phối mỳ tôm, đồ uống, bánh ngọt và một số sản phẩm tương tự.

#### 4. Chương 3

Xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, Kiều Mịch sờ soạng lấy kính đeo lên, lặng lẽ đối mặt với mắt cá chết đang đứng bên giường, anh cuối cùng xác định ngày hôm qua không phải là một giấc mơ – bệnh của anh đã khỏi, anh gặp quỷ, anh bị lưu manh ép phải trở thành đồ ăn.

Nữ quỷ dân quốc ở bên giường là Tiểu Mai, căn phòng này vốn là quỷ ở, rất sợ hãi Mạnh Tĩnh Nguyên.

Kiều Mịch tự nhận mình không phải Kiều Gan To, gặp quỷ cũng không sợ hãi là vì khái niệm về quỷ quá mơ hồ, hơn nữa anh tin rằng Tiểu Mai chỉ là một nữ quỷ thiện lương hay quên.

“Chào buổi sáng.”

Mắt cá chết không hề chớp lấy một cái, Tiểu Mai u ám nhìn chăm chăm Kiều Mịch hồi lâu, cuối cùng mở miệng:

“Anh là ai?”

“... Tôi là Kiều Mịch, đêm qua được cô đưa về.”

Kiều Mịch thở dài, xuống giường chuẩn bị đi rửa mặt.

Tiểu Mai vẫn đứng nguyên tại chỗ, Kiều Mịch quyết định để lại cho nữ quỷ hay quên này một ít không gian, liền phối hợp đi ra tìm phòng rửa mặt. May mắn khu nhà dù rất cũ nát, lại vẫn có một người sống sờ sờ như Mạnh Tĩnh Nguyên ở, cho nên vẫn dùng hệ thống cung cấp nước sạch, chậu rửa mặt và bồn cầu tự hoại cũng không thiếu, không cần trải qua cuộc sống thời nguyên thủy.

Gương mặt thon gầy tái nhợt bên trong cổ bứt lên thành một nụ cười, dường như còn khó coi hơn cả quỷ hồn vài phần, Kiều Mịch xoa xoa mặt, sờ lên thân thể gầy trơ cả xương, không khỏi thở dài, quyết định trước tiên không nên quá để tâm đến vấn đề bề ngoài. Mặc quần áo đã hong khô từ đêm qua vào, giải quyết xong vấn đề quần áo, tiếp đến là bụng, đêm qua anh chỉ ăn một bát mỳ tôm, hiện tại bụng đã đói đến kêu vang, cần đi kiếm ăn.

Đi ra khỏi phòng rửa mặt, Tiểu Mai bay từ đằng xa đến, mắt cá chết trùng càng tròn đến dọa người, Kiều Mịch rất muốn khuyên cô ta sửa sang lại gương mặt một chút, dù làm quỷ cũng đừng quá lồi thối, dù sao cũng là con gái mà.

Tiểu Mai bay đến rồi dừng lại trước người Kiều Mịch, giọng nói âm u cao vút hơn vài phần:

“Tôi nhớ ra rồi, Kiều Mịch, thịt của chủ nhân.”

“... Thịt?”

Khóe môi Kiều Mịch giật nhẹ, nghĩ đến mình là đồ ăn của Mạnh Tĩnh Nguyên, tính là một loại thịt cũng không sai, anh đẩy kính mắt lên, tiếp nhận loại định nghĩa này, hỏi lại:

“Cô Mai, có thể dẫn tôi đến phòng bếp không?”

“Tôi tên là Tiểu Mai.”

Kiều Mịch rất biết nghe lời:

“Tiểu Mai, có thể dẫn tôi đến phòng bếp không?”

“Phòng bếp, tôi nhớ được.”

Nữ quỷ bất ngờ xoay người rời đi.

Kiều Mịch bước nhanh đuổi kịp, cho đến khi bóng ánh gầy mảnh của Tiểu Mai đi xuyên qua tường, anh dừng lại gõ gõ vách tường:

“Tiểu Mai, tôi không thể đi xuyên tường.”

Đầu Tiểu Mai lộ ra khỏi vách tường, mắt cá chết vẫn y như cũ, trong giọng nói lại mang theo áy náy:

“Tôi quên mất.”

“Có thể không đi xuyên tường không?”

“Có thể.”

Một người một quý lại chọn đường một lần nữa, chú chó lớn dưới mái hiên đột nhiên thở gấp hồng hộc, giống như đang cười nhạo cái tổ hợp người quý mơ hồ này.

Đến phòng bếp rồi, Kiều Mịch mới phát hiện nơi này cũng không có ý nghĩa quá lớn, bởi vì cả phòng bếp tản ra hơi thở xưa cũ của lịch sử, xem ra Mạnh Tĩnh Nguyên cũng không ăn cơm ở trong nhà, đồ gia vị đều phủ đầy bụi, một phần thậm chí đã quá hạn, trong thùng gạo có gạo, cũng có cả răn, đồ ăn tươi mới không có, nhưng có vài gói thức ăn mặn ăn liền.

“Mạnh Tĩnh Nguyên không cần ăn cơm à?”

Chẳng lẽ là chỉ ăn quý ác, sinh linh, uế khí gì đó?

Tiểu Mai ở trong phòng bếp lúc ẩn lúc hiện, nghe vậy liền trả lời:

“Không, Mạnh thiếu gia đều ăn cơm ở ngoài.”

“À... Vậy còn cô? Còn con chó lớn kia nữa?”

“Thứ Mạnh thiếu ăn rồi sẽ cho Hắc Khuyển ăn, tôi không thể ăn, Mạnh thiếu gia nói quý ăn cũng như không.”

“Vậy... Chẳng lẽ cô sẽ không đói sao?”

“...”

Tiểu Mai xoa xoa bụng, u ám trả lời:

“Mạnh thiếu gia sẽ không cho tôi ăn.”

“À.”

Thì ra là cũng muốn ăn.

Kiều Mịch ốm đau một thời gian ngắn, cũng không nói rằng đời này của anh là cơm đến há miệng, quần áo đến thì đưa tay ra, ngược lại, trong khoảng thời gian phải ăn nhờ ở đậu kia, anh đều cố gắng nhận lấy hết việc nhà, để đổi lại cảm giác tồn tại, tuy rằng không quá thành công, lại luyện được một thân khả năng.

May mắn bếp lò vẫn còn dùng được, Kiều Mịch đuổi rần lấy gạo trắng ra rửa vài lần rồi cho vào nồi nấu, lựa đồ ăn quá hạn vứt bỏ, rửa đồ ăn lại một lần, trong nồi đã dậy lên mùi cháo.

“Tiểu Mai, trong này chỉ có một quẻ là cô?”

Kiều Mịch lau lau bên này.

“Hình như vẫn còn... Ủm, trong giếng nước có.”

Tiểu Mai lướt sang bên kia.

“Giếng nước? Là quẻ tốt à?”

Kiều Mịch lau lau bên kia.

“Anh ta cũng sợ Mạnh thiếu gia.”

Tiểu Mai lại lướt sang bên này.

“Ồ.”

Thì ra cũng là sợ Mạnh Tĩnh Nguyên, mà anh đã là đồ ăn của Mạnh Tĩnh Nguyên, con quẻ kia chắc cũng sẽ không hại anh.

Kiều Mịch vừa lau vừa nghĩ, cháo đã nấu xong rồi, anh lập tức múc một bát ra, thêm mấy miếng thức ăn đặt qua một bên:

“Tiểu Mai, cô ăn đi.”

Tiểu Mai dừng lại, bay đến phía trước cháo trắng, mắt cá chết ngó ngó Kiều Mịch, lại quay đầu nhìn về phía cửa.

“Của tôi đâu?”

Cạnh cửa truyền đến một tiếng hỏi trầm thấp, Kiều Mịch quay đầu lại liền nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nguyên hình như vừa mới thức dậy, thân trên của cậu ta trần trụi, quanh thân tản ra vẻ quyến rũ không tầm thường, ngay cả Kiều Mịch là người cùng giới cũng không nhịn được hâm mộ: Dáng người thật tốt quá.

Tuy nhiên nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Kiều Mịch, Mạnh Tĩnh Nguyên lại không vui vì bị xem nhẹ:

“Của tôi!”

Tiểu Mai ngẩng ngẩng cháo trắng có mấy miếng đồ ăn được đặt ở phía trên bề mặt cháo, giống như đang do dự có nên cố gắng nạp không.

Kiều Mịch lấy lại tinh thần, đẩy kính lên:

“A, cậu đi rửa mặt trước đi, tôi dọn ra.”

Mây kiếm nhướng lên, Mạnh Tĩnh Nguyên nheo mắt lại cẩn thận nhìn gương mặt dường như không mang theo một chút oán hận, cố ý khiêu khích:

“Anh sẽ không bỏ độc vào trong chứ?”

Độc? Kiều Mịch hiểu rõ loại người giống như Mạnh Tĩnh Nguyên, có chút vọng tưởng sẽ bị hại, có chút không được tự nhiên, cũng có thể gọi là khó chịu.

“Không có độc.”

Anh quyết định không giải thích quá nhiều, đặt cả nồi cháo lẫn đồ ăn vào trong khay, chuẩn bị hai bộ bát đũa, liền muốn mang về phía phòng chính.

“Anh không oán tôi ép buộc anh?”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhìn chằm chằm vào bóng dáng bình tĩnh ung dung, chợt hỏi.

“Ừm, cả đêm qua tôi đã trùu chần nghĩ kỹ rồi.”

Kiều Mịch rất chân thành nói:

“Cậu nói muốn ăn uế khí trên người tôi, nhưng mà cậu ăn nó, tôi sẽ không ốm đau, với tôi là có ích không hại, cho nên tôi không có lý nào lại oán giận cậu... Tuy nhiên cách thức làm việc của cậu rất cực đoan.”

Phân tích đạo lý tuy rằng không sai, nhưng thất tình lục dục mấy ai có thể thắng được, bị gài bẫy, bị uy hiếp, ai có thể không tức giận? Mạnh Tĩnh Nguyên nhìn Kiều Mịch chăm chăm, ý muốn tìm ra sơ hở, không hiểu nổi người này rốt cuộc là uốn mình theo người, hay là Tom Sue.

“Mặt khác, tôi cũng không muốn chỉ làm đồ ăn như thế, cho nên tôi muốn nói chuyện với cậu, trước tiên cho tôi ở lại đây làm việc nhà, chờ tôi nghĩ kỹ đường ra sau này rồi, chúng ta có thể giữ liên lạc, mà tôi cũng sẽ có được tự do.”

“Hừ, tính toán cũng thật tốt.”

Mạnh Tĩnh Nguyên cười lạnh chế giễu:

“Anh cho rằng anh có tư cách bàn điều kiện với tôi à?”

Tính tình của vị thiếu gia này thật khó hầu hạ, Kiều Mịch thầm than, quyết định không khơi mào chiến tranh, anh đẩy mắt kính lại sống mũi, bắt đầu nói liên tục:

“Được rồi, cũng không thể ở không cho cậu nuôi tôi, tôi đây tiếp tục làm việc nhà coi như đền phí ăn uống và tiền thuê. Đúng rồi, muốn nấu ăn ở trong nhà, phòng bếp không thể để mãi như vậy, lát nữa tôi sẽ liệt kê danh sách mua sắm, còn cả cái sân nhỏ kia phải thu dọn lại một lần, ở trong khung cảnh như thế này cũng sẽ dễ đau ốm, nhé? Được rồi, cậu đi rửa mặt trước đi, tôi dọn cháo ra. À, chó to và quỷ có ăn gì đặc biệt, cần cung phụng cái gì không?”

Mạnh Tĩnh Nguyên sau khi im lặng hồi lâu, lát sau xoay người, trước khi rời đi vút lại hai chữ:

“Tom Sue.”

“Hử?”

Kiều Mịch khép miệng lại, nhìn về phía Tiểu Mai đang say mê ngủ ngủ cháo trắng ở trên bàn:

“Tom Sue là cái gì?”

Tiểu Mai nghiêng mặt, trong mắt cá chết dường như có thêm một chút thân mật:

“Tôi không biết, nhưng anh có thể hỏi A Hoa, cô ấy ở trong máy vi tính của Mạnh thiếu gia, hiểu biết rất nhiều.”

A Hoa ở trong máy vi tính là ai?

Trong đầu Kiều Mịch tràn đầy dấu chấm hỏi, bưng khay lên đi về phía phòng chính, ngơ ngác đi vào, ngơ ngác buông đồ xuống, ngơ ngác múc hai bát cháo ra, ngơ ngác bưng bát và đưa lên ngăn người.

Mạnh Tĩnh Nguyên cũng không thèm nhìn anh, ừng ực uống sạch một bát, đưa ra:

“Thêm một bát.”

Kiều Mịch đón lấy, múc đầy thêm một bát đưa lại, sau hai lần lặp lại hành động này, anh cuối cùng cũng từ bỏ thất vọng trong đầu:

“Vì sao A Hoa lại ở trong máy vi tính?”

Uống liên tục ba bát cháo trắng với đồ ăn, tâm tình Mạnh Tĩnh Nguyên không tệ:

“Cô ta sống nhờ quỹ trên mạng, không phải ở trong máy vi tính.”

“Ra vậy.”

Kiều Mịch gật gật đầu:

“Tom Sue kia là cái gì?”

“... Soi gương xem.”

Dứt lời, Mạnh Tĩnh Nguyên móc mấy tờ giấy màu hồng ném lên bàn:

“Muốn mua cái gì, tự mình đi, tôi không rảnh.”

Kiều Mịch nhìn chăm chăm vào mấy trăm tệ, có chút hoang mang:

“Cậu không sợ tôi cầm tiền rồi bỏ trốn?”

Mạnh Tĩnh Nguyên chống bàn xoay người ra, mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng:

“Cái giá của việc đùa bỡn tôi, không chỉ đơn giản là cái chết.”

“ ... ”

Kiều Mịch sâu sắc cảm nhận được cảm giác không rét mà run thật sự, anh biết rõ Mạnh Tĩnh Nguyên cũng không phải là đang hù dọa, thăm cảnh báo chính mình ngàn vạn lần không thể trêu vào cái tên khó chịu tính tình không tốt này.

“Buổi trưa tôi muốn ăn tôm thủy tinh bóc vỏ với sườn xào chua ngọt.”

“Hử?!”

Quảng menu xuống rồi, Mạnh Tĩnh Nguyên nhanh chóng rời đi, để lại Kiều Mịch trợn mắt há hốc miệng tự hỏi cách làm hai món ăn kia.

## 5. Chương 4

Ở trong tứ hợp viện vài ngày, Kiều Mịch và Tiểu Mai đã thân quen, món ăn làm ra cũng thu phục được chú chó lớn, mà nghe nói con quỷ ở dưới cái giếng bị một tảng đá lớn phủ kín kia từ lâu đã không xuất hiện, nhưng mỗi ngày Kiều Mịch đều chuẩn bị một phần cơm canh đặt bên miệng giếng, lúc thu về thì, anh biết quỷ kia đã ăn rồi, bởi vì đồ ăn đã mất đi mùi thơm.

Bởi vậy, anh hiểu rõ hơn rằng quỷ không cần ăn, chỉ dùng để ngủ, thức ăn bị quỷ ngủ qua sẽ mất đi tinh hoa, bề ngoài không thay đổi, lại bị mất hương vị, giống như đồ sấy khô. Kiều Mịch đã từng nghĩ đến việc đưa mấy thứ đồ ăn này đi kiểm tra, nhìn xem có phải là cũng không còn lại một chút dinh dưỡng nào không, cuối cùng bị chú chó lớn cười nhạo ngăn lại.

Không có sai, chó đen lớn tên là Hắc Khuyển, thực ra không hẳn là chó, nó rất thông thái, theo như lời nó tự hào giới thiệu, nó là một chú chó có dòng máu cao quý ở địa ngục phương Tây, chó yêu.

Kiều Mịch hiểu rõ, cũng là chó, nhưng là chó đến từ phương Tây – chó nước ngoài.

Lý giải này khiến Hắc Khuyển cực kỳ bất mãn, nó sửa lên:

[Ta muốn ăn mì! Ăn mì!]

Kiều Mịch hiểu ý:

“A, mà đói bụng? Muốn ăn cơm chưa? Vừa mới làm xong thịt bò hầm đó.”

Hắc Khuyển đang nhe răng xù lông lập tức mở to mắt tràn ngập khát vọng, đầu lưỡi lè ra, nước miếng ào ào chảy ròng:

[Muốn! Muốn thêm nhiều thịt với ba bát cơm.]

A Hoa ở trong máy vi tính cũng thường xuyên đến ăn cơm, lúc trước Kiều Mịch nhìn thấy vị này vươn đầu từ trong máy tính ra, đã kinh hãi lấp bắp một hồi lâu, bởi vì A Hoa thoát nhìn rất trẻ tuổi rất hiện đại, không khác mấy cô bé học sinh cấp ba thường qua lại trên đường chính lắm, một cô em như vậy lại thành quỷ, sao có thể không khiến người khác tiếc hận?

Phong cách ăn mặc của A Hoa là cùng một cấp bậc với Mạnh Tĩnh Nguyên, cũng không chơi loại hiện hành, miệng đầy ngôn ngữ internet khiến cả Kiều Mịch lẫn quỷ và chó đều mờ mịt như lạc vào sương mù.

Nguyên nhân khiến A Hoa tử vong do cô tự kể ra là bị điện giật trong nhà, không có ai phát hiện, liền chết, nghe nói quan hệ của cô với người nhà không tốt, sau khi chết người nhà cũng không thờ cúng hương nến hoa quả, cho nên Kiều Mịch rất chào đón cô đến dùng cơm.

Có cô gái quý A Hoa này gia nhập, liền lộ rõ sự lười thôi của Tiểu Mai, Kiều Mịch vẫn nhịn không được quan tâm hộ Tiểu Mai mơ màng dễ quên này, dưới sự đề nghị của A Hoa, anh viết thư đặt mua một bộ áo sườn xám cùng đồ trang sức, hôm nay nhận đồ vật từ tay nhân viên chuyển phát kinh ngạc nghi hoặc không thôi, Kiều Mịch lập tức hào hứng bừng bừng đốt cho Tiểu Mai.

Khi Mạnh Tĩnh Nguyên đẩy cánh cổng đã được sửa lại đi vào sân, vừa vặn nhìn thấy A Hoa thò nửa thân người ra khỏi laptop, tảng đá lớn trên miệng giếng hơi đẩy ra lộ ra một cái khe có một đôi mắt nhìn ra thăm dò, còn có Hắc Khuyển được chải chuốt lông mao óng mượt đeo vòng cổ, sau đó là một tên ngốc ngàn năm ngồi xổm trên mặt đất, cuối cùng là một đồng tro tàn cùng một cô gái nhỏ đang vuốt ve sườn xám xinh đẹp.

A Hoa:

“Oa nha, có khí chất của người đẹp đúng không?”

Hắc Khuyển:

[Hừ, cũng chỉ không xấu thôi.]

Kiều Mịch:

“Đẹp lắm, con gái phải chăm chút ăn mặc hơn.”

Tiểu Mai nắm làn váy, chạm lên đồ trang sức, nghe được lời khen liền mỉm cười dịu dàng, xoay người hỏi

con mắt trong khe đá:

“Nhìn đẹp thật à?”

Tảng đá lớn rầm một tiếng chấn kín miệng giếng không còn chút kẽ hở, chỉ thấy truyền ra một tiếng nói nhỏ nhí:

“Đẹp lắm.”

Khóe môi run rẩy khó có thể áp chế, Mạnh Tĩnh Nguyên day mạnh thái dương, trong nháy mắt có một loại cảm giác Kiều Mịch giống như một loại bệnh độc, nhanh chóng lây nhiễm cả viện nhỏ, còn là trí mạng. Hiện tại mấy con quỷ này ngược lại còn giống người hơn cả ma ốm kia, cậu coi như phục tên gốc này.

“Đang làm trò gì đây?!”

Nghe tiếng, A Hoa lập tức thụt về trong máy tính thuận tiện cường chế tắt máy, Hắc Khuyển vung chân chó chạy về dưới mái hiên giả chết, Tiểu Mai cũng vèo một cái đi xuyên vào trong giếng, còn lại Kiều Mịch ngồi xồm trên mặt đất ngửa mặt nhìn về phía Mạnh Tĩnh Nguyên đang quan sát mình, cười nhạt:

“Giúp Tiểu Mai ăn diện một chút.”

“Hừ, quỷ còn muốn ăn diện? Anh thích cô ta?”

Mạnh Tĩnh Nguyên cười lạnh chế giễu:

“Ngược lại rất xứng.”

Ở chung vài ngày, Kiều Mịch đã sớm quen với lời nói ác độc của Mạnh Tĩnh Nguyên, lơ đãng:

“Cậu không thích bọn họ à?”

“Hừ, ai lại đi thích công cụ? Anh tốt nhất là an phận một chút, tôi không phải không có anh thì không được.”

“Ừm.”

Kiều Mịch tự nói mình cực kỳ an phận, đáp lời một tiếng, vứt luôn lời cảnh cáo kia ra sau đầu:

“Cậu đói bụng chưa? Muốn ăn cơm không? Vừa hầm thịt bò xong đây.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhũu mày liếc nhìn Kiều Mịch, biết rõ lời nói không thể nào đánh bại cái tên ngốc ngàn năm này được, tự thấy mất mặt:

“Phải nhiều thịt một chút.”

Lúc quăng xuống lời này, Mạnh Tĩnh Nguyên đi về phía phòng tắm, Kiều Mịch nhìn Hắc Khuyển, đẩy kính mắt lên:

“Cậu ấy với mày rất giống nhau.”

Hắc Khuyển nhe răng, không vui:

[Tên nhóc thôi kia sao có thể so được với gia?!]

“Nhưng mày vẫn được cậu ấy nuôi.”

Kiều Mịch hoang mang:

“Không phải sao?”

Hắc Khuyển ỉu xiu, xếp chân trước gác đầu lên, nhắm mắt lại lúng túng:

[Không dài dòng với mi nữa.]

“Cá tính cũng không khác nhiều lắm.”

Lải nhải xong, Kiều Mịch đi chuẩn bị đồ ăn hầu hạ Mạnh thiếu gia, không quên mang theo laptop vào trong phòng.

Một lúc thật lâu sau, Tiểu Mai mới leo từ trong giếng ra, lướt về phía phòng bếp..... Cô cũng muốn ăn cơm.

Mạnh Tĩnh Nguyên không thể không thừa nhận trình độ làm đồ ăn của Kiều Mịch rất khá, mới vài ngày, cậu đã không thể tiếp nhận đồ ăn bên ngoài. Mạnh Tĩnh Nguyên ăn vài phần xong no bụng, liền thấy Kiều Mịch ngồi ở đối diện ăn non nửa bát cơm vẫn chưa xong, ngón tay cậu gõ nhẹ mặt bàn, dạy dỗ:

“Lúc ăn cơm đừng có ngẩn người.”

Kiều Mịch sững sờ ngẩng đầu lên, mu bàn tay cọ cọ lên kính mắt, cười khổ:

“Ăn không vào.”

“Ăn không vào?”

Ánh mắt ghét bỏ quét về phía Kiều Mịch, đôi mày Mạnh Tĩnh Nguyên nhíu lại:

“Anh bây giờ còn khó nhìn hơn xác khô, ăn!”

Đây vẫn là lần đầu tiên Kiều Mịch bị thúc giục trên bàn cơm, anh buồn bực không hừ một tiếng xới chén cơm cùng đồ ăn trong bát lùa vào trong miệng, cho dù ăn vào lúc trôi xuống dạ dày cũng lập tức cảm thấy run rẩy, anh phải cưỡng chế cảm giác muốn nôn ra.

Mạnh Tĩnh Nguyên ra vẻ tùy ý hỏi:

“Giờ giấc ngày sinh của anh vẫn chưa nói cho tôi biết.”

“A?”

Kiều Mịch vừa ăn vừa cười khổ:

“Chuyện này tôi không có lừa cậu, tôi thật sự không biết giờ giấc chính xác.”

“Không biết?”

“Ừ.”

Kiều Mịch rũ mắt xuống trầm tư:

“Cậu tôi nói, lúc trời đất âm âm giông tố thì mẹ tôi chạy ra ngoài, lúc bọn họ tìm được người thì tôi đã sinh ra, nhưng mẹ của tôi bị sét đánh chết. Những người già ở quê nhà nói nguyên nhân tôi không bị sét đánh chết là vì... Dù sao cũng là quan tài, không có ai biết giờ sinh chuẩn xác của tôi.”

Nhìn kỹ Kiều Mịch một lúc, Mạnh Tĩnh Nguyên xác định không tìm được dấu vết của việc nói dối trên gương mặt kia, cậu vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng ăn cơm lại cảm thấy không có khẩu vị, bất ngờ đặt mạnh bát xuống bàn.

Kiều Mịch giật nảy mình, tò mò nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên, lơ đãng lau mồ hôi rịn ra trên trán, lại bởi vì Mạnh Tĩnh Nguyên đang hung hăng trừng mắt mà dừng lại.

Vẻ mặt Mạnh Tĩnh Nguyên hung ác:

“Anh hiểu rõ trước đây mình bệnh tật ốm đau là vì gì không?”

Kiều Mịch thở dài một hơi, vuốt ngực trả lời:

“Ừm, uest khí.”

Sắc mặt của Mạnh Tĩnh Nguyên càng âm trầm hơn:

“Anh cho rằng hiện tại vì sao anh ăn không ngon?”

Kiều Mịch hơi trầm tư, không quá chắc chắn:

“Bởi vì uest khí?”

Gò má Mạnh Tĩnh Nguyên co rút, lặp lại động tác hít sâu đề nén ham muốn rít gào xuống, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Vậy anh cho rằng phải giải quyết như thế nào?”

Kiều Mịch đẩy kính mắt, trả lời khẳng định:

“Chờ cậu ăn hết.”

“Sau đó?”

Mạnh thiếu gia day day thái dương.

“Sau đó?”

Tiểu Kiều cầm kính.

Tế ngắt –

Mạnh Tĩnh Nguyên vỗ bàn, bát trên bàn nảy nhẹ lên một chút. Kiều Mịch vội vàng đỡ bát cơm đang nghiêng chuẩn bị đổ, không ngờ cổ tay bị Mạnh Tĩnh Nguyên nắm lấy, anh bị kéo mạnh lên, kính mắt vất vèo ở đầu mũi, tiếng hô kinh ngạc bị chặn lại, sau đó anh ném được vị thịt bò hầm.

Nụ hôn sâu cách một mặt bàn này kéo dài chừng hai phút, Kiều Mịch cuối cùng cũng lấy lại được tự do, anh ngơ ngác ngã lại trên ghế, sắc mặt ửng hồng, hô hấp từng hơi lớn hút không khí mới, còn với Mạnh Tĩnh Nguyên đã sớm bình tĩnh mà bưng chén lên ăn cơm một lần nữa, không thêm bận tâm mà ra lệnh:

“Ăn!”

Kiều Mịch chớp chớp mắt, nhưng cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, anh vội vàng đeo lại kính mắt, nhìn đồ ăn, quả nhiên lại cảm thấy đói bụng, cuối cùng cũng hiểu rõ đây là phương pháp Mạnh Tĩnh Nguyên ăn hết uest khí, không khỏi vui mừng nhường mảy:

“Cảm ơn!”

Bưng bát cơm lên, cũng bắt đầu vui vẻ ăn.

Miếng thịt Mạnh Tĩnh Nguyên đưa đến bên miệng lại rơi vào bát, cậu lớn tiếng nói rõ:

“Tôi chỉ là đói bụng!”

Ngượng sao? Kiều Mịch chớp chớp mắt, mỉm cười tràn đầy bao dung hào phóng:

“Ừ, tôi biết rõ.”

Và một miếng lớn ăn hết đồ ăn trong bát, Mạnh Tĩnh Nguyên quăng bát xuống rồi nhanh chóng bỏ đi, vừa đi ra cửa liền nhìn thẳng vào đôi mắt chó bĩ ối hèn mọn của Hắc Khuyển, Mạnh Tĩnh Nguyên trầm mặt nhắc chân đá về phía bên cổ chó, Hắc Khuyển gào lên một tiếng, mang theo dấu giày cỡ 44 cụp đuôi chạy mất.

Mạnh Tĩnh Nguyên hung hăng lau miệng, không hề biết xấu hổ:

“Hừ, đáng vẻ như xác khô thì khẩu vị cũng chán, còn không biết là ai chiếm lợi của ai!”

“Đúng nha.”

Mạnh Tĩnh Nguyên bất chợt quay lại, nhìn thấy Kiều Mịch bưng một đồng bát đĩa đứng sau lưng cậu, hai mắt cậu trừng to, nhanh chóng rời đi, bước chân thô lỗ nện xuống giống như muốn đập vỡ mặt đất, tiếng bước chân vang vọng trong tứ hợp viện.

“Sao vậy?”

Kiều Mịch nghiêng đầu dùng bả vai cọ cọ kính mắt bị trượt, đẩy một bụng nghi ngờ:

“Cậu ấy làm sao vậy?”

Hắc Khuyển đang cọ mông bên tường, kỳ quái nhả ra một câu:

[Ngạo kiều thôi.]

“Hửm?”

Kiều Mịch càng hoang mang:

“Ngạo kiều là cái gì?”

Hắc Khuyển dương dương tự đắc hếch mũi chó lên:

[Muốn biết? Cầu ta đi.]

Kiều Mịch hiểu rõ gật đầu:

“Mày cũng là ngạo kiều?”

Hắc Khuyển lập tức nhe răng xù lông, sủa lên:

[Ta muốn làm thịt mi! Làm thịt mi!]

“Được, được, đúng rồi, hôm nay có mua đồ tráng miệng ngọt, muốn ăn không?”

[Muốn! Muốn!]

Hắc Khuyển vội vã cọ gót chân Kiều Mịch đi sát theo.

## 6. Chương 5

Mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong chỉ còn lại bia, Kiều Mịch quay về phòng thay quần áo, nói với một đám không phải người trong viện:

“Tôi đi mua đồ ăn, mọi người trông nhà cẩn thận nhé.”

Hắc Khuyển lười biếng vẫy nhẹ lỗ tai, đứng lên đi sát theo bên chân Kiều Mịch ra ngoài, Kiều Mịch cũng không cản lại, bởi vì đây là sắp xếp của Mạnh Tình Nguyên. Theo cách nói của Mạnh Tình Nguyên là muốn Hắc Khuyển ngăn cản đồ ăn chạy trốn, nhưng Hắc Khuyển luôn thích đâm sau lưng chủ nhân lại lên nói sự thật cho Kiều Mịch, thực ra Mạnh Tình Nguyên là sợ sau khi thiên nhãn của anh mở ra rồi thì sẽ ngốc nghếch bị quỷ quái lừa gạt đi mất.

Nói thật ra, Kiều Mịch cũng không quá hiểu rõ cái gì gọi là mở thiên nhãn, dù sao cũng không có người cố gắng vì thiên nhãn đã mở ra của anh, nhưng là sau khi anh bị Mạnh Tình Nguyên ‘ăn’ rồi liền có được năng lực nhìn thấy quỷ, đây không phải là chuyện tốt với Kiều Mịch... Ít nhất Mạnh Tình Nguyên cho rằng có thể nhìn thấy quỷ là trí mạng với đồ ngốc ngàn năm, cho nên mới kêu Hắc Khuyển đi làm bảo vệ, thuận tiện tiến hành giáo dục vỡ lòng.

Trên đường đi nghe Hắc Khuyển lải nhải thế nào là người, thế nào là quỷ, ánh mắt Kiều Mịch chuyển từ một ông già cao to giống như ET đến trên người một nữ quỷ có gương mặt xinh đẹp mặc quần đỏ, đúng vậy, Kiều Mịch thừa nhận anh khó có thể nhận ra người quỷ, đành phải nghe theo lời dặn dò của Hắc Khuyển, ít tiếp xúc thì tốt hơn.

Nữ quỷ quần đỏ đầy hứng thú nhìn mãi theo Kiều Mịch, nhưng dường như e ngại sự tồn tại của Hắc Khuyển, vẫn cẩn thận mà bay ở xa xa.

[Tên ngốc, đừng nhìn lại vào mắt quỷ, loại người có linh lực giống như mi lại không có sức mạnh ở trong mắt bọn chúng chính là một miếng thịt béo.]

Hắc Khuyển cản ống quần Kiều Mịch kéo đi, kêu tên ngốc này an phận một chút.

Kiều Mịch ngược lại là học sinh rất ngoan, Hắc Khuyển nói không thể, vậy anh sẽ không nhìn nữa.

“Vì sao ban ngày mà cũng có quỷ chứ? Chúng nó không sợ ánh mặt trời à?”

Hắc Khuyển ngẩng đầu chó lên, thõn thức:

[Chấp niệm càng sâu, năng lực càng mạnh, cho nên quỷ hồn có thể dạo chơi dưới ánh mặt trời, trong đêm thì càng nhiều hơn, cũng chỉ có chấp niệm mới khiến cho quỷ quanh quẩn ở nhân gian, hơn nữa phần lớn sẽ hại người.]

“Nhưng Tiểu Mai, A Hoa, còn có quỷ trong giếng cũng không giống như sẽ hại người.”

Hắc Khuyển nhướn mắt chó liếc xéo Kiều Mịch, rất không đồng ý với sự không hiểu biết của anh:

[Bọn chúng đều là quỷ ác, nhưng không bao giờ ra khỏi viện, hơn nữa có nhóc Mạnh ở đó, chúng cũng không dám có động tác gì lớn.]

“Ồ.”

Tuy rằng Hắc Khuyển nói quỷ hồn mang theo chấp niệm khủng bố như thế, Kiều Mịch vẫn là cảm thấy quỷ trong sân và chó đều rất đáng yêu, liền lơ đãng không hề để tâm, lại sinh ra nghi vấn khác:

“Vì sao Mạnh Tĩnh Nguyên phải ở trong cái việc đó? Người nhà của cậu ấy đâu?”

[Ngao, việc này mi hỏi đúng yêu rồi đó.]

Hắc Khuyển dương dương đắc ý hếch mũi lên trời:

[Ta là kẻ hiểu rõ chuyện trong nhà họ Mạnh nhất, nhóc con kia phải ăn linh thể để duy trì sự sống, cha mẹ của nó đã sớm chết, ta hoài nghi là bị chính tên nhóc con đó ăn hết.]

“Không thể nào?”

Lông mày Kiều Mịch nhíu chặt, anh cho rằng tuy vẻ ngoài của Mạnh Tĩnh Nguyên rất hung ác, nhưng lại giúp đỡ anh, tâm địa rất tốt, không giống loại súc sinh giết cha giết mẹ.

[Mi thì biết cái gì? Lúc nó còn là một đứa trẻ thì sao biết cách khống chế bản thân mình, đói thì ăn, rất bình thường.]

“Chuyện này...”

Kiều Mịch không phải là không hiểu, nhưng nếu như đây là sự thật, anh ngược lại còn đồng tình với Mạnh Tĩnh Nguyên, có đứa trẻ con nào lại muốn mạng của cha mẹ mình chứ?

Hắc Khuyển không có nghĩ sâu giống như Kiều Mịch, có lẽ là đường sá vắng vẻ, nó không giữ nổi miệng:

[Cha mẹ nhà họ Mạnh còn một số di sản, chú của thằng nhóc kia liền không yên lòng, cả nhà chuyển vào trong nhà tiểu sát tinh ‘chăm sóc’ nó, cũng là bọn họ xui xẻo, từ đó về sau cũng không được sống yên ổn.]

“Chú cậu ấy cũng đã chết?”

[Không có.]

Hắc Khuyển lấy làm lạ gương mặt cười tươi như hoa của Kiều Mịch, nói tiếp:

[Từ khi đó nhóc Mạnh hần là hiểu được cách khống chế chính mình, nó có một người cha nuôi là thuật sư rất lợi hại, cho nên lúc nó mới bảy, tám tuổi thì đã chiếu theo ma pháp trận cha nuôi nó dạy thu ta về.]

Nói đến đây, Hắc Khuyển dường như rất để ý đến vết nhơ trong cuộc đời yêu quái này của mình, cắn giận hừ một tiếng:

[Liền bắt ta đi lấy quỷ về cho nó ăn, nếu không có ta, nhóc quỷ kia đã sớm chết. Về sau khi nhóc quỷ ấy được mười mấy tuổi rồi, đột nhiên nói muốn chuyển đi, vào ở trong viện nhỏ hiện tại.]

“Còn người cha nuôi kia nữa, người đó cũng không tệ.”

[Nghĩa phụ nó không phải người.]

Hắc Khuyển liếc nhìn Kiều Mịch:

[Là một thứ gì đó rất tà môn, bị phong ấn trong một cái đỉnh đồng của triều Thương, ta thấy cái chú thuật kia rất tà mà, người phong ấn gã ở bên trong khẳng định là cực kỳ hận gã, bằng không sẽ không làm chuyện thất đức như thế này.]

“Thất đức?”

“Bản thân cái đỉnh kia cũng rất ma quái, không biết phải chết bao nhiêu người mới làm ra được loại đồ vật đó.”

Hắc Khuyển ngậm miệng đẩy đẩy gót chân Kiều Mịch, trong ngữ điệu mang theo cảnh cáo:

[Loại thể chất giống như mi ấy, nếu có thể thì ngàn vạn lần đừng đến gần vật đó, bằng không chết như thể nào cũng không biết đâu.]

“Tao thì có thể chất gì?”

[Mạnh thiếu gia chưa nói cho mi?]

“Không có...”

[Mi rất kỳ lạ, mi biết không?]

Hắc Khuyển say mê dụi dụi cái mũi lên ống quần Kiều Mịch, ngửi ngửi:

[Mi dù thế nào cũng phải là một tên nhóc được sao phúc phần chiếu vào, vô duyên với sinh vật hắc ám mới đúng, nhưng hết lần này đến lần khác uest khí yêu khí đều dính vào mi, quỷ quái cũng dễ dàng bị mi hấp dẫn, nếu không phải mi làm đồ ăn ngon, ta cũng muốn ăn hết mi.]

“A?”

Tỏ ra kinh ngạc, Kiều Mịch đẩy kính mắt, tò mò:

“Ngửi tao một chút, giống cái gì?”

[Thịt.]

“Ồ, thì ra tao chính là loại thịt.”

Mắt chó hung hăng trừng to, mấy lời mắng mỏ lên đến họng đều bị chặn trở về, hai mắt Hắc Khuyển lóe lên ánh sáng xanh, vung chân chạy đến ngoài cửa siêu thị đi vòng quanh, mắt chó biến thành hình hai quả tim màu hồng nhạt:

[Pudding, muốn mua pudding, sau khi ăn xong có món tráng miệng ngọt.]

Kiều Mịch thật sự không hiểu:

“Vì sao chó lại thích ăn pudding?”

[Ta là yêu!]

Lại xù lông, Kiều Mịch không nói tiếp, chỉ vào hình vẽ cằm chó:

“Được rồi, mày chờ ở bên ngoài này, tao vào mua.”

Vì pudding, Hắc Khuyển rất nghiêm chỉnh ngoan ngoãn ngồi xuống:

[Phải là pudding trứng gà nha.]

“Biết rồi.”

Kiều Mịch vỗ vỗ đầu chó rồi đi vào trong siêu thị, một cặp mẹ con đi theo phía sau anh muốn đi vào siêu thị, mắt bé con phát sáng lấp lánh, cũng muốn tiến lên vuốt ve chó, bị mẹ nó cười khở kéo đi.

Hắc Khuyển nâng vuốt chó che trán:

“Uông ô...”

Uy nghiêm của ta...

Kiều Mịch nhanh chóng chọn lấy vài vị pudding, trong lòng nhớ đến đêm qua Mạnh Tĩnh Nguyên nói muốn ăn cà ri nước dừa, lại đến khu đồ hộp chọn một hộp nước dừa.

Hôm nay không phải là cuối tuần, người đi dạo siêu thị vốn cũng ít hơn, điều hòa lại mở mạnh, có chút lạnh lẽo trống trải, Kiều Mịch không bận tâm gãi gãi lông tơ dựng đứng trên cánh tay, thì thầm:

“Thật là lạnh.”

Ánh đèn trên đầu lúc sáng lúc tối, Kiều Mịch chỉ cho rằng là điện áp không ổn định, lấy hai hộp đồ ăn nhãn hiệu khác nhau lên so sánh đối chiếu, cuối cùng cũng lấy bên tốt hơn cho vào trong giỏ mua sắm, rồi mới xoay người lại giật mình nhìn một người đàn ông đứng bên cạnh... Có lẽ là một con nam quý đi? Trên gương mặt tái nhợt xanh xao u ám kia là một đôi con ngươi đen thẫm không chút ánh sáng, cho dù là Kiều Mịch cũng không thể xem nhẹ oán hận âm trầm ở bên trong.

Lời dạy dỗ của Hắc Khuyển vẫn còn ở bên tai, Kiều Mịch nhanh chóng đi sang chỗ rẽ bên cạnh, nhưng cơn ớn lạnh lại như hình với bóng, Kiều Mịch cảm nhận được khí lạnh ập đến, giọng nói tràn ngập ý cảnh cáo đang nổ tung trong đầu.

[Bớt lo chuyện người khác.]

Ngọn đèn chột tối sầm, theo tiếng vang khi đồ vật đổ ụp xuống, Kiều Mịch cảm thấy giống như bị cùng lúc mấy trăm nắm đấm đập vào người, giọng nữ cách đó không xa âm cao có thể so sánh với đẳng cấp quốc tế thét lên, trước khi mất đi tri giác, màng tai Kiều Mịch đã phải nhận tra tấn trước nay chưa từng có.

Kiều Mịch nghĩ thầm: Bữa tối phải làm sao bây giờ?

Hắc Khuyển phát hiện ra có chút không bình thường, cũng chẳng quan tâm đến ký hiệu cấm chó, theo cánh

cửa tự động mở rộng lao vào như bão tố, liền nhìn thấy Kiều Mịch bị chôn dưới đồng đồ hộp chỉ lộ ra một cánh tay. Nhân viên siêu thị cuống quýt đào đồ hộp lên cứu người, Hắc Khuyển cảm giác được, nhìn sang một bên, nhìn thấy nam quý sắc mặt âm trầm, Hắc Khuyển lập tức nhe răng xông lên, nhưng nam quý rất giảo hoạt, lập tức chuồn mất.

Hắc Khuyển cũng không quan tâm đến quý, vội vàng chạy đến giúp đào đồ hộp, người chó hợp lực kéo người ta, thấy người trẻ tuổi vốn yếu đuối lại trải qua một hồi suýt chết, nhân viên có tri thức cấp cứu liền lập tức đến cứu giúp, cuối cùng đưa được người sống lên xe cứu thương, Hắc Khuyển nhanh chân đuổi theo kêu y ô không ngừng chạy theo sau xe cấp cứu.

Nhân viên cuối cùng cũng được rảnh rỗi liền tám chuyện.

“Là chó nhà người kia à?”

“Đúng là có linh tính.”

“Đúng vậy, vừa rồi nó cũng giúp đỡ cứu chủ nhân.”

Một nhân viên nữa lau lau khóe mắt ửng đỏ:

“Hy vọng người kia không làm sao.”

“Nói vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện, siêu thị của chúng ta không thoát khỏi liên quan, cầu thần bái Phật đừng để anh ta gặp chuyện gì không mau, tôi không muốn lại phải đi tìm việc khác.”

“Ai, nhưng mà con chó kia thật sự rất tuyệt, không biết là giống gì.”

“Tôi thấy giống loại Black Back.”

“Giống à? Tôi cảm thấy càng giống loại Husky hơn.”

“Có Husky đen như vậy sao? Là giống Dobermann đi?!”

“Nói không chừng là giống lai.”

“Mặc kệ nó là thuần chủng hay giống lai, có linh tính chính là chó tốt.”

Khi Hắc Khuyển điên cuồng chạy theo xe cấp cứu, nó cũng không biết sự tích chú chó anh hùng của mình đã trở thành chủ đề tán chuyện.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi Kiều Minh mở to mắt ra lần nữa, trước mặt là một gương mặt vui không kiềm chế nổi đang ghé sát lại cực gần:

“Kiều Mịch, cậu tỉnh rồi?!”

Mặc dù không đeo kính mắt, nhưng Kiều Mịch vẫn có thể nhìn thấy bên giường có ba tầng trong ba tầng ngoài quỹ hồn đang vây quanh, anh không tự giác kéo cao chăn lên tận hàm dưới, cố gắng đặt toàn bộ lực chú ý lên người người sống duy nhất, nhàn nhạt mở miệng:

“Bác sĩ Khương.”

Vẻ mặt Khương Cố Bình tràn đầy tươi cười, thân mật sờ trán Kiều Mịch, cười nhẹ:

“Nào cậu có chút chấn động, có phải là có cảm giác buồn nôn không?”

“Có chút.”

Kiều Mịch than nhẹ, tình hình còn bết bát hơn trong tưởng tượng của Khương Cố Bình nhiều, bị một đám quỹ lớn nhỏ vây quanh, anh cảm thấy thân thể càng lúc càng khó chịu, loại đau đớn giống như phát ra từ sâu trong linh hồn này giống như đang có thứ gì ẩn bên trong muốn sống lại, anh liếc nhìn vị bác sĩ vẫn chăm sóc mình từ trước này, cảm thấy thật sự may mắn có thể gặp được người quen:

“Có thể liên lạc một người giúp tôi hay không?”

“Ai?”

Khương Cố Bình ôn hòa hỏi.

“Mạnh Tĩnh Nguyên, số di động của cậu ấy là...”

“Cậu ta là người thân của cậu?”

“Không, cậu ấy là một người bạn, cũng có thể nói là chủ cho thuê nhà.”

Lông mày Khương Cố Bình nhíu chặt lại, anh tìm Kiều Mịch hơn nửa tháng, thật vất vả mới gặp lại được, nhưng người này giờ lại tình nguyện tìm chủ cho thuê nhà giúp đỡ cũng không nhờ vả anh, Khương Cố Bình cảm thấy rất không vui:

“Còn tưởng rằng là người thân chứ, không cần phải làm phiền đến chủ cho thuê nhà, đây là bệnh viện nhà

tôi, chuyện của cậu để tôi xử lý là tốt rồi.”

Kiều Mạnh ghen hờn, anh không nhớ rõ là mình có giao tình sâu như vậy với bác sĩ Khương, so với làm phiền bác sĩ, anh cho rằng làm phiền Mạnh Tĩnh Nguyên thì thích hợp hơn, dù sao anh cũng là đồ ăn của Mạnh Tĩnh Nguyên nha.

“Tôi muốn liên lạc với Mạnh...”

Gương mặt Khương Cố Bình mang theo nụ cười ấm áp chặn lời Kiều Mịch, quan tâm hỏi thăm:

“Đúng rồi, nửa tháng này thân thể có khỏe hơn không? Chờ sau khi tình huống của cậu ổn định, tôi lại sắp xếp cho cậu kiểm tra toàn thân.”

“A? Không cần, tôi không có bệnh.”

Kiều Mịch đã biết ‘bệnh’ của mình bác sĩ không thể giải quyết được, không muốn lãng phí tài nguyên, huống chi anh không có tiền có thể trả được chi phí kiểm tra sang quý như thế này. Nhưng Khương Cố Bình ngoảnh mặt làm ngơ với lời từ chối của anh, chỉ ân cần giải thích về kiểm tra và chữa trị sắp tiến hành, Kiều Mịch không nói lại được, đành phải âm thầm bối rối tìm một cơ hội lén liên lạc với Mạnh Tĩnh Nguyên

## 7. Chương 6

Tuy rằng rất muốn liên lạc với Mạnh Tĩnh Nguyên, nhưng khi xung quanh tràn đầy đám quỷ đói đang thêm nhỏ dần, Kiều Mịch thật sự không có dũng khí ở lại một mình, cho nên khi Khương Cố Bình muốn rời đi, anh vội vàng thò tay bắt lấy áo choàng trắng sắp bị quỷ hồn bao phủ, liền nhận được ánh nhìn kinh ngạc.

Kiều Mịch rất bất đắc dĩ:

“Ừm, anh có thể ở lại không?”

Phần bất đắc dĩ này rơi vào trong mắt Khương Cố Bình lại biến thành ý lại và lưu luyến, Khương Cố Bình cảm thấy cảm trái tim mình đều muốn tan ra:

“Được rồi, tôi ở lại.”

Kiều Mịch thở dài một hơi:

“Cảm ơn anh.”

Nếu như có thể thông báo cho Mạnh Tĩnh Nguyên thì càng tốt hơn, ít nhất Mạnh Tĩnh Nguyên biết trừ quỷ như thế nào.

Để ý thấy Kiều Mịch đang lo lắng, Khương Cố Bình đặc biệt đau lòng, hận không thể ôm Kiều Mịch vào trong lòng cẩn thận bảo vệ, nhưng mà anh không thể làm như vậy, dù sao anh cũng không xác định được đối phương có thể tiếp nhận chuyện mình vừa gặp đã yêu không.

Không sai, Khương Cố Bình anh vừa gặp đã yêu Kiều Mịch, loại chuyện này mặc dù là ai cũng không thể tin tưởng. Công tử nhà viện trưởng từ trước đến nay không thiếu tri kỷ là nữ, bạn bè ở khắp nơi lại vừa gặp đã yêu một người đàn ông, còn là một người bệnh lâu tiêu tụy, không thể dính nổi đến bất cứ từ ngữ tốt đẹp nào? Có thể chuyện trên đời thường xảy ra ngoài ý muốn con người, thực ra lần đầu Khương Cố Bình gặp được Kiều Mịch cũng chỉ là một lần gặp thoáng qua trên hành lang bệnh viện, thậm chí còn không kịp nhìn rõ dáng vẻ của đối phương, anh liền xoa nhẹ trái tim đang đập thành thịch, không thể kiềm chế được.

Trong lòng Khương Cố Bình đã từng tràn đầy do dự, thực tế sau khi điều tra tất cả mọi chuyện của Kiều Mịch từ trước đến nay, anh càng không dám tin tưởng một người như vậy có thể khiến mình rung động. Nhưng sau khi anh đã hoàn toàn phủ định phần cảm giác này, cũng cố gắng xuất hiện trước mắt Kiều Mịch, phần rung động này lại một lần nữa xâm chiếm tim anh, giống như một con ngựa hoang bị thuần phục, cho dù muốn anh chăm sóc Kiều Mịch cả đời, cũng đối mặt với tử thần có thể bất cứ lúc nào, anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Có đôi khi anh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng anh quả thực có một loại cảm giác, giống như vận mệnh của bọn họ gắt bó chặt chẽ với nhau, phát ra từ sâu trong linh hồn, thậm chí còn vượt qua cả ràng buộc về máu thịt.

Vì sao chứ? Khương Cố Bình không tìm thấy đáp án, cũng không cần đáp án.

“Mấy ngày này, cậu đã ở đâu vậy?”

Kiều Mịch đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy chậm rãi mở to mắt, trong đầu hiện lên tứ hợp viện có một đám không phải người cùng một vị chủ nhân quái đản, anh tự biết là không thể nói thẳng với Khương Cố Bình:

“Chủ cho thuê nhà muốn thu lại phòng ở, tôi liền chuyển... đến một nơi rất không tệ.”

“Ồ? Một nơi rất không tệ?”

Khương Cố Bình nhú mày, nhìn người có sắc mặt tái nhợt lại hiện lên ý cười nhàn nhạt, anh rất để ý, dù sao anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như vậy của Kiều Mịch... Rất thoải mái vui sướng.

“Đúng vậy.”

Nụ cười của Kiều Mịch không tự giác trở nên sâu sắc hơn:

“Khách ở trọ ở chỗ ấy đều rất thú vị.”

“Thú vị?”

“Ừm, rất thân thiết, lại cần được chăm sóc.”

Nhớ đến bữa tối, Kiều Mịch thở dài thật sâu:

“Đêm nay nói không chừng bọn họ phải chịu đói bụng rồi.”

“Là thuê chung à? Cậu phụ trách nấu cơm?”

Khương Cố Bình nghĩ rằng Kiều Mịch phải kéo thân mình gầy yếu như vậy đi làm việc nhà, trong lòng tràn đầy phần uất:

“Bọn họ không tự mình làm được à?”

“À thì, bọn họ không được tiện lắm.”

Quý có thể làm được cơm? Chó có thể làm cơm? Dù cho Mạnh Tĩnh Nguyên cả ngày bận rộn ở bên ngoài không biết làm cái gì cũng giống như không biết làm việc nhà, bằng không tứ hợp viện cũng sẽ không bị bỏ hoang đến mức độ kia đi? Kiều Mịch chỉ hy vọng lúc mình quay về, đầu tường cũng sẽ không mọc cỏ dại, cửa chính đừng hỏng, rác rưởi trong sân đừng chất thành đống, gián chuột cũng đừng lại trở nên hung hăng nữa.

“Không được tiện lắm?”

Cách nói này không thể khiến Khương Cố Bình chấp nhận được, không khỏi cười nói:

“Sao bọn họ lại không được tiện? Bọn họ không phải là người sao?”

Kiều Mịch thầm khâm phục, bác sĩ Khương này đoán cũng thật chuẩn.

Không chú ý tới vẻ kính nể không lộ rõ kia, Khương Cố Phát lập tức bùng nổ vì sự bất công mà Kiều Mịch

phải chịu:

“Cậu cũng chỉ là khách ở chỗ ấy, dựa vào cái gì muốn cậu phải phụ trách nấu cơm? Không phải là muốn cậu ôm lấy tất cả việc nhà chứ?”

Kiều Mịch càng khâm phục hơn, nhưng tổn thương vì sự bất công thì không phải.

“Đúng vậy, bởi vì tôi không cần nộp tiền thuê nhà.”

“Cậu... Cậu rất thiếu tiền?”

Khương Cố Bình chợt nhớ ra Kiều Mịch gần nửa năm nay không hề tiếp nhận chữa trị, dường như cũng từng tỏ vẻ không thể gánh chịu chi phí chữa trị thêm được nữa, lúc ấy anh tỏ lòng muốn miễn phí chữa trị cho Kiều Mịch, lại bị từ chối. Anh từng mặt dày mày dạn đem người muốn chết không muốn sống này vào bệnh viện, nhưng tình huống mới chỉ hơi khống chế được một chút, Kiều Mịch lại không nói một lời nào tính tiền rồi đi, đứng nhìn người này nhẹ nhàng để tính giống như một dòng nước ấm, thực ra rất quật cường bướng bỉnh.

Tuy rằng không quá thân thuộc với Khương Cố Bình, nhưng Kiều Mịch vẫn không quên mấy lần Khương Cố Bình nhiệt tình giúp đỡ anh, anh thật sự không muốn tiếp nhận, vì vậy ôn hòa chuyển chủ đề câu chuyện:

“Hiện tại bệnh của tôi không còn tái phát, cuộc sống cũng không có vấn đề gì, hơn nữa tôi và đám người kia giống như người một nhà, mỗi ngày đều rất tốt.”

Lại đá phải cái đinh mềm lần nữa, Khương Cố Bình cực kỳ không cam lòng, anh cầm lấy bàn tay không kịp tránh né của Kiều Mịch, đang muốn nói gì đó, lại bị lời trách móc ôn hòa mang theo chế nhạo vang lên từ phía sau:

“Chỉ có loại người ngàn năm ngọc như anh mới có thể coi chúng nó như người nhà.”

Quỷ quái trong ngoài ba tầng nhà vèo một cái biến mất sạch sẽ, Kiều Mịch kinh ngạc pha lẫn vui vẻ nhìn về phía người đến:

“Cậu đã đến rồi?!”

“Tôi có thể không đến chắc?”

Mạnh Tình Nguyên cao ngạo liếc nhìn Khương Cố Bình, hừ lạnh:

“Trên đời này luôn luôn có những kẻ thích nhìn người khác như miếng thịt trong bát, cho dù là người có bộ dáng như xác khô nhà anh cũng không ngoại lệ.”

Khương Cố Bình giống như cháy mông mà nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn tên nhóc lưu manh không biết nhảy từ chỗ nào ra.

Kiều Mịch chớp chớp mắt, đưa tay lấy kính mắt đeo lên, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ không khí căng thẳng giữa Mạnh Tĩnh Nguyên và Khương Cố Bình, anh hoang mang vạn phần:

“Hai người quen nhau?”

“Không.”

Đồng thanh.

“Vậy thì sao...”

Dáng vẻ lại giống như muốn đấu đá như vậy?

[Hai con cún đực đang bảo vệ miếng ăn của mình thôi.]

Nghe được tiếng trêu chọc, ba người cùng nhìn về phía con chó lớn đang ghé vào mép giường, Mạnh Tĩnh Nguyên và Kiêu Mịch nghe hiểu được nó đang nói cái gì, một người vươn tay lên, một người lại có chút tiếc nuối, nhưng Khương Cố Bình không nghe hiểu, anh ta chỉ nghe thấy tiếng chó sủa, lập tức nhảy dựng lên:

“Trong bệnh viện sao có thể cho chó chạy vào?”

Hắc Khuyển bị chọc trúng chỗ lập tức bốc lửa, tức khắc xù lông sủa lên:

[Mi mới là chó, cả nhà mi đều là chó!]

Khương Cố Bình lại càng hoảng sợ, lùi về phía sau một bước, vẫn không yếu thế, quay về phía lưu manh có vẻ là chủ chó dọa dẫm:

“Lập tức mang nó đi, bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ lên.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nheo mắt tự cao tự đại đánh giá Khương Cố Bình, mà Hắc Khuyển vẫn đang không ngừng mắng đến Tam Tự Kinh. Luận về lực chiến đấu, trước không nói Hắc Khuyển này là một con chó to, Khương Cố Bình chỉ là một bác sĩ chơi ống tiêm, dao giải phẫu, nhìn thế nào cũng kém vị sát thần Mạnh

Tĩnh Nguyên này một khoảng lớn, bất kể là thể trạng hay khí thế.

Kiều Mịch cực kỳ lo lắng Khương Cố Bình sẽ chết không toàn thân, vội vàng khuyên nhủ:

“Đây là bệnh viện, kêu Hắc Khuyển ra ngoài đi.”

Vốn tưởng rằng còn phải phí miệng lưỡi một hồi, nhưng không đợi Kiêu Mịch nói nhiều, Mạnh Tĩnh Nguyên liền lạnh lùng mở miệng:

“Hắc Khuyển, cút ra ngoài.”

Hắc Khuyển đang ân cần hỏi thăm liệt tử liệt tông nhà họ Khương lập tức xù xuống, nhìn về phía giường bệnh, sau khi được Kiêu Mịch đồng tình vượt đầu một chút, cụp đuôi xuống rời đi.

Khương Cố Bình nhìn dáng vẻ giống như người một nhà của bọn họ, không biết là có cảm giác như thế nào:

“Trên người chó mang theo rất nhiều vi khuẩn, cậu vẫn nên đi rửa tay trước đi.”

“Không sao.”

Kiều Mịch mỉm cười, nhưng vẫn nhận lấy khăn tay khử trùng mà Khương Cố Bình đưa cho mà lau tay, ánh mắt lại lặng lẽ quan sát sắc mặt âm u của Mạnh Tĩnh Nguyên, vội hỏi:

“Bác sĩ Khương, bao giờ tôi mới có thể xuất viện được?”

Khương Cố Bình chợt cảm thấy hoảng hốt, sợ Kiêu Minh sau khi rời đi cùng họ Mạnh này, sẽ không thể gặp lại nữa:

“À... Cậu có chút chấn động não nhỏ, hơn nữa trên người có nhiều chỗ bầm tím, cần quan sát thêm vài ngày.”

“Vài ngày?”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhú mày, khóe môi nhếch lên lộ ra nếp nhăn lạnh lùng trên mặt khi cười:

“Lang băm.”

Khương Cố Bình bùng nổ, hung ác trừng mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên:

“Cậu thì biết cái gì?! Chuyện này có liên quan đến sức khỏe của Kiều Mịch.”

“Đúng, tôi không hiểu.”

Mạnh Tĩnh Nguyên cười lạnh, hoàn toàn không có ý định thỏa hiệp:

“Nhưng bác sĩ gia đình của tôi hiểu được, ông ta chắc chắn sẽ không có kết quả chẩn đoán bệnh như vậy.”

“Cậu...”

Dường như cố ý lặng im đợi Khương Cố Bình, Mạnh Tĩnh Nguyên xoay người nói với Kiều Mịch:

“Đợi lát nữa đổi cho anh một bệnh viện khác.”

“Hử?”

Kiều Mịch nhìn sắc mặt tái nhợt của Khương Cố Bình, lại nhìn nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên, vẫn cảm thấy không khí không được tốt, nghĩ thầm nên tách bọn họ ra thì tốt hơn, liền gật đầu:

“Cũng được.”

Trên mặt Mạnh Tĩnh Nguyên mang theo nụ cười chiến thắng, Khương Cố Bình thì gần như nghiến răng, tức giận trách móc:

“Cậu ấy bị chấn động não rất nhỏ, nếu như cậu thật sự quan tâm đến cậu ấy, hẳn là không nên gây sức ép khắp nơi với cậu ấy như vậy.”

“Không... Không có vấn đề gì.”

Kiều Mịch vội vàng bày tỏ, chỉ hy vọng Khương Cố Bình không tiếp tục khiêu khích lưu manh này nữa, anh biết rõ tính xấu của Mạnh thiếu gia, nếu ra tay đánh người, liền thật sự không tốt.

Ai ngờ Khương Cố Bình giận dữ, Kiều Mịch gấp gáp, Mạnh Tĩnh Nguyên lại bất chợt bình tĩnh nói một câu:

“Được, vậy thì ở lại đi.”

“A?”

Kiều Mịch há hốc miệng, Khương Cố Bình cũng là đáng vẽ xoắn xuýt không kịp thu hồi khí thế.

Mạnh Tĩnh Nguyên dưới tình huống cả hai người đều không trở tay kịp đột nhiên cúi người xuống hôn Kiêu Mịch, Khương Cố Bình cứng ngắc như tảng đá, Kiêu Mịch cũng bị dọa, tuy rằng hiểu rõ Mạnh thiếu gia đang muốn ‘ăn’, nhưng khi đầu lưỡi mạnh mẽ mang theo hơi thở nam tính đặc biệt chui vào khoang miệng, Kiêu Mịch cũng chỉ có thể thất thần thừa nhận sự càn quét.

Theo lẽ thường, nụ hôn giữa những người đồng tính thường không mang đến sự kích thích cảm quan khiến máu người ta như muốn sôi trào, nhưng hết lần này đến lần khác tìm Kiêu Mịch luôn thành thịch đập loạn, toàn thân nóng lên, anh không khỏi hoài nghi: Chẳng lẽ mình là gay ẩn tính trong truyền thuyết? Cho nên bị Mạnh Tĩnh Nguyên ‘ăn’ mà khai phá không chỉ là thiên nhân, còn là gay tiềm ẩn nữa sao?

So sánh nụ hôn lần này với nụ hôn trong lần ‘ăn’ trước lại càng nhiệt tình hơn, dường như muốn khiến người ta hít thở không thông, tay Kiêu Mịch đặt lên hai vai Mạnh Tĩnh Nguyên vô lực đẩy ra.

Nhìn ở trong mắt Khương Cố Bình, hai người kia chỉ còn thiếu không trực tiếp cởi quần áo ra làm đến cùng, lửa giận cùng nóng nảy nổ tung trong \*\*\*g ngực, anh không biết lấy được sức lực ở đâu ra, nắm chặt lấy hai vai Mạnh Tĩnh Nguyên đẩy mạnh người ra, cúi đầu xem xét, chỉ thấy hai gò má của Kiêu Mịch đỏ hồng, khóe mắt ngập nước, đôi môi bị chà đạp đỏ bừng không ngừng hé mở hít không khí, \*\*\*g ngực cũng theo đó mà phập phồng.

Người khiến Kiêu Mịch lộ ra đáng vẽ quyến rũ này không phải là anh, Khương Cố Bình liền đánh mất lý trí.

“Tên khốn kiếp này!”

Quát lớn một tiếng, nắm tay Khương Cố Bình vung đến, nhưng Mạnh Tĩnh Nguyên chỉ cần hơi nghiêng người đã tránh được nắm đấm có thừa kỹ xảo nhưng không đủ lực vung đến kia, chân nhẹ nhàng quét qua, Khương Cố Bình theo quán tính bay đến, ngã mạnh một cái, trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng dậy được. Mạnh Tĩnh Nguyên dường như đang muốn chinh người liền đạp lên Khương Cố Bình đang giãy dụa dưới đất muốn đứng dậy, mũi chân húc mạnh một cái, gần như khiến người kia bất tỉnh.

“Bác sĩ Khương?!”

Kiêu Mịch phục hồi tinh thần, lập tức nhảy xuống giường nhào qua, ôm lấy eo Mạnh Tĩnh Nguyên, động tác rất mạnh, ngay cả mắt kính cũng lệch ra, anh lại chẳng hề quan tâm:

“Đừng đánh nữa!”

Kiêu Mịch hạ quyết tâm cho dù phải ôm đùi cũng sẽ không để cho Mạnh Tĩnh Nguyên ra tay nữa, nhưng mà anh vốn không thể tiến hành động tác tiếp theo, đã bị một cánh tay mạnh mẽ kẹp dưới nách, mũi chân rời khỏi mặt đất, anh bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn về phía gương mặt không có chút biểu tình nào của Mạnh Tĩnh Nguyên, tràn đầy hy vọng:

“Đừng đánh nữa, bây giờ ra viện luôn, có được không?”

“Không.”

Dưới ánh nhìn kinh hoàng của Kiều Mịch, Mạnh Tĩnh Nguyên lại thả Khương Cố Bình ra, ôm anh quay lại giường:

“Nằm xuống.”

Kiều Mịch ngó ngó Khương Cố Bình đang bận đứng lên, thử hỏi:

“Không đánh nữa?”

Mạnh Tĩnh Nguyên không trả lời, chỉ nhặt kính mắt lên, động tác thô lỗ đeo vào cho Kiều Mịch, giọng điệu hung ác uy hiếp:

“Nếu anh không nằm xuống, cái giường này sẽ đổi cho hần ta nằm.”

Kiều Mịch lập tức nằm thẳng ngay ngắn:

“Đây, tôi nằm rồi.”

“Tôi đi làm thủ tục cho anh nằm viện.”

Mạnh Tĩnh Nguyên dận dò một tiếng liếc bước ra khỏi cửa, dư quang khóe mắt nhìn thấy vẻ mặt căm giận của Khương Cố Bình, Mạnh Tĩnh Nguyên mang theo nụ cười khinh miệt, đôi môi mấp máy không phát ra tiếng động – Anh ta là của tôi.

Khương Cố Bình hận đến ngứa răng lại không thể làm được gì, hai nắm đấm siết chặt lại, toàn thân run lên giống như cái sàng.

Mạnh Tĩnh Nguyên rời đi, tư thế kia hoàn toàn là không thèm đặt người khác trong mắt, Khương Cố Bình hận sự ngông cuồng của Mạnh Tĩnh Nguyên, lại hối hận vì yếu thế trước mặt Kiều Mịch, anh chặt vật đứng lên, nhanh chóng bước ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Minh giữ cũng không giữ nổi bọn họ, nhưng không đánh nhau nữa là tốt rồi, anh thở dài, vừa kéo phẳng chăn nệm lại, vừa thì thầm:

“Bọn họ sao vừa mới gặp đã giống như nước lửa khó dung vậy chứ?”

[Đương nhiên.]

Hắc Khuyển ngồi xổm trên bệ cửa sổ, cái bóng cực lớn màu đen như hòa vào trong bóng đêm, chỉ có đôi mắt ánh lên tia sáng xanh lục kia là đặc biệt trong suốt:

[Bởi vì bác sĩ kia mới là chân mệnh thiên tử của mi đó.]

## 8. Chương 7

Kiều Mịch nhìn thẳng con chó lớn đang bắt chước Spiderman trèo vào từ ngoài cửa sổ, than nhẹ:

“Hắc Khuyển, chỗ này là tầng tám, nếu ngã thì quá tệ.”

[Với bản lĩnh của gia, còn sợ ngã?!]

Hắc Khuyển trừng mắt chó trắng dã:

[Mi đừng ngắt lời vội, nói thật, mi không cảm thấy động lòng với bác sĩ kia à?]

Kiều Mịch cực kỳ khó hiểu:

“Động lòng? Tim có thể không động à?”

[... Mi là ngọc ngàn năm thật hay giả vờ khờ dại? Đây là đang lừa dối ai chứ.]

“Ai.”

Kiều Mịch đẩy kính mắt lên, ánh mắt đưa về phía cửa phòng, than nhẹ:

“Tao không động lòng.”

[Như vậy cũng thật kỳ quái.]

Hắc Khuyển nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, thò người ra tựa lên đầu giường, cẩn thận dò xét gương mặt có chút đăm chiêu của Kiều Mịch, lăm bắm:

[Quá kỳ lạ, mi rung động với khắc tinh là Mạnh thiếu gia, lại không hề có cảm giác với một nửa định mệnh của mình? Tại sao lại vậy chứ? Quá kỳ quái.]

Kiều Mịch kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Hắc Khuyển tràn ngập sự tìm tòi nghiên cứu, càng thêm tò mò:

“Vì sao nói bác sĩ Khương là một nửa định mệnh của tao?”

[Khi thân thể bọn mi có chỗ tiếp xúc với nhau, ta đã thấy được, mạng của bọn mi gần như là quấn vào với nhau, chỉ có ông trời tác hợp cho bọn mi, bị sợi chỉ hồng kia trói chặt mới có thể sinh ra liên hệ sâu đậm như vậy.]

Hắc Khuyển thấp giọng thì thầm:

[Tên bác sĩ kia ngược lại thì bình thường, nhưng mi lại không có cảm giác với hắn, cho nên mới nói mi kỳ lạ. Nhưng Mạnh thiếu gia cũng rất kỳ lạ, tình trạng như hắn mà cũng có thể luân hồi làm người, thật là kỳ quái.]

“Có liên quan đến nhau chỉ có chỉ hồng mà mày nói sao? Không có thứ gì khác?”

Kiều Mịch rất hoài nghi, nếu thật sự có sự thần kỳ như Hắc Khuyển nói, như vậy trước đây khi anh và bác sĩ Khương quen nhau lại hoàn toàn không có cảm giác đặc biệt nào, chỉ cảm thấy người kia nhiệt tình quá mức, thậm chí còn cảm thấy bối rối.

Hắc Khuyển nhắm mắt lại, giống như đang thật sự tự hỏi, một lúc lâu sau giống như nghĩ ra cái gì đó, rồi lại lập tức lắc lắc đầu phủ nhận:

[Không thể nào là thù hận đời trước, bọn mi như vậy là quá hòa bình.]

“Phải không?”

Kiều Mịch day day thái dương, thật sự không nghĩ ra:

“Dù sao tao cũng không hiểu, đúng rồi, bọn mày đã ăn cơm tối chưa?”

Nhắc đến bữa tối, vành mắt Hắc Khuyển lập tức đỏ lên, mũi chó khịt khịt:

[Còn chưa được ăn.]

Nhìn thấy dáng vẻ ảm ức của Hắc Khuyển, Kiều Mịch nhịn không được đưa tay xoa xoa lỗ tai chó:

“Được rồi, tao sẽ nhắc nhở Mạnh Tĩnh Nguyên mua đồ ăn cho mày.”

Hắc Khuyển vẫy vẫy lỗ tai, trong mắt giống như chớp lên tia sáng kỳ dị:

[Mạnh thiếu gia là hung khí của nhân gian, mi là đồ ngốc ngàn năm, còn có chân mệnh thiên tử xui xẻo, ta nghĩ thấy mùi sóng gió nổi lên rồi.]

“Hắc Khuyển, trình độ tiếng Trung của mày thật sự không tệ.”

Kiều Mịch mỉm cười tán thưởng.

Hắc Khuyển lập tức dựng thẳng tai chó lên đuôi vung vẩy thật mạnh, mũi chó hếch lên trời:

[Đó là đương nhiên! Mấy trăm năm trước ta đã đi đến phương Đông này rồi, so với đám người trẻ tuổi như bọn mi còn nắm rõ cái gì gọi là văn hóa Trung Quốc hơn.]

“Mấy trăm năm, thật dài.”

[Cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.]

Kiều Mịch và Hắc Khuyển đang trò chuyện vui vẻ, Mạnh Tĩnh Nguyên đẩy cửa vào, vẻ mặt nghiêm trọng khiến cho một người một chó không thể không im lặng, trong mắt mang theo hoài nghi.

Mạnh Tĩnh Nguyên lại không hề giải thích, chỉ bước đến bên cửa sổ, đưa mắt ra nhìn khắp khu nhà của bệnh viện, lông mày càng nhíu chặt hơn. Kiều Mịch và Hắc Khuyển liên tục đưa mắt nhìn nhau ngẫm hỏi, đang lúc do dự có nên chủ động hỏi thăm không, Mạnh Tĩnh Nguyên đã lên tiếng:

“Kiều Mịch, còn nhớ rõ chuyện bị thương lúc trước không?”

Kiều Mịch sững sờ, cố gắng nghĩ lại tình hình lúc bị thương, không hề giấu diếm kể lại toàn bộ mọi chuyện một lần, cuối cùng bổ sung:

“Nó nói – bớt lo chuyện người khác.”

[Với tính cách của Tiểu Kiêu, không giống người sẽ rước thêm chuyện.]

Hắc Khuyển nhìn thẳng Mạnh Tĩnh Nguyên, đi qua đi lại bên giường:

[Có phải là mi mang phiền toái đến không?]

Tiểu Kiều?

Kiều Mịch nhìn Hắc Khuyển, trong mắt hiện lên chút trách cứ, nhưng lúc này Hắc Khuyển dường như lại biến thành một con chó đơn thuần, ngây ngô ngồi xổm dưới mặt đất giờ chân sau lên gãi ngứa, căn bản là không thèm liếc mắt nhìn Kiêu Mịch.

Mạnh Tĩnh Nguyên không trả lời Hắc Khuyển, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bệ cửa sổ, giống như đang suy nghĩ gì đó mà vẻ mặt rất âm trầm nghiêm túc.

Kiều Mịch đột nhiên ôm miệng kêu a lên một tiếng nhẹ nhàng:

“Không, con quý này... Tôi đã gặp.”

“Hử?”

Mạnh Tĩnh Nguyên cùng Hắc Khuyển cùng đưa ánh mắt về phía Kiêu Mịch đang trầm tư, chờ đợi đáp án.

“Là hàng xóm của tôi trước kia, đúng rồi, vào cái ngày mà tôi về nhà đó, hắn đứng ở ngay phía sau lưng hàng xóm của tôi.”

Kiều Mịch thì thảo lẩm bẩm, bưng tỉnh:

“Ồ, thì ra hắn là quý.”

Không thèm bận tâm đến việc tên gốc ngàn năm đã tỉnh ngộ, Mạnh Tĩnh Nguyên vào thẳng vấn đề:

“Đưa địa chỉ cũ của anh đây cho tôi.”

Kiều Mịch dứt khoát đọc địa chỉ ra, lần này anh nhìn thấy thần biểu hiện bưng tỉnh trên mặt Mạnh Tĩnh Nguyên.

“Là danh sách hóa đơn tôi mới nhận.”

“Hóa đơn?”

Kiều Mịch giật mình, từ trước đến nay anh đều không biết Mạnh Tĩnh Nguyên đang làm gì, với bộ trang

phục kia, thấy thế nào cũng chỉ có thể tham gia vào xã hội đen, nhưng lại chưa từng nhìn thấy ‘anh em’ của Mạnh Tĩnh Nguyên đi tới. Trong viện nhỏ kia toàn là quỷ, lại biết trừ quỷ, nhưng có ai dám mời vị Sát thần còn kinh khủng hơn cả quỷ này đi trừ quỷ chứ?

Hắc Khuyển lẩm miệng nhanh chóng phát huy lòng nhiệt tình của nó, giải thích nghi hoặc cho Kiều Mịch:

[Mi quên mất rồi sao? Mạnh thiếu gia ít đi ăn linh hồn, cậu ta cũng không thể tùy tiện tóm một kẻ trên đường để ăn cho đỡ đói, quỷ hồn bình thường lại không có ‘dinh dưỡng’, cho nên cậu ta kêu A Hoa tìm kiếm trên internet, ăn hết mấy con quỷ ác có liên quan đến mấy vụ việc phiền phức, vừa có thể kiếm tiền, lại được no bụng.]

“Cho nên, lần này cậu muốn đi ăn luôn nam quỷ kia?”

Kiều Mịch đưa mắt nhìn về phía gương mặt không có chút gợn sóng của Mạnh Tĩnh Nguyên, tưởng tượng Mạnh Tĩnh Nguyên ăn sạch một con quỷ còn ‘sống sờ sờ’, lông mày nhíu lại thật chặt:

“Hương vị của thứ kia rất kém đúng không?”

Khóe môi Mạnh Tĩnh Nguyên hơi nhếch lên, không hề phủ nhận việc Kiều Mịch có đoán sai hay không, hương vị của quỷ ác quả thực không tốt, nhưng cậu không định trả lời vấn đề cũ rích này, trực tiếp hạ lệnh cho Hắc Khuyển:

“Hắc Khuyển, đi bắt tên kia đến đây cho ta.”

[Hàng xóm?]

Câu hỏi xác nhận đổi lại được một cái trừng mắt, Hắc Khuyển không nói hai lời, ba bước thành hai nhảy ra khỏi bộ cửa sổ, biến mất không thấy đâu.

Kiều Mịch vẫn không quá quen với việc Hắc Khuyển đi ra đi vào bằng cửa sổ, nhìn vào màn đêm một lúc lâu mới quay đầu lại quan sát sắc mặt nghiêm trọng của Mạnh Tĩnh Nguyên, có chút không hiểu:

“Làm sao thế?”

“Nói thì anh có thể hiểu chắc?”

Ngữ điệu của Mạnh Tĩnh Nguyên có chút chua chát, nhưng khi đụng phải đôi mắt trầm tĩnh sau lớp kính thì lại không tìm được nói ra sầu lo trong lòng:

“Cái này không giống chỉ đơn thuần là cảnh cáo, hóa đơn là sau khi gặp anh mới nhận được, mà vị trí anh

gặp chuyện không may, còn có bệnh viện này, không chỗ nào là không cổ quái, đây càng giống một chuỗi liên kết hơn.”

“Chuỗi liên kết?”

Kiều Mịch rũ mắt xuống trầm tư, lại không nghĩ ra gì cả:

“Tờ danh sách cậu nhận có nội dung gì?”

Mạnh Tĩnh Nguyên thờ ơ trả lời:

“Gia đình hàng xóm cũ của anh bị quỷ ác quần lấy, tính mạng đã bị uy hiếp, yêu cầu tôi trừ ác linh.”

“Quỷ kia hại người?”

“... Bà mẹ thiếu chút nữa bị chậu hoa rơi từ phía trên xuống đập tủng, còn có vị hôn thê cũng suýt bị đèn treo đập chết.”

“Người yêu anh ta bị đập?”

Kiều Mịch bị đồ hộp nện xuống phải vào bệnh viện có chút linh cảm, lại lập tức hỏi:

“Vì sao cậu nói bệnh viện này cổ quái?”

“Hồn thể tinh khiết quá mức, theo như lẽ thường thì những linh thể còn quanh quẩn trong bệnh viện khi còn sống từng phải chịu thương tổn quá mức, sau khi chết hơn nửa sẽ tụ lại thành oán khí hiện về.”

Nói đến đây, Mạnh Tĩnh Nguyên nhắm mắt lại, hai con ngươi ẩn giấu dưới bóng của hàng mi hơi chuyển rồi vụt lóe lên tia sáng đỏ rực. Xoay người, cậu nhìn thẳng vào hai mắt xuất thần của Kiều Mịch, thấp giọng lẩm bẩm:

“Dù cho anh sẽ thu hút uế khí đến, nhưng phần lớn linh thể cũng không thể tinh lọc đơn giản được, huống chi số lượng anh thu hút đến hôm nay cũng không nhiều.”

“Nói cách khác, tôi đến bệnh viện ngược lại sẽ khiến bệnh tình nặng thêm?”

Kiều Mịch không khỏi nghĩ đến bản thân mình trong quá khứ từng nhận đủ tra tấn của ốm đau, nếu thật như lời Mạnh Tĩnh Nguyên nói, vậy không phải là anh tự mình chuốc lấy khổ cực à?

Quả nhiên, Mạnh Tĩnh Nguyên cười lạnh một tiếng, sự thật không cần nói cũng biết.

“Ai.”

Mọi chuyện đều đã qua, Kiều Mịch vẫn là không nhin được than nhẹ:

“Khi nào thì tôi mới có thể rời khỏi bệnh viện?”

“Hỏi tên lang băm kia ấy.”

“À thì, bác sĩ Khương không phải người xấu.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không thích Kiều Mịch giải thích thay cho người ngoài, nhúu mày, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Cậu muốn đi đâu?”

Kiều Mịch lo lắng Mạnh Tĩnh Nguyên rời đi rồi, quỹ hồn sẽ lại vây đến, ngữ điệu có chút lo âu.

Mạnh Tĩnh Nguyên đương nhiên là hiểu rõ tâm tư của Kiều Mịch, nhưng cậu vẫn không hề dừng bước lại:

“Điều tra bệnh viện, bệnh viện này không có quỹ có lực sát thương, anh cứ nằm đi.”

Cửa đóng lại chặn ngang âm cuối, Kiều Mịch sững sờ nhìn cánh cửa, đói bụng, ánh mắt nhìn sang hướng khác lại trông thấy đầu giường có một cái túi nylon, đó là thứ vừa rồi Mạnh Tĩnh Nguyên xách vào, chuyện này giờ Kiều Mịch mới chú ý đến, đứng lên mở ra, thì ra là cháo hải sản đóng hộp, hơn nữa không chỉ có một phần.

Kiều Mịch có chút hiểu được, lại nhìn nhìn cánh cửa, liền vui vẻ rạo rục cầm lấy một bát ăn cho đỡ đói.

Không biết từ khi nào ánh trăng ngoài cửa sổ đã bị mây che kín, loại mây mù đen đặc xông vào từ ngoài cửa sổ, ngọn đèn thăm đạm mà yếu ớt đến khác thường.

Kiều Mịch bất chợt phát hiện ra có dị thường, đồ ăn đưa đến bên miệng lại buông xuống, ngẩng đầu dò xét lớp sương dày đặc màu đen đang bò vào trong phòng, anh đặt đồ ăn xuống, vén chăn lên xuống giường, lớp sương đen đẩy cửa sổ lên, sương đen bị chặn đứt ngang, còn lại một đoạn rơi xuống mặt đất không ngừng nhúc nhích giống như một loại động vật thân mềm nào đó.

“Vật gì đây?”

Kiều Mịch nhìn kỹ đám sương đen, sương đen bò lại gần, anh lùi một bước, lại bò đến gần, anh lại lui tiếp, cho đến khi lùi đến bên cạnh cánh cửa, anh mới giật mình phát hiện lại có một mảnh nắm móc lớn màu đen chen từ ngoài cửa sổ vào đây, tin chắc rằng không bao lâu sau căn phòng này sẽ tràn ngập thứ đó. Vốn muốn ở lại trong phòng chờ Mạnh Tĩnh Nguyên quay về, lúc này Kiều Mịch cũng chẳng bận tâm thêm nữa, vội vàng rời khỏi phòng.

Cửa mở ra rồi đóng lại, Kiều Mịch đứng trong hành lang dường như không nhìn thấy điểm tận cùng, ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu sáng từng cánh cửa phòng nối tiếp kéo dài vô tận, xuyên thẳng vào bóng tối xa xôi. Trong sự yên tĩnh lạnh như băng, tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của anh như thể được phóng đại lên cực hạn, gần như có thể vọng lại.

Kiều Mịch tháo kính mắt xuống, dùng góc áo lau lau, lại đeo lên, cảm giác tâm tình hồi phục hơn không ít. Anh nhìn thứ gì đó, lại mở cửa phòng bệnh, nhảy qua đám sương đen, cầm lấy băng bệnh án treo ở cuối giường, lấy chiếc bút được gài ở trên đầu, lại nhảy ra ngoài đóng cửa lại, bắt đầu vẽ ký hiệu ở trên tường, vừa đi về phía bên trái.

Anh mở cánh cửa bên cạnh ra, trong phòng ngoại trừ sương đen dần dần tràn ngập cũng không còn người nào khác, đóng cửa lại tiếp tục đi về phía trước.

Cơn lạnh lẽo quỷ dị dâng lên rung động, Mạnh Tĩnh Nguyên miễn cưỡng phát hiện ra không khí dao động, vùng chân mày căng thẳng, thậm chí to không ổn, lập tức bước nhanh quay về. Nơi đi qua rung lên, ngọn đèn trở nên tối tăm thắm đậm, trong không khí có hơi thở của điềm xấu đang lơ lửng, Mạnh Tĩnh Nguyên đã đoán ra được phần nào:

“Là kẻ nào bày ra trận ác?!”

Tiếng bước chân dồn dập quanh quẩn trong không gian yên tĩnh, Mạnh Tĩnh Nguyên lập tức dừng lại, bởi trước mặt có một y tá đang co rút giấu mặt chỗ chân tường thấp giọng nức nở. Trong con người Mạnh Tĩnh Nguyên là tế bào thiếu lòng nhiệt tình giúp người khác, cậu chú ý đến y tá là bởi vì cậu không cảm nhận được sinh khí từ trên người thứ này, mà nó cũng không phải là quỷ mị.

“Ai?!”

Một tiếng quát này dường như đã khiến nó kinh sợ, bóng dáng mảnh mai được bao trong đồng phục y tá trắng nõn duỗi cánh tay đầy máu ra vịn tường đứng dậy, để lại trên bức tường trắng một loạt dấu tay đầy máu. Nó quay gương mặt tái nhợt lại, con mắt tràn đầy sợ hãi tuyệt vọng trợn lên, đôi môi lại bị chỉ đỏ khô lại, nó cố gắng cong móng tay lại kéo ra, mặc cho một mảnh máu thịt bầy nhầy vẫn như cũ có ý định giãy ra khỏi trói buộc, máu tươi chảy ra rơi xuống cái cầm gậy nhọn, lướt qua cần cổ mảnh mai, nhuộm đỏ vạt áo.

Giống như dã thú đói khát phát hiện ra con mồi, nó thấp giọng nghẹn ngào nức nở, duỗi dài cánh tay đầy máu ra lao về phía Mạnh Tĩnh Nguyên.

## 9. Chương 8

Cho dù đã cố gắng thả nhẹ động tác, tiếng bước chân vẫn vang lên trong không gian yên tĩnh này, giống như có người đang theo sát ở phía sau, Kiều Mịch ngẩng đầu nhìn quanh lại không nhìn thấy dấu tích của bất cứ thứ gì. Anh đẩy đẩy kính mắt, đánh một ký hiệu lên tường, lại tiếp tục bước đi, cho đến khi một tiếng khóc thu hút lực chú ý của anh. Kiều Mịch dừng chân lại trước một cánh cửa, tập trung tinh thần lắng nghe, xác định tiếng khóc truyền ra từ bên trong rồi, anh chống cằm suy nghĩ, nghĩ rằng tình hình hiện tại là đặc biệt, nếu như gõ mở cửa phòng, không chừng mở cửa ra không phải là người mà còn là quỷ quái nữa, vậy thì... trước tiên cứ mặc kệ đây.

Ghi nhớ số hiệu trên bảng trước cửa phòng vào đầu, Kiều Mịch thầm hứa hẹn: Tôi sẽ giúp cô sau, ừm... nếu cô là người.

Mặc kệ tiếng khóc không bận tâm đến nữa, Kiều Mịch tiếp tục tiến hành kế hoạch chạy trốn, anh thật sự không thể tưởng tượng được có một ngày sẽ cảm ơn kinh nghiệm nằm bệnh viện phong phú của mình, khi trông thấy căn phòng nằm giữa ở cuối hành lang, Kiều Mịch cực kỳ vui mừng, bước nhanh về phía điện thoại công công, cầm ống nghe lên lại không nghe thấy tín hiệu, ấn liên tiếp mấy lần 110 cũng không có chút phản ứng nào.

Kiều Mịch nhìn ống nghe, thở dài:

“Cầu đã gãy rồi thì vạn năm không thể thẳng nổi.”

Đặt ống nghe xuống, Kiều Mịch mang theo chút hy vọng cuối cùng đi về phía quầy trực, nhưng dưới ánh đèn màu trắng lạnh chiếu rọi, hy vọng yếu ớt của anh bị nghiền nát, bởi vì có một y tá ở đó, máu tươi đang ồ ồ chảy ra từ vết thương xuyên thủng ngực trái của cô, cô cố gắng thử nhét trái tim về chỗ cũ, nhưng khối thịt không ngừng nhảy lên không hề hợp tác, lần nào cũng nhảy ra.

Nếu như không phải nhìn thấy tận mắt mà chỉ nhìn qua màn ảnh một màn như vậy, Kiều Mịch nguyện ý tặng một tiếng cười để cổ vũ, nhưng anh biết rõ hiện tại chỉ có thể im lặng rời đi, hy vọng cô y tá này có thể tập trung xử lý trái tim, không cần phân tâm chú ý đến anh.

Lùi lại một bước, hai bước...

“A!!!!”

Sau đó một tiếng hét thảm xé rách sự yên lặng, trên hành lang một mảnh tối đen vắng lặng, vốn không thể nhìn ra gương mặt thật của tên khốn đã phát ra âm thanh kia, Kiều Mịch liếc mắt nhìn thẳng vào hai mắt đã che kín tơ máu, nữ y tá xoay người ý định nhảy qua quầy hàng, Kiều Mịch bị khí thế kia làm giật mình lùi lại hai bước.

Phụt – khối thịt đầm đìa máu rơi ngay trước mũi chân, vẫn nhảy lên như cũ, thể hiện sức sống vô cùng mãnh liệt.

Kiều Mịch nhìn thẳng nó, nữ y tá cũng nhìn thẳng nó, tiếng bước chân dồn dập từ từ đến gần.

Phút chốc, Kiêu Mịch khom người lao đến, cảm nhận rung động mạnh mẽ xuyên qua lòng bàn tay truyền đến, Kiêu Mịch vào ngay trước khi nữ y tá nhảy ra khỏi quây trực, chạy lấy đà vài bước, dùng hết toàn bộ sức lực từ lúc bú mẹ đến giờ vung tay ném mạnh, khối thịt bay ra xa xa, rơi vào trong bóng tối. Đôi môi khô nứt của nữ y tá hé mở bật ra tiếng thét chói tai, chạy theo tìm kiếm trái tim bảo bối của cô ta.

Vừa giải quyết hết vấn đề, Kiêu Mịch đưa bàn tay dính máu lên quệt vào quây trực, quay đầu nhìn về phía người vừa chạy đến không kịp thở, hô lên kinh ngạc:

“Bác sĩ Khương? Anh không biến thành quái vật?”

Về mặt Khương Cố Bình cũng là kinh ngạc, bước chân anh ta vẫn không hề chậm lại chút nào, đưa tay nắm chặt Kiêu Mịch cùng chạy đi:

“Chạy mau, chúng nó sắp đến.”

Kiều Mịch bị kéo một cái lão đảo, quay đầu nhìn lại, hơi thở liền nghẹn. Anh quả thực không hiểu nổi, bản thân mình đi từ bên kia sang bên này vẫn một đường bình an, sao Khương Cố Bình đi một chuyến lại có thể rước lấy một chuỗi dài toàn quái vật khủng bố đầy máu như thế này?

Chẳng lẽ bác sĩ Khương cũng có thể chất đặc biệt?

Khương Cố Bình bị dọa hổng, sao có thể chú ý đến ánh mắt hoài nghi ở phía sau lưng, anh kéo Kiêu Mịch chạy đến trước thang máy, liều mạng ấn nút.

“Thang máy đóng cửa lại chính là một không gian bị đóng kín, thật sự phải đi vào sao?”

Kiều Mịch ở bên cạnh thở dài đẩy kính, ngữ khí bình thản thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, Khương Cố Bình trở mắt nhìn chăm chăm về phía Kiêu Mịch, người sau lại duỗi ngón tay ra, nhắc nhở:

“Chúng nó đến kìa.”

Khương Cố Bình giật mình một cái, không nói hai lời lại kéo Kiêu Mịch chạy về phía vẫn còn an toàn, tiếng bước chân lộn xộn quanh quẩn vang vọng khắp cầu thang, Kiêu Mịch đã mấy lần suýt ngã lăn ra, may mắn có Khương Cố Bình đứng lúc đỡ được, cứ như vậy vừa đi vừa ngã, quái vật không mệt mỏi, hai người sống ngược lại mỗi muốn chết, có lẽ là bản năng muốn sống kích phát tiềm năng, cho dù là Kiêu Mịch một thân thương tích lại đang bị chấn động não nhẹ, cũng vẫn kiên trì chạy tiếp.

Chạy đến tầng một, đẩy cửa thoát hiểm ra, Kiều Mịch lập tức đập vỡ hộp thủy tinh phủ bên ngoài còi cứu hỏa, lôi ống cao su dùng để chữa cháy ra gài chặt cửa lại, bận rộn làm xong những việc này mới không còn chút sức lực nào ngã ngối trên mặt đất. Những quái vật kia thô lỗ đập cửa phòng chữa cháy, tiếng rít gào quỷ quái xuyên qua khe cửa truyền vào, may mắn rằng chỉ số thông minh của những con quái vật này không cao, chỉ biết xô cửa, không biết rằng đi vòng một đoạn đường nữa rồi lại tìm đến bọn họ tính sổ.

Khương Cố Bình thân thể khỏe mạnh là người lấy lại sức đầu tiên, anh ta vội vàng nâng Kiều Mịch còn đang mềm nhũn trên mặt đất dậy, dịu dàng nói:

“Đi thôi, xe của tôi ở ngay bên ngoài.”

Kiều Mịch đặt sức nặng toàn thân dựa lên người Khương Cố Bình, mỉm cười suy yếu:

“Chỉ sợ không tốt lắm.”

“... Vì sao?”

Bước chân Khương Cố Bình ngừng lại, nghi hoặc hỏi.

“Vì sao anh lại ở tầng tám?”

Kiều Mịch nhìn về phía sương đen cuộn cuộn ngoài cửa kính, thấp giọng hỏi.

“Tôi...”

Khương Cố Bình cười khổ.

“Tôi vốn là ở ngay phòng bên cạnh, vốn là định sau khi tỉnh táo lại một chút sẽ đi sang xin lỗi cậu... Dù sao cũng là tôi ra tay trước, kết quả lại làm ầm lên khó coi như vậy.”

“Ừm.”

Kiều Mịch hiểu rõ, có lẽ Khương Cố Bình sau khi phát hiện không thích hợp thì đi theo dấu hiệu tìm đến đây, kết quả là chọc phải một chuỗi phiền toái. Anh cũng không nghĩ quá nhiều, trực tiếp chỉ vào cửa kính nói:

“Nhìn đám sương mù kia kìa, rất cổ quái, chúng ta thật sự nên đi ra ngoài à?”

Khương Cố Bình định thần nhìn lại, lập tức ngây người, dù sao anh ta vẫn còn lực phán đoán, một đám

quái vật vừa rồi đã qua, nếu tùy tiện tiếp xúc với đám sương đen kia, còn không biết sẽ có chuyện kinh khủng gì xảy ra nữa.

“Vậy chúng ta... đợi đến rạng sáng?”

“Đợi?”

Kiều Mịch và Khương Cố Bình không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa phòng chữa cháy có động tĩnh không nhỏ, lại nhìn đại sảnh yên tĩnh u ám xung quanh, cũng không cho rằng đó là một ý kiến hay.

“Điện thoại.”

Kiều Mịch nhắc nhở.

“Nhìn xem liệu có thể cầu cứu được không, nếu có Mạnh Tĩnh Nguyên ở đây, cậu ấy sẽ biết nên đối phó với những người này như thế nào.”

“Cái gì?”

Nghe Kiều Mịch nhắc đến lưu manh họ Mạnh kia, sắc mặt Khương Cố Bình trầm xuống, nhưng tình huống đặc biệt, cũng không tiện làm ầm lên, anh vội vàng lấy điện thoại di động ra, liếc mắt một cái, tất cả tâm tình đều bị tín hiệu ‘Không phục vụ’ hiện lên phá hủy, chỉ còn lại tuyệt vọng:

“Tại sao có thể như vậy?”

“Ai.”

Kiều Mịch than nhẹ, an ủi vị bác sĩ đang thất vọng:

“Chuyện này thực ra rất bình thường... Theo mô típ phát triển thường thấy ở trong phim kinh dị, tất cả dụng cụ truyền tin tiên tiến đều sẽ hưởng ứng theo nội dung kịch bản mà mất đi tác dụng đúng lúc.”

Khương Cố Bình bó tay, trong lòng không hề cảm nhận được chút trấn an nào, có chút đỏ khóc đỏ cười.

Kiều Mịch chỉ nghĩ anh ta vẫn sợ hãi như trước, liền tích cực đề nghị:

“Được rồi, chúng ta đi tìm chút vũ khí, sau đó trốn đi đợi cứu binh tới.”

“Cứu binh?”

“Mạnh Tĩnh Nguyên.”

“Tại sao lại là cậu ta?”

Khương Cố Bình nhíu mày thật sâu, bởi vì Kiều Mịch không thể nghi ngờ là rất tin tưởng người kia, họ Mạnh đó cũng chỉ là một lưu manh có thân thủ không tệ, dựa vào cái gì vào lúc sống chết ở ngay trước mắt còn được người này nhớ thương mãi trong lòng?

“Bởi vì cậu ấy biết trừ quỷ.”

Kiều Mịch trả lời đơn giản, thật cẩn thận dò xét bốn phía, tìm kiếm thứ có thể dùng làm vũ khí, cuối cùng anh đưa bình cứu hỏa cho Khương Cố Bình, còn mình thì cầm một cái rìu sắt dùng để đập vỡ cửa thủy tinh chạy trốn, có chút ít còn hơn không.

“Trừ quỷ?”

Ngữ điệu của Khương Cố Bình có chút mỉa mai:

“Cậu tin?”

“Ừm.”

Kiều Mịch biết rõ Khương Cố Bình không tin, nhưng là muốn khiến người khác tâm phục khẩu phục, ngoại trừ tự mình trải qua gì còn có cách khác sao? Anh dứt khoát không nói nhiều lời nữa, chuẩn bị tìm một góc an toàn để trốn vào.

Biết rõ Kiều Mịch không muốn nói chuyện tiếp, Khương Cố Bình cũng không quăn quít nữa, anh hiểu rõ hiện tại phải biểu hiện thật tốt, tình huống tuy rằng có mạo hiểm, lại là cơ hội tốt để phát triển tình cảm, hoạn nạn thấy chân tình. Nghĩ vậy, Khương Cố Bình cũng tích cực đứng dậy:

“Kề bên này có một gian phòng đựng đồ vật không dùng đến, bình thường không có ai đi vào.”

“Cũng được, thuận tiện tìm thêm ít dụng cụ.”

Hai người rón ra rón rén đi vào phòng chứa đồ, chưa đi được vài bước, lại cùng ngừng chân nhìn về phía cửa phòng chứa cháy, bởi vì mấy tiếng kêu kia đột nhiên biến thành vài tiếng khóc lóc thảm thiết dữ dội, rất nhanh lắng sau cửa liền yên tĩnh. Cứu binh? Quái vật mạnh hơn? Kiều Mịch và Khương Cố Bình hoài nghi nhìn nhau dò hỏi, một giây sau tay cầm trên cánh cửa bị vặn, càng khiến bọn họ hoảng sợ hơn.

Khương Cố Bình cố lấy dũng khí, lại khó nén bất an run rẩy trong giọng nói, quát khê:

“Ai?!”

Im lặng.

Đột nhiên phía sau cửa truyền đến tiếng hỏi:

“Kiều Mịch?”

Không chờ Khương Cố Bình kịp phản ứng lại, Kiều Mịch vui mừng quá đỗi, vội vàng trả lời:

“Tôi ở đây!”

“Mở cửa.”

Tránh khỏi cánh tay vươn ra đỡ của Khương Cố Bình, Kiều Mịch vội vàng cởi bỏ ống cao su bị buộc thắt nút lại, mở cửa, ánh mắt ngây ngốc di chuyển từ gương mặt dính đầy máu đen xuống một đồng thi thể bị nghiền nát ở trên mặt đất, máu chảy lênh láng, dọc theo cầu thang chảy xuống tầng một.

Kiều Mịch biết rõ Mạnh Tĩnh Nguyên biết trừ quỷ, biết rõ quỷ trong viện đều sợ hãi Mạnh thiếu gia, biết rõ Hắc Khuyển cũng luôn thần phục chủ nhân, biết rõ người thường sẽ sợ hãi những lưu manh có vẻ ngoài kỳ lạ, nhưng đây là lần đầu tiên anh sâu sắc cảm nhận được Mạnh Tĩnh Nguyên thật sự rất mạnh.

Nhìn thấy ánh mắt đang ngây ra kia, Mạnh Tĩnh Nguyên biết đồ ngốc ngàn năm này lại đang tưởng tượng linh tinh, cậu khom người quơ lấy vạt áo của Kiều Mịch lau hết vết máu đen trên mặt, người sau phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt buồn rầu nhìn vết máu loang lổ trên bộ quần áo bệnh nhân.

Ánh mắt sắc bén của Mạnh Tĩnh Nguyên xẹt qua vai Kiều Mịch, rơi lên trên mặt Khương Cố Bình, Khương Cố Bình theo bản năng còn muốn giữ thể diện, nhưng mà một thân chất vật của anh rõ ràng là lại một lần nữa thua thảm.

“Tôi muốn bản đồ bệnh viện.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nói.

Nếu là lúc thường, Khương Cố Bình nhất định sẽ hung hăng gây khó dễ cho người này một hồi, nhưng là không thể phủ nhận, hôm nay Mạnh Tĩnh Nguyên chỉ bằng sức của một người đã tách đám quái vật ra quả thực là cứu tinh, anh ta không thể không cúi đầu:

“Bản đồ không có ở đây, nhưng đây là bệnh viện của nhà tôi, cậu muốn đi đâu, tôi có thể nói cho cậu biết.”

“Đúng không?”

Mạnh Tình Nguyên cũng không dài dòng, trực tiếp yêu cầu:

“Tôi muốn vào trung tâm của bệnh viện.”

“Trung tâm?”

“Bao gồm cả sân bệnh viện, toàn bộ vị trí trung tâm.”

“A!”

Khương Cố Bình nhanh trí hiểu ra:

“Là trung tâm cấp cứu.”

“Trung tâm cấp cứu?”

Mạnh Tình Nguyên cau mày.

“Đúng, là tòa nhà lớn ở phía Tây đó, tầng một là trung tâm cấp cứu, tầng hai là phòng tiêm thuốc và khoa xét nghiệm, tầng ba trở lên là khoa phụ sản và bảo vệ sức khỏe trẻ em,…”

Khương Cố Bình hơi nhú mày:

“Cậu muốn đến bên đó làm gì? Còn nữa, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Mạnh Tình Nguyên vốn không muốn trả lời, nhưng thấy Kiều Mịch cũng dựng lỗ tai lên, liền giải thích đơn giản:

“Có người lập trận ác dưới bệnh viện này, nếu như tôi không đoán sai, mắt trận nằm ở vị trí trung tâm của bệnh viện, chỉ có tìm được nó mới có thể phá trận.”

“Trận ác?”

Kiều Mịch và Khương Cố Bình hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không có khái niệm về thứ mơ hồ như vậy.

“Trận ác, có lẽ là nó thông qua việc hấp thu oán niệm tích lũy trong bệnh viện từ xa xưa tới nay, sáng tạo ra không gian trong gương, biến người có lòng dạ xấu xa thành yêu quái, mà chúng ta thì bị vây ở bên trong.”

“Trong gương?”

Kiều Mịch tỉnh ngộ:

“Cho nên nói, những quái vật kia đều là do trận ác sáng tạo ra, nếu trong trung tâm cấp cứu cũng có quái vật, không gian trong gương ở trung tâm cấp cứu.... có phải là cũng toàn người bị tai nạn trong đó không?”

Không chờ Mạnh Tĩnh Nguyên gật đầu, sắc mặt Khương Cố Bình trắng bệch, giọng nói khàn khàn như đang khóc:

“Hôm nay trung tâm cấp cứu có rất nhiều người bị tai nạn được đưa đến đây, nghe nói là có tai nạn xe cộ liên hoàn, trước đó tôi cũng nhận được điện thoại, muốn tôi đi qua đó hỗ trợ.”

“Chắc.”

Mạnh Tĩnh Nguyên tắc lưỡi một tiếng, khẽ nguyên rửa đi theo cầu thang xuống tầng ngầm:

“Cũng chỉ có thể đi qua đó.”

“Ai! Phía dưới là phòng để xác!”

Khương Cố Bình cao giọng nhắc nhở, nghĩ đến khung cảnh bày xác chết nhảy múa cuồng loạn, da đầu anh bắt đầu run lên.

Nhưng mà bước chân Mạnh Tĩnh Nguyên không hề dừng lại:

“Vừa rồi tôi ở bên tòa nhà khám bệnh, cũng là đi qua phía dưới tới đây.”

“Hả?!”

Tồn vài giây để tiêu hóa cho hết, Kiều Mịch dẫn đầu đuổi kịp, Khương Cố Bình cũng không mong muốn bị bỏ lại, vội vàng đuổi theo

## 10. Chương 9

Tầng ngầm dưới mặt đất của bệnh viện nối thông qua vài khu nhà lớn, tác dụng chủ yếu là để làm kho chứa đồ và phòng để xác, cho dù là dưới tình hình bình thường cũng đủ để khiến người ta sởn tóc gáy. Kiều Mịch và Khương Cố Bình cùng đi theo sau Mạnh Tĩnh Nguyên vào tầng ngầm tràn ngập mùi máu.

Khương Cố Bình trước khi trở thành bác sĩ nhất định phải tiếp xúc với không ít ‘thứ kinh khủng’, tự nhận là sức chịu đựng rất mạnh, nhưng chỉ dựa vào ánh sáng trắng toát lạnh lẽo nhìn thấy không gian giống như địa ngục này lại không thể khiến chân bớt cảm giác nhũn ra nữa, dù sao anh là bác sĩ chứ không phải đồ tể. Cố nén cảm giác muốn nôn, Khương Cố Bình chuyển tầm mắt khỏi đồng máu thịt dưới đất, chỉ là dù không đặt lực chú ý lên tường trắng tung tóe đầy màu đen hoặc là ánh đèn trên cao khiến lòng người lạnh giá cũng không thể nào xua tan đi sợ hãi trong lòng anh, bước chân anh bất tri bất giác chậm dần, cũng giữ khoảng cách ‘an toàn’ với bóng người ở đằng trước.

Bởi vì tạo thành tất cả những điều này, chính là tên lưu manh kia.

Kiều Mịch cẩn thận né tránh mấy khối thi thể trên mặt đất, đi sát theo sau lưng Mạnh Tĩnh Nguyên, anh để ý đến Khương Cố Bình rút lại phía sau liền cố ý nhắc nhở:

“Bác sĩ Khương, đừng để bị lạc mất.”

Kiểm chế sự sợ hãi trong lòng, Khương Cố Bình ngẩng đầu bốn mắt nhìn nhau với Kiều Mịch, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười khổ còn khó coi hơn cả khóc, trong đó còn càng có nhiều lo lắng về Kiều Mịch yếu đuối và đơn thuần này hơn, sau khi ậm ừ nửa ngày lại quanh co tỏ vẻ quan tâm:

“Tôi nghĩ cậu có lẽ vẫn nên đi đến cạnh tôi này, tôi đỡ cậu đi.”

Kiều Mịch cho dù mệt mỏi khó chịu những vẫn chưa đến mức không đi được, vì vậy mỉm cười nói:

“Tôi vẫn khỏe, không sao đâu.”

Ngay lúc Khương Cố Bình sắp phát điên thì Mạnh Tĩnh Nguyên đi ở đằng trước chợt cười nhạo một tiếng, trong không gian tràn ngập hơi thở chết chóc này lại đặc biệt khiến người khác sợ hãi.

“Làm sao vậy?”

Kiều Mịch không hiểu gì cả, trong lòng tràn đầy tò mò hỏi Mạnh Tĩnh Nguyên:

“Cậu cười gì?”

“Cười gì?”

Mạnh Tĩnh Nguyên ngoái đầu lạnh lùng liếc nhìn hai người sau lưng, ngữ điệu mang theo cười cợt mỉa mai:

“Cười anh chà đạp lên khổ tâm của lang băm.”

“Chà đạp?”

Kiều Mịch càng hoang mang hơn, quan sát thái độ thờ ơ và đề phòng của hai người rồi nhận thua:

“Đừng như vậy nữa, chúng ta còn phải cùng đi tiếp nên đừng giống như gà chọi thế.”

Có lẽ là vì hình dung rất khiến người khác không vui này, Mạnh Tĩnh Nguyên nhú mày quay mặt đi còn Khương Cố Bình thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Bác sĩ Khương, anh làm sao thế?”

Kiều Mịch quyết định bắt tay vào giải quyết vấn đề từ bác sĩ Khương có vẻ nhiệt tình hơn.

Nhưng đối mặt với gương mặt ngây thơ tràn đầy hoang mang này, khóe môi Khương Cố Bình lại không thể kiềm chế được run rẩy, nghẹn lời hồi lâu không thể nói được gì, ngược lại Mạnh Tĩnh Nguyên còn lên tiếng trách móc:

“Hắn sợ tôi sẽ xé anh ra thành mảnh nhỏ giống như mây thứ trên mặt đất này.”

Một cái đầu lâu bị Mạnh Tĩnh Nguyên tùy ý đá một cái liền lăn đi nhanh như chớp, bộ phận vốn dính ở trên cổ kia không có chướng ngại vật cản lại nên lăn đi rất yên ổn, cái đầu xấu xí lăn về phía bọn họ, ngữ quan dữ tợn vặn vẹo đông cứng lại cùng vẻ thống khổ tuyệt vọng trước khi chết.

Thứ đó thu hút sự chú ý của hai người, một người đẩy kính mắt lên còn một người thì nghẹn họng.

“Quả thực rất đầm máu.”

Kiều Mịch gật đầu:

“Chẳng lẽ không thể không chảy máu được à? Ít nhất cũng không làm bẩn quần áo.”

Khương Cố Bình hơi khuyu chân, thiếu chút nữa là ngã xuống mặt đất dính dính bẩn thỉu, thật vất vả mới

đứng vững được.

Mạnh Tĩnh Nguyên kìm không được đưa tay lên day nhẹ thái dương, lẩm bẩm nói một mình:

“Đúng là một tên ngu ngốc, anh có hiểu những thứ này là gì không hả?”

“Ừm, quái vật.”

“ ... ”

Kiều Mịch tự nhận đáp án của mình không hề quá đáng, chỉ là một lúc lâu sau Mạnh Tĩnh Nguyên cũng không đáp lại, anh cũng cảm thấy có lẽ là mình thật sự rất ngu ngốc nên đành khiêm tốn hỏi han:

“Mà này, vì sao cậu lại xé nát chúng thành mảnh nhỏ? Chẳng lẽ... Cậu không ăn chúng sao?”

“... Anh đúng là đồ không bình thường.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hề quay đầu lại, trong giọng nói lại lộ ra ý cười:

“Tôi có thể ăn chúng nhưng hương vị sẽ không được ngon.”

“Vậy thì..... Không đói bụng cũng đừng ăn, đã không cần ăn thì chẳng lẽ không thể đổi cách giết khác sạch sẽ hơn?”

Nghe hai người dùng ngữ điệu bàn về bữa tối để nói đến đồng dầm máu này, Khương Cố Bình không khỏi ôm trán rên rỉ, cũng không bận tâm đến nỗi sợ với Mạnh Tĩnh Nguyên mà bước lên vài bước:

“Hai người đừng nói nữa được không?”

Mạnh Tĩnh Nguyên chợt nhếch mép lên thành một nụ cười ác ý, Kiều Mịch lại lầy lăm lẹ mà nhìn thẳng Khương Cố Bình.

“Bác sĩ Khương, tôi nghĩ anh...” Thật không thể hiểu được tính cách kỳ quái của Mạnh thiếu gia.

Nửa câu sau chưa kịp nói ra, quả nhiên đã nghe thấy Mạnh Tĩnh Nguyên bắt chợt nhiệt tình giải thích:

“Những thứ này có thể là đồ ăn của tôi, về phần chúng có trở thành đồ ăn của tôi hay không về mặt nào đó chúng còn phải thể hiện ra thuộc tính giống tôi nữa. Hai con quái vật một mạnh một yếu đụng độ nhau,

anh cho rằng thực lực cách xa nhau mà quyết đấu thì sẽ yên bình chắc? Chỉ cần kéo nhẹ một cái chúng đã biến thành mấy miếng thịt, ấn nhẹ một cái sẽ biến thành thịt băm, lại kéo cái nữa ruột cũng rơi luôn xuống đất... Ừm, Kiều Mịch, tôi muốn ăn thịt hầm tương.”

Mặt Khương Cố Bình tái nhợt nghiêm lại, cũng may nhờ có kinh nghiệm tiếp xúc lúc học y mới có thể giúp anh tránh được cảnh xấu hổ nôn mửa tại chỗ.

Kiều Mịch trước nay luôn dễ dàng bỏ qua điểm quan trọng, hoàn toàn không để ý đến chuyện thịt hầm tương với máu tanh đầy đất:

“Cho nên mới nói cậu không phải cố ý nhưng vì sao lại thành ra kết quả thế này? Ai, được rồi, cậu tiếp tục đi, muốn ăn gì đợi ra ngoài rồi nói tiếp.”

Mặt Khương Cố Bình đen đi một chút:

“Kiều Mịch, đây không phải là trọng điểm.”

“Kiều Mịch, anh có thể ngốc hơn chút nữa không?”

Mạnh Tình Nguyên quay đầu lại hung hăng liếc nhìn Kiều Mịch, rất hoài nghi trong đầu người này thực ra chỉ mọc toàn cỏ chứ không hề có chút tế bào não nào.

“Hử?”

Kiều Mịch đưa tay lên đẩy kính, nhúu mày tự hỏi câu trả lời của mình không đúng ở chỗ nào.

Bị Kiều Mịch quây như vậy Mạnh Tình Nguyên cũng chẳng còn lòng dạ nào mà bắt nạt Khương Cố Bình nữa, cầu thang dẫn đến trung tâm cấp cứu đã ở ngay trước mắt, bọn họ dừng chân ngáng đầu xem xét cầu thang hơn mười tầng này.

“Ồ ngay trên đó.”

Khương Cố Bình ôm chặt bình cứu hỏa vào trong ngực.

Hai tay Kiều Mịch nắm chặt cái riu sắt nhỏ, khễ cán môi dưới:

“Chúng ta làm gì đây?”

Mạnh Tình Nguyên thờ ơ nhìn hai người lù lù ở phía sau, tùy ý thả lỏng mười ngón tay:

“Đi theo là được rồi.”

Dứt lời, cũng không đợi hai người kịp phản ứng lại Mạnh Tĩnh Nguyên đã bước lên bậc thang, bọn họ đành phải đuổi kịp.

“Chúng ta phải đi tìm mắt trăn ở đâu?”

Khương Cố Bình hỏi, trong lòng anh vô cùng bất an, bất kể là khả năng quái vật xuất hiện hay là tên nhóc tàn khốc trước mặt này.

Tốc độ của Mạnh Tĩnh Nguyên không hề giảm bớt chỉ thờ ơ trả lời:

“Tìm trong toàn bộ khu nhà.”

“Hả?!”

Khương Cố Bình sững người, rất hy vọng lỗi tai mình không hề nghe được tin tức khủng khiếp này.

Kiều Mịch bất chợt bỏ thêm một câu:

“Mạnh thiếu gia, tôi từng mơ thấy cậu.”

“Hửm?”

Mạnh Tĩnh Nguyên ngược lại đã quen với mấy hành động bất chợt của Kiều Mịch, có chút hứng thú trên chọc:

“Mộng xuân à?”

So với sự chán ghét của Khương Cố Bình, Kiều Mịch cũng quen với mấy lời nói ác độc của Mạnh Tĩnh Nguyên hơn, không thềm để ý nói:

“Không phải, có thể xem như một cơn ác mộng.”

Cùng ngồi xe lửa lao thẳng lên trời, dù thế nào cũng không thể tính là giấc mơ đẹp, tuy rằng Kiều Mịch không thể phủ nhận mình vô cùng khát vọng giấc mơ ấy có thể trở thành sự thật.

Mạnh Tĩnh Nguyên nghiêng răng quay đầu lại.

Khương Cố Bình phụt cười, đáng vẻ có chút hả hê:

“Có vài người chỉ có thể làm đề tài cho ác mộng.”

“Khi đó tôi vẫn chưa biết cậu.”

Kiều Mịch nhún ai:

“Vậy có lẽ thực sự là báo trước tương lai, xem đi, tôi gặp được nhiều chuyện rất khó hiểu.”

“Cho nên?”

Sắc mặt Mạnh Tĩnh Nguyên âm trầm, giọng nói lộ ra vài phần khàn khàn giống như lúc nào cũng có thể hành động.

Khương Cố Bình cuối cùng cũng không vui mừng nổi nữa, hơi nghiêng người về phía trước muốn bảo vệ Kiêu Mịch dù có phải đối mặt với người anh mà sợ hãi.

“Cho nên tôi thật may mắn.”

“...”

Không chú ý đến hai người đàn ông bị đáp án này hù dọa đến mức gương mặt không ngừng run rẩy, Kiêu Mịch nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng:

“Thì ra nổi nghi ngờ rốt cuộc vì sao mình được sinh ra, vì sao mình lại chết đi lại là ở trong này.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhìn gương mặt tươi cười của Kiêu Mịch dò xét một lượt từ trên xuống dưới, Kiêu Mịch ngẩng đầu chăm chú nhìn cậu, trong trời đất này giống như chỉ còn lại hai người bọn họ, Khương Cố Bình lại khổ sở vì không thể nào thoát khỏi trạng thái bị cô lập này.

“Bây giờ thì sao? Anh đã hiểu được?”

“Vẫn chưa, nhưng tôi còn cơ hội để hiểu được đúng không?”

“Cho nên anh mới không sợ hãi.”

Đôi môi mỏng kêu gọi của Mạnh Tĩnh Nguyên nhếch lên tạo thành nếp nhăn khi mỉm cười:

“Bởi vì anh cho rằng có lẽ trải qua những chuyện này rồi mới có thể tìm được đáp án? Thật khờ, anh sẽ hối hận đấy.”

Kiều Mịch cũng cười:

“Tôi vẫn còn tương lai nên mới không sợ hãi hiện tại.”

“Ừ, anh đúng là tên ngu ngốc dưng cảm.”

Mạnh Tĩnh Nguyên vút lại một câu rồi quay người đi về phía phòng cứu hỏa ở tầng một, sau khi mở ra không hề ngoài dự đoán nhìn thấy đủ loại quái vật đang chen vai chạy đến đây, mà bước chân của cậu ta cũng không hề dừng lại, thậm chí còn bình tĩnh dấn dõ:

“Hai người trốn ở sau cửa trước đi.”

Người vướng chân tự nhiên không thể cản trở thêm, Khương Cố Bình và Kiều Mịch trốn ở phía sau cánh cửa, dòm qua khe cửa nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên vùng chân đá thẳng một cái mở màn trận chiến. Thân mình thon dài giống như chứa đựng sức mạnh vô hạn tung ra đủ loại kỹ thuật chém giết, đối diện với đám quái vật số lượng kinh người nhưng lại giống như sói lao vào bầy cừu, dùng khí thế vạn quân chém giết tạo ra một con đường toàn máu, khiến hai người đứng sau cửa nhìn thấy mà trợn mắt há hốc miệng.

Đối diện với Mạnh Tĩnh Nguyên, đám quái vật này quả thực còn nát nhanh hơn đậu hũ, đánh lên cao thì đầu lâu tung bay, đánh xuống thấp thì tay chân đứt đoạn, đánh vào giữa thì màu sắc càng rực rỡ hơn, đám quái vật vốn đã có diện mạo đáng sợ khốc liệt, hoàn toàn biến thành xương cốt xấu xí.

“Cậu ta còn là người hả?”

Khương Cố Bình cố nén cơn buồn nôn, không dám tin thấp giọng lầm bầm:

“Người bình thường đều không thể chịu được.”

Kiều Mịch không nói gì, chỉ là khi nhắc đến chuyện đồ ăn của Mạnh Tĩnh Nguyên lại đột nhiên cảm khái:

“Tôi ăn ngon hơn chúng.”

“Cái gì?!”

Khương Cố Bình cực kỳ hoài nghi rằng lỗi tai mình có vấn đề.

## 11. Chương 10

Không mất đến một phút đám quái vật trong phòng cứu hỏa đã bị tiêu diệt sạch, Kiều Mịch và Mạnh Tĩnh Nguyên lúc này mới đẩy cửa ra, Mạnh Tĩnh Nguyên vẫn tỏ ra không có chuyện gì mà lau sạch máu đen trên mặt, đáng tiếc càng lau càng bẩn, không khỏi càng cảm tức mà chặc lưỡi.

Thấy thế Kiều Mịch liền không nhịn được bật cười, nâng tay áo lên muốn giúp. Mạnh Tĩnh Nguyên cũng giật mình nhưng không từ chối việc được phục vụ, chỉ lẳng lặng dò xét gương mặt tươi cười sạch sẽ vẫn nhẹ nhàng khoan khoái trong suốt biến cố kỳ lạ này, giống như được phần an bình này lấy nhiệm, sau khi trải qua một trận chém giết đầm máu lòng cậu vẫn bình tĩnh khác thường. Thấy cậu ngoan ngoãn hợp tác, đôi mắt đằng sau lớp kính cong cong hiện lên ý cười tràn ngập khen ngợi. Xoay người, trong lòng Mạnh Tĩnh Nguyên lại một lần nữa dâng lên cảm giác khủng hoảng gần như là luống cuống giống như lần trước bị chạm vào hình xăm, nhưng lần này cậu không lập tức né ra mà giống như bị trúng thần chú cố định, chỉ có thể đứng im tại chỗ giống như khúc gỗ mà mặc cho người luôn mỉm cười này sắp xếp.

Cảnh này lọt vào trong mắt Khương Cố Bình lại giống như có đầy bong bóng màu hồng bay quanh, dầm chua lúc trước lại đổ ụp xuống đầu khiến lý trí gần như biến mất sạch sẽ, anh ta kéo Kiều Mịch ra rồi xé vạt áo choàng trắng lau sạch sẽ ngũ quan xinh đẹp trên gương mặt kia, cười vô cùng u ám:

“Sạch rồi đấy.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hề có chút cảm giác được cứu thoát nào, cậu nheo mắt suy nghĩ nên bắt tay vào từ chỗ nào để xé nhỏ tên lang băm này ra.

Kiều Mịch chăm chú nhìn kỹ một hồi rồi gật đầu liên tục:

“Ừm, sạch thật rồi, lát nữa bác sĩ Khương cũng lau giúp Mạnh thiếu gia nhé.”

Cảm giác thất bại nặng nề đập thẳng vào đầu, hai người lập tức đánh mất chiến ý, ở đây còn một tên siêu cấp biết phá hoại không khí, dù có làm thế nào cũng không thể sát ra tia lửa được.

“Đi thôi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên dẫn đầu bước đi.

Kiều Mịch cùng Khương Cố Bình theo sát phía sau, trong lòng biết đã thoát được một kiếp rồi, giờ nhất định phải tìm được ‘Mắt trận’.

“Mắt trận có hình dạng thế nào?”

Kiều Mịch hỏi.

Bước chân Mạnh Tĩnh Nguyên lặng lẽ đi chéo sang bên cạnh, giữ một khoảng cách ‘an toàn’:

“Đừng bày trò ngu ngốc, theo sát đi.”

Kiều Mịch còn chưa tỏ thái độ thì Khương Cố Bình đã bị chọc giận, cơn bất mãn trong ngực với tên nhóc thối này lại dâng lên:

“Này, cậu có thái độ gì hả, chẳng phải chỉ là hỏi cậu một chút thôi sao, mọi người đều đang cùng đi tìm cái mất trận kia.”

Đối mặt với sự tức giận của Khương Cố Bình, lòng mày Mạnh Tĩnh Nguyên không hề động đậy dù chỉ một chút, mỉa mai:

“Vậy sao? Anh muốn giúp tìm mất trận? Hừ, anh có làm được không?”

“Tôi!”

Khương Cố Bình rất muốn nói mấy câu hờn dỗi nhưng Kiều Mịch lại ấn chặt vai anh lắc đầu.

“Bác sĩ Khương, chúng ta không hiểu rõ những chuyện này mà khắp nơi xung quanh đây toàn là quái vật, tập trung hành động vẫn tốt hơn.”

Dứt lời, Kiều Mịch lại ném ánh mắt không đồng ý về phía Mạnh Tĩnh Nguyên:

“Bác sĩ Khương chỉ là đặc biệt nhiệt tình muốn giúp đỡ một chút thôi, nói chuyện dễ chịu một chút đừng bắt nạt anh ta.”

Mạnh Tĩnh Nguyên trừng mắt

“Hừ, tôi hẳn là nên kính lão.”

Khương Cố Bình sầu khổ ủ rũ thật muốn tìm một góc ngồi vẽ vòng tròn nguyên rửa cái đồ lưu manh này.

Tự biết tính xấu độc miệng của Mạnh Tĩnh Nguyên là không thể sửa đổi, Kiều Mịch chỉ có thể đưa một ánh mắt xin lỗi cho Khương Cố Bình an ủi:

“Chúng ta đều lớn hơn cậu ấy, mặc cậu ấy đi.”

“Ừ, cũng đúng.”

Có bạn bên cạnh ủng hộ, hơn nữa còn là người mình yêu, tinh thần của Khương Cố Bình thật sự vững vàng hơn, anh ta không để ý đến Mạnh Tĩnh Nguyên nữa mà dứt khoát vừa nói chuyện phiếm vừa đi bên cạnh Kiều Mịch, nào còn chút bồn chồn sợ hãi vừa rồi.

Tiếp theo hai người giống như đang dạo chơi trên vùng đồng nội khiến Mạnh Tĩnh Nguyên đi ở đằng trước nổi gân xanh trên trán, mấy tên này toàn là đám vật hợp theo loài, mấy tên chỉ mọc toàn cỏ lác trong nào.

Vốn tưởng rằng muốn tìm ra mắt trận nhất định phải tìm kỹ từng tầng sau khi sử dụng tốc độ rùa bò đi theo sau lưng Mạnh Tĩnh Nguyên nhanh chóng bước về phía trước cũng không thấy cậu ta có bất cứ hành động tìm kiếm nào, hai người phía sau không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Không đợi câu hỏi được đặt ra Mạnh Tĩnh Nguyên đã chủ động giải thích:

“Chỉ cần tới gần nó tôi có thể cảm ứng được, không được hỏi nhiều.”

Dù sao mọi chuyện đã rời khỏi sự thật quá xa, Mạnh Tĩnh Nguyên nói như thế nào bọn họ cũng chỉ có thể gật đầu. Rõ ràng là phần lớn quái vật đều tập trung ở sảnh cấp cứu vừa rồi đã bị dọn dẹp hết, cả một đoạn đường này đi tiếp thẳng thoàng chỉ có một hai con quái vật nhảy ra từ sau dụng cụ của bệnh viện cũng bị giải quyết hết ngay lập tức, xem như là không có nguy hiểm cũng không kinh hãi. Đi qua một chỗ Kiều Mịch còn nhìn thấy hai con quái vật mặc quần áo của bệnh nhân và y tá đang uốn éo đánh nhau vốn không thèm để ý đến bọn họ ngênh ngang đi qua, Kiều Mịch không khỏi tò mò:

“Vì sao bọn chúng lại tự giết lẫn nhau?”

Mạnh Tĩnh Nguyên chỉ liếc một cái lại thu tầm mắt, hừ lạnh:

“Đã nói là phản ánh từ mặt tối tằm trong lòng người, đã là biểu hiện của cái ác chẳng lẽ còn muốn ngồi xuống tâm sự chắc?”

“.... Lòng người.”

Kiều Mịch cúi đầu thanh nhẹ:

“Không biết mặt đen tối trong tôi sẽ là như thế nào đây.”

“À.”

Mạnh Tĩnh Nguyên liếc nhìn Kiều Mịch, hào phóng tán chuyện:

“Hắn là một tên ngốc.”

Khương Cố Bình nhìn Mạnh chăm chú khiêu khích:

“Vậy mặt đen tối của cậu thì thế nào?”

Sắc mặt Mạnh Tĩnh Nguyên không hề quay đổi quay mặt tiếp tục đi:

“Không phải anh đã thấy rồi à?”

Thấy cái gì?

Khương Cố Bình có chút không phản ứng kịp, đang muốn nghĩ kỹ thì sau lưng chợt bị vỗ nhẹ, lực chú ý của anh lập tức bị một gương mặt tươi cười ôn hòa cướp đi.

“Đi thôi.”

“Ừ, ừm, được.”

Tìm hết tầng một không thấy đâu, ba người chỉ có thể đi lên tầng cao hơn tìm kiếm. Đi vào tầng thứ hai cũng không thấy quái vật chen chúc, có lẽ bởi vì thời gian thật sự đã vào đêm, trong phòng tiêm thuốc và xét nghiệm có tốp nằm tốp ba quái vật, nhìn thấy người lạ cũng không lao đến tìm chết mà chỉ ra sức cào lên một cánh cửa.

“Trong đó có cái gì?”

Khương Cố Bình cảm thấy nghi vấn.

Mặc dù không trả lời nhưng Mạnh Tĩnh Nguyên cũng muốn biết rõ là có chuyện gì xảy ra nên bước qua đó, cầm lấy một cái đầu hơi dùng sức, chỉ nghe thấy một tiếng ‘rắc’, cái cổ của con quỷ kia liền vụn vụn vỡ, thân hình đứng thẳng rũ rượi ngã xuống, Kiều Mịch cùng Khương Cố Bình đều bất giác sờ sờ lên cổ. Mấy con quái vật kẻ tiếp cũng bị xử theo cùng một cách, phía trước cửa nhanh chóng trống không, Mạnh Tĩnh Nguyên vịn nắm cửa thì phát hiện cửa bị khóa trái, lông mày càng nhíu chặt hơn.

“Để tôi giữ khóa cửa hay đập chết đây?”

Khương Cố Bình giờ giờ bình cứu hỏa trong tay chủ động tỏ vẻ muốn giúp đỡ.

Mạnh Tĩnh Nguyên không thèm liếc nhắc chân đạp vào cánh cửa, ‘rầm’ một tiếng, cửa chỉ tách ra một khe nhỏ.

“Xi.”

Khương Cố Bình Thấy Mạnh Tĩnh bày trò không thành, mặt mày lập tức hớn hở:

“Hay là cần tôi giúp đỡ.”

“Có người chặn cửa.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhẹ giọng nói.

Kiều Mịch ồ lên một tiếng nhanh chóng bước đến:

“Nếu biết chặn cửa thì thứ kia chắc là rất thông minh, liệu có thể còn những người khác đã ở trong nhận không?”

Mạnh Tĩnh Nguyên đưa mắt liếc nhìn Khương Cố Bình:

“Quả thực là có khả năng còn người nhàn rồi bị kéo vào.”

Người nhàn rồi nào đó giận sôi lên lại không phản bác được câu nào.

Kiều Mịch lập tức chạy đến trước cửa hô:

“Bên trong có ai không? Chúng tôi đang tìm cách đi ra ngoài, muốn đi cùng không?”

Mạnh Tĩnh Nguyên vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng nghe thấy đằng sau cửa lập tức truyền đến tiếng vang của đồ vật nặng bị kéo ra cũng khoanh tay chờ xem mặt thật của nhân vật ở trong phòng.

Cửa bị kéo ra, người đi ra lại khiến Mạnh Tĩnh Nguyên nhướng mày, Kiêu Mịch cũng khẽ kêu ‘A’ một tiếng, ngược lại Khương Cố Bình lại chẳng hiểu gì cả:

“Hai người biết người này?”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhếch môi quan sát người phía sau cửa, thấy người phía sau cửa lặng lẽ lùi về phía sau

một bước thì ý cười bên môi cậu càng đậm:

“Đương nhiên, hần là thứ tôi muốn ăn.”

“Hả?”

Khuông Cố Bình thật sự không hiểu nổi, quyết định hỏi Kiều Mịch:

“Anh ta là ai?”

“Quý.”

Kiều Mịch ngẫm nghĩ một hồi rồi bổ sung:

“Là quý đưa tôi vào bệnh viện.”

“Cái gì?”

Con quý có vẻ khá mệt mỏi, sau khi hần nhìn thấy Kiều Mịch thì lại lui về phía sau thêm một bước, thấp giọng hỏi:

“Các người thực sự có cách đi ra ngoài?”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhướng mày cười lạnh:

“Có thì sao? Mang mi lên? Dựa vào cái gì?”

“Này, anh không phải quý à? Vì sao không tự đi ra ngoài?”

Kiều Mịch cảm thấy đã quý thì có thể đi xuyên qua tường, cũng có thể khiến cho đồ vật bay loạn xạ, bản lĩnh rất lớn, sao lại bị nhốt trong trận này không ra được chứ?

Con quý dò xét hai người một lúc không nói tiếng nào.

“Hừ, ở trong trận này chỉ sợ hần càng vô dụng hơn người thường.”

Mạnh Tĩnh Nguyên cười lạnh:

“Dù sao sức mạnh của hắn đã bị anh hút đi gần hết rồi.”

“Cái gì?”

Kiều Mịch hoang mang, khoảng một phút sau mới hơi hiểu được:

“À, cậu là nói thứ uế khí tôi có thể thu hút kia chính là sức mạnh của quỷ, cho nên.... Sau khi anh ta tấn công tôi thì cũng bị tôi loại bỏ?”

“Thật là mệt cho anh có thể nghĩ ra đến mức đó.”

Mạnh Tình Nguyên cay độc nói với Kiều Mịch một câu rồi lại quay sang nhìn con quỷ sắc mặt trắng bệch:

“Vốn là ta muốn ăn mi nhưng hình như mi đã mất giá trị dùng để ăn rồi, đi đi.”

Nếu Mạnh Tình Nguyên đã nói không cứu thì hai người khác căn bản là không có khả năng để giúp, đành phải rời đi theo, nhưng con quỷ kia không muốn từ bỏ cơ hội, hắn bật thốt lên:

“Tôi biết rõ mất trận ở chỗ nào.”

Ba người lập tức cùng dừng lại, Mạnh Tình Nguyên trực tiếp quay về chuẩn bị tóm con quỷ này dùng nghiêm hình ép cung bắt phải khai ra tin tức. Có lẽ vì sát khí của cậu lộ ra ngoài, động cơ lại quá mức rõ ràng, không đợi cậu đến gần con quỷ kia đã vội vàng bỏ sung:

“Nhưng người khởi động được pháp trận không phải tôi, các người phải cứu cậu ấy tỉnh lại trước đã.”

Mạnh Tình Nguyên nghe vậy thì mày kiếm nhướng cao, ngữ khí lạnh lùng:

“Mi nói rằng người khởi động trận pháp đã ở trong trận rồi?”

“Đúng vậy, có gì không ổn sao?”

Quỷ này mặc dù là quỷ nhưng từ khi còn sống cho đến sau khi chết đều rất ít tiếp xúc với mấy thứ này nên thực sự cũng không hiểu quá rõ, nhưng thấy sắc mặt của Mạnh Tình Nguyên liền thận trọng nhìn ra manh mối:

“Cậu ấy ở trong trận có gì không ổn à?”

“Đương nhiên là không ổn.”

Mạnh Tĩnh Nguyên day day thái dương, liền đầu tiên gương mặt xuất hiện vẻ u sầu:

“Hy vọng không phải là nguyên nhân ta nghĩ đến.”

“Cứu người trước đã.”

Kiều Mịch thăm dò nhìn người đã mất máu quá nhiều ở trong phòng, chỉ thấy sắc mặt người kia vàng như giấy, mảnh vải bó qua loa trên đùi đã bị nhuộm đỏ, nếu như không phải \*\*\*g ngực còn phập phồng thì quả thực không khác gì người đã chết, anh vội vàng ngoắc tay với Khương Cố Bình:

“Bác sĩ Khương, anh có thể giúp được người này không?”

“Là người à?”

Khương Cố Bình đã không còn có thể phân biệt rõ người với quỷ nữa, dù cho thứ ở dưới mặt đất cũng có hình người đang chảy máu đầm đìa, anh vẫn thật sự không dám xác định.

“Cậu ấy là người!”

Con quỷ kia có vẻ bất mãn với nghi vấn của Khương Cố Bình, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn hung ác nham hiểm.

“Được rồi, anh cau mặt dữ tợn làm cái gì, đừng nóng giận, bác sĩ Khương là người chuyên nghiệp, việc cứu người còn phải trông chờ vào anh ta đấy.”

Kiều Mịch mở miệng trấn an quỷ ác kia, đổi lại là gương mặt quỷ ấy bị ghen đến run rẩy.

Mạnh Tĩnh Nguyên hừ lạnh:

“Khởi động trận pháp là người kia, kẻ này vốn không có giá trị gì, cứ giết là được rồi.”

Dứt lời liền muốn ra tay, Kiêu Mịch liền ngăn lại kịp thời:

“Đừng, hai người bọn họ có quan hệ tốt như thế, nếu cậu giết mất quỷ này thì người kia cũng không muốn sống, vậy không phải là phí công sao?”

Lông mày Mạnh Tĩnh Nguyên nhíu lại, dường như đang do dự xem có nên tiêu diệt con quỷ chương mất

này hay không.

“Giết tôi cũng được, chỉ cần cứu sống cậu ấy.”

Ngữ khí của quý tràn đầy thống khổ.

“Dù sao tôi cũng chỉ mang tai ương đến cho cậu ấy.”

## 12. Chương 11

“Nếu không cứu người ngay thì cậu ấy có thể sẽ chết vì mất máu quá nhiều.”

Giờ phút này Khương Cố Bình phát huy tầm lòng nhân từ của người thầy thuốc, chen ngang câu chuyện thừa thãi vốn không có điểm kết kia, anh cởi tấm vải buộc vết thương, kiểm tra vết thương vẫn đang chảy máu như cũ, lông mày nhíu chặt lại.

“Sao rồi?”

Kiều Mịch cũng đi qua quan tâm.

“Mất máu quá nhiều, này quý kia, anh có biết cậu ta là nhóm máu gì không?”

Quý kinh ngạc một chút rồi lập tức hồi phục tinh thần:

“Là nhóm O.”

Sau khi nghe xong Khương Cố Bình vội vàng kê cái chân bị thương lên, trong lòng đã vạch ra kế hoạch:

“Tôi cần một ít thuốc và dụng cụ, này, nhóc lưu manh, đi giúp tôi một chuyến.”

“Không cần.”

Mạnh Tình Nguyên thờ ơ nói:

“Trực tiếp rút linh hồn hắn ra khỏi thân thể rồi hỏi là được.”

Nghe thì có vẻ rất nhanh chóng đơn giản nhưng trong lòng mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy không ổn, quý là kẻ lúng túng đầu tiên:

“Không được, cậu ấy quá yếu rồi, cậu ấy chết mất!”

“Hừ, vừa vặn kết thành một đôi với mi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không đồng ý di chuyển đôi chân dài chuẩn bị biến ý tưởng thành hành động.

“Tôi không muốn cậu ấy chết!”

“Cút!”

Con quỷ muốn chặn đường liền bị Mạnh Tĩnh Nguyên gậy nhẹ một cái, hấn ngã ngược ra phía sau rồi va lên vách tường, một lúc lâu sau vẫn không đứng dậy được.

Mắt thấy móng vuốt ma quỷ đã vươn về phía con mồi, một dáng người thon gầy bất chợt nhảy lên ôm lấy cánh tay này. Mạnh Tĩnh Nguyên nhắm mắt lại như đang suy tính xem có nên tổng nót người này lên tường làm tranh treo tường không, nhưng cậu tin chắc rằng một khi mình ra tay thì xương cốt người này sẽ lập tức tan tành.

Kiều Mịch có vẻ không hề ý thức được nguy cơ, hoàn toàn không có ý định buông tay, miệng còn không nặng không nhẹ nói:

“Cậu không muốn đi thì ở lại đây nghỉ ngơi, tôi với bác sĩ Khương cùng nhận nhiệm vụ này là được rồi, nếu có thể cứu được thì cũng không cần giết anh ta.”

“Nếu tôi muốn hấn chết thì sao?”

Trong mắt Mạnh Tĩnh Nguyên xuất hiện hàn ý bức người, cậu không thích bị người khác cản tay, Kiều Mịch lại ngăn cản cậu vài ba lần đã khiến cậu rất không thoải mái.

Giờ phút này trong lòng Khương Cố Bình dâng trào sóng cuộn, chợt ý thức được người trước mắt có lẽ còn đáng sợ vượt quá tưởng tượng của anh, lần trước chiến đấu hăng hái anh còn có thể tự lý giải là để tự cứu mình, hơn nữa dù sao đối thủ cũng là quái vật. Nhưng hôm nay đối diện với một người sống tay không tắc sắt thậm chí còn sắp toi mạng, cậu ta lại có thể bình thản ra tay giết như thế, thử hỏi một kẻ xem mạng người như cỏ rác máu lạnh như vậy, cho dù không phải tên biến thái cuồng giết người thì cũng không phải người bình thường. Khương Cố Bình rất lo lắng Kiều Mịch ngang nhiên chống đối Mạnh Tĩnh Nguyên như vậy sẽ rước phải tai họa bất ngờ hoặc mất mạng.

“Kiều Mịch, dừng...”

Kiều Mịch không đợi Khương Cố Bình khuyên can, không hề sợ hãi ngẩng đầu nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên:

“Cái đó có ích lợi gì?”

“Tìm được tin tức.”

Ngữ điệu của Mạnh Tĩnh Nguyên rất lạnh nhạt.

“Cái này thì dù anh ta còn sống cũng có thể có được.”

“Nhanh hơn.”

“Nếu anh ta chết cũng không nói thì sao?”

“Tôi tự có cách.”

“Vậy sao cậu không nhàn rỗi một chút để bác sĩ Khương bận rộn đi, trên đường đi cậu cũng bận rộn đủ rồi, chia sẻ công việc cho chúng tôi được không?”

Kiều Mịch nhìn về phía người đang cau chặt mày kia, cảm thấy cánh tay trong ngực mình vẫn chưa có bất cứ động tác gì liền nói tiếp:

“Tôi biết khi cậu đói bụng sẽ đặc biệt nóng nảy, vẫn chưa ăn tối đúng không? Nhịn một chút, đợi ra ngoài rồi sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon cho cậu.”

“Buông tay, anh cho tôi là đám ham ăn trong viện kia à?”

Gân xanh trên trán Mạnh Tĩnh Nguyên nẩy lên, cậu nắm chặt cổ áo Kiêu Mịch xách lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn Khương Cố Bình:

“Hai người muốn đi thì đi thử xem, cho hai người hai mươi phút, nếu không về kịp thì coi như hai người chết.”

“Cái này...”

Qua hai mươi phút thì có lẽ người bị thương cũng không sống nổi, nhưng Khương Cố Bình thật sự không tin rằng có thể hoàn thành được nhiệm vụ trong khung cảnh bệnh viện như thế nào.

Nhưng Kiều Mịch lại phần chần hờn hực khí thế:

“Đi thôi bác sĩ Khương.”

Kéo người đi ra ngoài cửa, Kiều Mịch không quên quay lại nhắc Mạnh Tĩnh Nguyên đã dút hai tay vào túi quần đáng vẻ cực kỳ ung dung:

“Cũng đừng thèm ăn mà ăn mất bọn họ đấy.”

Vẻ ung dung biến mất, thay bằng tức giận ẩn nhẫn:

“Cút!”

Người đi rồi trong phòng liền yên lặng, chỉ có con quỷ kia dùng tư thế bốn chân bò về phía người bị thương, Mạnh Tĩnh Nguyên lạnh lùng liếc nhìn hắn mỉa mai:

“Mi không biết hắn muốn chết đúng không?”

“....”

Ánh mắt thâm trầm của quỷ trước sau không hề rời khỏi gương mặt tái nhợt kia, lăm bằm như đang tự thì thào với mình:

“Tôi biết rõ cho nên mới đồng ý để cậu ấy thử một lần, cho dù tôi cũng không tin có thể sống lại nhưng nếu cậu ấy có thể mang theo hy vọng thì cũng tốt.”

“Hừ, quả nhiên mi sẽ trở thành quỷ ác là vì chấp niệm của hắn.”

Ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của Mạnh Tĩnh Nguyên lướt về phía thanh niên đang hấp hối, khóe môi hơi nhếch lên vẽ ra một độ cung, ánh đỏ tươi trong mắt giống như có thể chảy máu, cậu còn âm trầm hơn con quỷ kia vài phần:

“Trách không được trông hắn có vẻ ăn ngon hơn mi nhiều.”

Con quỷ hoảng sợ cảnh giác nhìn chằm chằm thanh niên đáng sợ này, lúc đầu hắn đã cảm thấy người này không dễ chọc cho nên mới lựa chọn ra tay với Kiều Mịch, muốn rung núi dọa hổ, nhưng không ngờ chơi với lửa có ngày chết cháy, hắn cực kỳ buồn bực vì đã chọc vào quái vật kia.

“Đừng ăn cậu ấy, ăn tôi đi.”

“Mi cho rằng mi có tư cách ra điều kiện với ta?”

Mạnh Tình Nguyên cười lạnh, trong mắt không có chút nhân từ nào:

“Hừ, dám ra tay với ta thì cũng phải hiểu biết một chút.”

“Chúng tôi cũng là bị lừa, cậu ấy chỉ muốn để tôi sống lại!”

Con quỷ chật vật cãi lại:

“Nếu là như vậy thì kẻ kia mới có chủ tâm muốn hại ngài, chúng tôi thực sự là bị liên lụy vào.”

“Kẻ kia?”

Mạnh Tình Nguyên khoanh tay rũ mắt suy nghĩ:

“Quả thực bọn mi không có năng lực bố trí được trận ác này, chỉ là đủ ngu xuẩn đến nỗi để kẻ khác lợi dụng, kẻ đó là ai?”

“Tôi không biết.”

Con quỷ không dám giấu diếm, chỉ hy vọng mình ngoan ngoãn hợp tác mới có thể xoa dịu sát tâm của Mạnh Tình Nguyên:

“Tôi chỉ biết gã xuất hiện rất đột ngột, chúng tôi vốn không biết gã đến từ đâu, gã để Hạo Huy nhìn thấy tôi. Mới đầu tôi rất cảm kích gã vì mình có thể nhìn thấy Hạo Huy rồi nói chuyện với nhau, Hạo Huy mới tỉnh táo lại không muốn tự sát nữa. Hơn mười ngày trước gã lại xuất hiện nói có cách để tôi sống lại thì toàn bộ đều thay đổi, Hạo Huy không hề thỏa mãn với tình trạng hiện tại, cậu ấy muốn quay về quãng thời gian trước kia, muốn tôi sống lại, hôm nay cậu ấy mang theo thứ gì đó mà gã kia cho đi đến bệnh viện. Bệnh viện này rất kỳ lạ, tòa nhà này tôi vốn không thể vào được, tôi khuyên Hạo Huy đừng đi nhưng cậu ấy khẳng khái cố chấp, để tôi có thể đi vào tòa nhà này.... Sau đó là tình trạng hiện nay.”

Nói xong con quỷ liền lo sợ bắt an quan sát vẻ mặt của Mạnh Tình Nguyên.

Một lúc lâu sau Mạnh Tình Nguyên mới phá vỡ sự im lặng:

“Thứ kẻ kia cho là cái gì?”

“Tôi chỉ nhìn thấy một chút, hình như là một miếng gì đó bằng kim loại hình tròn khiến tôi cực kỳ không

thoải mái, không thể đến gần nó.”

“Hửm? Khiến người không thoải mái thì khẳng định không phải vật tà.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hề khách sáo bình luận đoán thẳng:

“Vật kim loại hình tròn còn có tác dụng trừ tà thì là kính cổ? Đó là vật may mắn trừ tà. Nhưng trận này quả thực là trận ác, mạnh tay cố nghịch chuyển như vậy thì chẳng lẽ.... A, kẻ muốn đối phó với ta thật không đơn giản.”

Quý nghe không hiểu nhiều lắm liên tục nhìn ra phía cửa:

“Ngài.... Không lo lắng cho bọn họ à?”

Hai người kia hình như không ổn lắm, tuy rằng một người trong đó có thể chất đặc biệt.

“Hừ, chết thì chết.”

Việc nên hỏi đã hỏi xong, Mạnh Tĩnh Nguyên tìm một góc thoải mái ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Mười lăm phút đồng hồ sau, bên ngoài gian phòng truyền đến tiếng bước chân, Khương Cố Bình và Kiều Mịch thở hổn hển chạy vào trong phòng, Kiều Mịch vội vàng kéo tay Mạnh Tĩnh Nguyên kêu lên:

“Mạnh thiếu gia, vừa rồi y tá và người bệnh vạy vẹo đánh nhau đột nhiên hợp tác đuổi theo chúng tôi! Cầm riu và bình cứu hỏa đập mấy cũng không thấy bị choáng.”

Mạnh Tĩnh Nguyên trừng mắt nhồm dấy đi ra cửa, hai thứ quái dị kia vừa đúng lúc đi đến ngay trước cửa, cậu duỗi chân ra đập một cái xuyên thẳng qua tim hai con quái vật, hai con quái ngã chồng lên nhau bịch một tiếng biến thành hoa trên tường, màu sắc rực rỡ rất đặc sắc. Khoảnh khắc này trong lòng quý kia lẫn lộn bao cảm xúc, ngấm lại vừa rồi tuy hấn cũng bị tên kia đá áp vào tường nhưng không có rực rỡ như vậy, thì ra quái vật kia vẫn còn nường tay.

Kiều Mịch vội vàng đóng cửa lại, Khương Cố Bình vẫn rất không quen với lại khung cảnh đáng ghét này, nuốt nước bọt mấy lần mới nhớ phải thả dụng cụ trong tay xuống cấp cứu cho người bệnh.

Kiều Mịch thấy người còn sống và quý không thiếu một bên, con mắt sau lớp kính lại cong lên đầy ý cười giống như hai vầng trăng khuyết trên bầu trời, khen ngợi:

“Cậu rất biết giữ lời hứa.”

“Hừ, tôi thêm vào ăn bọn họ.”

Con quỷ ghen cổ, thâm nghĩ kẻ vừa rồi nói muốn ăn sạch cả người sống là ai? Nhưng vừa chạm phải ánh nhìn tràn ngập sát khí kia nó liền lập tức ngoan ngoãn làm một con quỷ yên lặng.

Kiều Mịch đang đắm chìm trong vui sướng căn bản không hề chú ý đến chút việc nhỏ xen ngang này, quyết định báo cáo lại cho Mạnh Tĩnh Nguyên nghe quá trình mười lăm phút vừa rồi, dường như không phát hiện vẻ không kiên nhẫn trên gương mặt kia nên vẫn nói liên miên:

“.... Trên đường đi thật sự không có quái vật cản đường, tôi và bác sĩ Khương rất nhanh đã tìm được dụng cụ cần dùng, chỉ là lúc quay lại không hiểu sao hai con quái vật đang cầu véo nhau kia lại đột nhiên đuổi theo.”

“Câm miệng.”

Mạnh Tĩnh Nguyên liếc mắt nhìn Kiêu Mịch ôn hòa nói:

“Không phải anh đã đoán ra quái vật bị tiêu diệt sạch rồi nên mới xung phong nhận việc sao?”

Đối mặt với nguyên nhân bị vạch ra như vậy Kiêu Mịch lại thản nhiên thừa nhận:

“Đương nhiên rồi, bằng không sao chúng tôi có thể quay về được?”

Con quỷ cuối cùng cũng hiểu rõ, người này không chỉ có thể chất mạnh mẽ mà tinh thần cũng mạnh không kém.

Khương Cố Bình đang truyền máu cho bệnh nhân nghe đến câu này thì tay run lên, thiếu chút nữa đâm thủng mạch máu, mặt sầm xuống thâm nghĩ: Kiêu Mịch, cậu sợ tên kia không cười nổi hay sao thế? Đây không phải là cố ý nhố nhăng bên miệng hồ à?

Nhưng Mạnh Tĩnh Nguyên không hề tức giận mà chỉ quyết định bỏ qua cho tên gốc bầm sinh này một lần, ngồi tựa vào chỗ cũ nhắm mắt dưỡng thần. Kiêu Mịch cũng không làm ồn cậu, đi đến bên cạnh con quỷ nhân rồi bắt đầu nghe đầu đuôi mọi chuyện. Không biết có phải là vì hiểu rõ được toàn bộ nguyên nhân hay không mà con quỷ khôi phục tính tình tốt lành lúc còn làm người, kể toàn bộ mọi chuyện ra không hề giấu diếm chút nào.

Nghe xong câu chuyện này Kiêu Mịch chỗ hiểu chỗ không, lại đưa ra không ít câu hỏi, hiện tại đã hoàn toàn sợ hãi ý chí của người này nên quỷ dứt khoát tự giác thẳng thắn kể hết mọi chuyện ẩn giấu bên trong ra. Thái dương của Mạnh Tĩnh Nguyên đang ngời dựa vào tường giống nhưng đang ngủ hơi run rẩy, Khương Cố Bình đang khâu vết thương cho bệnh nhân cũng đâm lệch vài kim.

Bởi vì quỷ cực kỳ ‘hợp tác’, Kiều Mịch đại khái cũng hiểu rõ được ngọn nguồn, thì ra con quỷ kia và người hàng xóm từng là đồng sự, khi đó nảy sinh tình cảm rồi có quan hệ không tồi, thậm chí còn nói thật với cha mẹ hai bên, nhưng mẹ của người hàng xóm vẫn không thấu hiểu, nhiều lần ghé qua kiểm chuyện, có một lần thậm chí còn tìm gặp cha mẹ quỷ, kết quả là quỷ đến khuyên can bị hai bên công kích, đột ngột phát bệnh tim qua đời. Cha mẹ quỷ đổ hết tội lỗi lên đầu cha mẹ người hàng xóm, ồn ào nhiều lần, người hàng xóm không thể chấp nhận kết quả như vậy liền nản lòng thoái chí một lòng muốn chết, quỷ vẫn quanh quẩn ở nhân gian nhìn thấy tất cả mọi chuyện tiến triển đến mức này nhưng bất lực, cho đến kẻ lừa đảo gây ra tình trạng hiện tại xuất hiện dùng chuyện sống lại làm mồi, để bọn họ khởi động trận pháp này.

Đó đã là chuyện của nửa năm trước nhưng Kiều Mịch hồi đó bệnh đến quay cuồng nên vốn không rõ hàng xóm đã xảy ra loại chuyện này, sau khi nghe những chuyện này anh mới đặt câu hỏi cho quỷ vì chuyện cũ bi thương mà mang về mặt sầu thảm:

“Vậy anh định theo anh ấy đến già à?”

“Đúng.”

Quỷ bày ra vẻ mặt kiên định nhất quyết, chỉ chưa gào tướng lên – Đừng cản tôi, để cho tôi đi!

Kiều Mịch nghĩ đến đám quỷ quái đáng yêu trong viện liền mỉm cười:

“Vậy anh cố gắng lên, nhưng về sau anh đừng hại người nữa, bằng không biến thành quỷ ác thì Mạnh thiếu gia lại muốn ăn sạch anh.”

Người đang nhắm mắt chợp mắt lại nổi gân xanh, bác sĩ nào đó lại đâm lệch một kim, còn một con quỷ về kiên định cứng lại trên mặt rồi treo đầy hắc tuyến.

### 13. Chương 12

Vết thương được khâu xong, mạng của người hàng xóm cuối cùng cũng được bảo vệ, Khương Cố Bình nâng tay áo lau mồ hôi rịn ra trên trán giải thích:

“Hiện tại chỉ cần chờ cậu ta tỉnh lại là được.”

Chân mày của Mạnh Tĩnh Nguyên nhướn cao, ánh mắt lạnh nhạt rơi xuống người đang chìm vào hôn mê, thờ ơ hỏi:

“Lúc nào hắn mới tỉnh lại được?”

Khương Cố Bình nhún vai:

“Không xác định được, có lẽ là mai hoặc cũng có thể là sau vài tiếng nữa.”

Đáp án này quả nhiên khiến hai chân mày của Mạnh Tĩnh Nguyên nhíu lại thành hình chữ xuyên, cậu xoay người đứng dậy bước qua, quý tên Phương Vân Hải cuống quýt giơ tay ra muốn bảo vệ người yêu lại bị vô tình đá văng, Khương Cố Bình muốn ngăn cản thì đầu lại bị một bàn tay gạt sang, cũng không biết Mạnh Tĩnh Nguyên dùng sức như thế nào mà Khương Cố Bình cũng lăn đi hai vòng, bác sĩ và quý không thể ngăn cản được Mạnh Tĩnh Nguyên giống như quái vật, cậu đã đi đến bên cạnh người bệnh không hề có chút đề phòng.

Độ nhanh nhẹn của Kiều Mịch không bằng hai người kia, chờ cậu đi qua rồi Mạnh Tĩnh Nguyên đã đưa ngón tay ấn huyệt của người đang hôn mê, môi hơi mấp máy tuôn ra một chuỗi tiếng thì thầm mà người khác không nghe được rõ lắm, Kiều Mịch nhanh trí không ngăn Mạnh Tĩnh Nguyên lại mà ngồi xổm ở bên cạnh hỏi:

“Cậu đang làm gì đây?”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hề liếc sang, người bị thương chợt mở to hai mắt, dường như chỉ mờ mịt trong một giây rồi lập tức dần trở nên tỉnh táo, nhận ra người hàng xóm:

“Ô? Anh Kiều?”

Ngữ điệu tràn ngập hoài nghi, dù sao anh Kiều dường như có bệnh nặng trong người chưa bao giờ lộ ra gương mặt tươi cười.

“Xin chào.”

Kiều Mịch lập tức mỉm cười ấm áp chào hỏi hàng xóm cũ, lập tức nói với quý và bác sĩ đang rên rỉ cách đó không xa:

“Đừng lo lắng, Mạnh thiếu gia chỉ cứu tỉnh người thôi, không phải giết người.”

Khương Cố Bình xoa xoa cục u to đùng nổi lên vì bị va đầu, thâm ồ ồ trong lòng: Tôi suýt chút nữa bị cậu ta giết rồi!

Phương Vân Hải là người đứng dậy, lao về phía người yêu dạt dào vui sướng:

“Hạo Huy, em cảm thấy thế nào rồi?”

“Không thể nâng nổi một ngón tay.”

Chu Hạo Huy cười khổ rồi sau đó nhớ đến chuyện quan trọng liền vội hỏi:

“Sao rồi, anh đã sống lại chưa?”

Vui sướng hòa trộn với buồn bã, Phương Vân Hải sợ rằng lời nói thật sẽ khiến người yêu phải chịu đả kích, lấp bấp hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Phương Vân Hải đối xử với Chu Hạo Huy như thể nâng trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan, Mạnh Tĩnh Nguyên cũng không hề chần chừ, hoàn toàn lạnh mặt liếc nhìn đôi tình nhân số khổ lạnh giọng ép hỏi:

“Nói! Mắt trợn ở đâu rồi? Cái gương đồng kia anh để ở đâu?”

“Làm sao cậu biết về gương đồng ấy?”

Sắc mặt Chu Hạo Huy tái nhợt lộ ra sắc xanh mét, mơ hồ cảm thấy mọi chuyện không ổn.

Mạnh Tĩnh Nguyên không nói nhiều đưa tay bóp chặt cổ Phương Vân Hải nhắc lên, nói ngắn gọn:

“Anh chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi, mỗi một lần từ chối tôi sẽ xẻo một miếng thịt của nó xuống.”

Chu Hạo Huy mở to mắt há hốc miệng không tin nổi, mắt thấy người yêu giãy dụa như thế nào cũng không thoát được khỏi gông xiềng mà người quăng xuống câu nói tàn nhẫn kia thì mang theo vẻ mặt lạnh lùng, anh cuối cùng cũng xác định đây không phải là nói đùa:

“Không! Tôi nói.”

Kiều Mịch ngồi xổm bên cạnh mang theo gương mặt tươi cười hiền lành bổ sung:

“Đừng lo lắng, cậu trả lời cậu ấy trước đi rồi lát nữa tôi sẽ nói cho cậu biết đã có chuyện gì xảy ra.”

Trên gương mặt cuồng ngạo kiêu căng của Mạnh Tĩnh Nguyên xuất hiện một vết rạn nứt, khóe môi cứng ngắc giật nhẹ vài cái rồi im lặng.

Chu Hạo Huy nhìn hai người một mặt đen một mặt trắng này chỉ cảm thấy đáy lòng phải chịu đả kích trước nay chưa từng có, chán nản vô cùng:

“Tôi nói, tôi đặt cái gương đồng ấy ở khoa Phụ sản trên tầng ba.”

Trong ngữ điệu có pha chút run rẩy, hai mắt dâng tràn sợ hãi cùng u ám:

“Đó là một nơi đáng sợ, các người muốn làm gì?”

Kiều Mịch kinh ngạc:

“Hử, khoa Phụ sản không phải chỉ toàn trẻ con thôi à? Chỗ đó không phải là an toàn nhất sao? Trẻ nhỏ ngây thơ vô hại, chắc không có mặt đen tối đâu.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhếch môi như đang cười nhạo Kiều Mịch không biết gì:

“Mặt trái của vô tri vô giác là gì chứ?”

Kiều Mịch tưởng tượng ra đủ loại quái vật nhỏ khủng bố trong đầu, có chút cảm thông chăm chú nhìn Chu Hạo Huy:

“Cậu bị chúng nó làm bị thương à?”

Toàn thân Chu Hạo Huy co rúm lại, hàm răng va lập cập không ngừng, nghẹn một lúc lâu mới nói được nên lời, đáp án rất rõ ràng, nhưng bất kể con đường phía trước có hung hiểm như thế nào thì cửa ải này vẫn phải xông qua.

Kiều Mịch kéo nhẹ ống quần của Mạnh Tĩnh Nguyên thấp giọng nói:

“Cẩn thận chút.”

Lông mày Mạnh Tĩnh Nguyên nhíu lại thật chặt nhìn xuống gương mặt đang ngẩng lên kia, mắt kính phản quang che đi đôi mắt ấy làm cậu nhìn không rõ, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ hôm nay tên này thật sự là đang quan tâm cậu, lo lắng cho cậu, những thứ này hoàn toàn cho cậu cảm giác lạ lẫm, thật sự là... dư thừa. Không có gì đáng phải lo lắng và quan tâm, cậu biết cách phá trận, đây cũng là thứ cậu phải làm được.

Mạnh Tĩnh Nguyên quay mặt đi lạnh giọng ra lệnh:

“Đi.”

Mất thấy Mạnh Tĩnh Nguyên đã rời đi, Khương Cố Bình là người khỏe mạnh duy nhất ở hiện trường lập tức công người bị thương lên lưng, Phương Vân Hải và Kiều Mịch theo sát phía sau lần lượt xuất phát đi

về phía tầng ba.

Tiếng bước chân của mọi người quanh quẩn trong không gian yên tĩnh, đám quái vật bị giải quyết lúc trước nằm la liệt trên hành lang, dù sao cũng là chỗ giao thoa với nhau, bọn họ đi đến chỗ cầu thang thoát hiểm cũng không gặp phải quái vật mới. Đẩy cửa phòng chữa cháy ra, hai chữ thập màu đỏ tươi chỗ cầu thang đập thẳng vào mắt, bọn họ không hề dừng lại dù chỉ một giây rồi lập tức xuất phát về phía tầng ba, tiếng bước chân xuyên thấu tầng tầng cầu thang, vọng vào màng tai.

Kiều Mịch bất chợt tựa vào lan can nhìn xuống thăm dò thì thào:

“Hình như có gì đó.”

Hai người một quỷ ngạc nhiên nghi ngờ, chỉ có Mạnh Tĩnh Nguyên nhú mào đột nhiên xẹt qua bên cạnh mấy người kia lại không hề đụng vào góc áo của bất kỳ ai. Cậu đứng bên cạnh Kiều Mịch đang ngây người, một chân đạp xuống bóng đen trên mặt đất, vật thể hình quả trứng cực lớn màu rậm nắng kia lập tức tóe ra dịch trắng, xúc tu thật dài buông mắt cá chân Kiều Mịch, mấy cọng lông tơ phát ra mấy động tác đá đập vài cái biểu hiện sức sống cuối cùng, lan can bằng sắt vang lên tiếng động vì bị cắt đứt, mấy cái vòi này giống như bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

“Cái gì đấy?!”

Khương Cố Bình hô lên kinh sợ.

Sắc mặt Phương Vân Hải tái nhợt đến mức gần như trong suốt, mười ngón tay \*\*\*g vào tay người yêu càng nắm chặt hơn:

“Gián à?”

Quả thực vật thể có thể tích khổng lồ giống một con chó sói cực lớn, nhưng tạo hình bên ngoài này lại chỉ có thể khiến người ta liên tưởng đến con gián. Nhưng mà trên Trái đất này có loại gián khổng lồ có thể sử dụng râu và xúc tu, hơn nữa còn có lực sát thương kinh khủng như vậy?

Kiều Mịch cảm khái:

“Kết quả là vẫn bị đạp chết.”

Yên lặng...

Mạnh Tĩnh Nguyên vươn tay xách cổ áo Kiều Mịch lên, gân xanh trên trán giật mạnh:

“Đi! Ở đây chắc chắn không chỉ có một con đó.”

Ngẫm lại cũng biết chỗ cầu thang này muốn có bao nhiêu gián thì sẽ có bấy nhiêu, so sánh với quái vật hình người thì những con côn trùng thuộc loại quái dị này có phạm vi tấn công rộng hơn, lực tấn công lại toàn diện, nếu một ổ kéo đến thì hôm nay bọn họ đừng mong sống. Điều này kích thích lên lòng ham sống của mọi người, trong khoảnh khắc tiếng bước chân dồn dập mất trật tự vang lên trên cầu thang, nhưng chuyện bọn họ lo lắng nhất cũng đã xảy ra, tiếng ong ong vang lên đâm vào trong tai, những con gián khổng lồ kia vỗ cánh bay thẳng về phía con mồi, dưới ánh đèn trắng bệch chúng hiện lên với cái miệng có một vòng răng mỏng nhọn dữ tợn nhe nhorn mang theo một ít chất lỏng kỳ dị bắn ra.

“Chúng nó đói bụng lắm.”

Kiều Mịch nói rồi lập tức ôm đầu ngồi xuống, hoàn toàn tránh thoát được một cái chân đầy lông nhào về phía anh, con gián khổng lồ tấn công lần thứ nhất không những không thành công còn bị kéo đến, lại bị Mạnh Tĩnh Nguyên vung tay qua chém thành hai khúc rơi rụng xuống đất, dịch trắng và nội tạng rơi xuống đất dưới ánh đèn hiện lên màu mỡ nhầy ảm đạm khiến Kiều Mịch nhớ đến bình tương salad hết hạn trong nhà.

“A!!!”

Khương Cố Bình phải vác Chu Hạo Huy nên không thể né tránh linh hoạt, chỉ có thể kinh hoàng chạy đi, nhưng hai chân khó địch nổi bốn cánh, mắt thấy sắp bị đuổi kịp, Phương Vân Hải liền linh xoay lại vung hai tay cản gián khổng lồ giúp hai người thoát được một kiếp, nhưng Phương Vân Hải lại không được may mắn cho lắm, cái chân sắc nhọn của con gián khổng lồ đâm thủng \*\*\*g ngực anh ta, nhưng vì anh ta là quỷ nên cho dù ở trong trận được thực thể hóa thì cũng không chết, chỉ có thể nhịn cơn đau nhức xuống tiếp tục yểm hộ cho bác sĩ vác người yêu của mình trên lưng tiếp tục đi về phía trước.

Mạnh Tĩnh Nguyên kéo Kiều Mịch nhanh chóng đuổi theo, lại lấy tay làm đao chém rụng mấy con rán khổng lồ, nhưng đầu óc của lũ này không phát triển nên không biết e ngại là gì, vẫn liều mạng bao vây tấn công như cũ, cố gắng chiếm được chút lợi thế. Mấy người vừa đánh vừa chạy, tầm biến có ba chữ màu đỏ chói ở gần ngay trước mắt, bọn họ vội vàng kéo cửa phòng chữa cháy ra chui vào rồi đóng cửa lại. Gián không biết mở cửa nhưng chúng chưa hề từ bỏ ý định, mấy cẳng chân sắc bén không ngừng đập đánh lên cửa phòng chữa cháy, cánh cửa làm bằng thép tinh chế cũng không chịu nổi đòn tấn công, từng nhánh chân đầy lông lập tức đâm thủng cánh cửa, không ngừng rút ra rồi lại đâm vào, chỉ e cánh cửa này cũng không trụ được bao lâu.

Mạnh Tĩnh Nguyên nhìn về phía sâu trong hành lang, dứt khoát hô lên:

“Đi.”

Mọi người nhanh chóng chạy theo, Khương Cố Bình bình tĩnh kiên cường nhắc:

“Khoa Phụ sản ở ngay cuối hành lang rẽ phải, không xa.”

Cho dù đang ở thời khắc sống chết nhưng giữa những đôi tình nhân luôn có những chuyện chuyên chú hơn nguy nan, Chu Hạo Huy đang lo lắng cho vết thương của Phương Vân Hải, Phương Vân Hải chỉ nắm chặt tay anh ta không ngừng nhỏ giọng an ủi, dù có đau đớn hơn cũng không dám lên tiếng.

Tiếng gián khổng lồ đâm vào cảnh cửa không ngừng vang lên, mấy người nhanh chóng chạy đến cuối hành lang, cuối cùng cũng nhìn thấy được tấm gương đồng kia qua cửa kính màu đen của khoa Phụ sản... đang lẳng lẳng nằm giữa một đám quái vật trẻ con, nhưng đứa trẻ giống như thiên sứ nhỏ kia lúc này lại không thể dùng bất cứ từ ngữ bình thường nào để hình dung, cho dù là trong mắt bọn họ thì đây cũng là một bầy quái vật đáng sợ, không có tạo hình nào tà ác hơn chúng, mức độ đáng ghét còn hơn cả đám gián khổng lồ kia.

“Đây là trận pháp vô nhân tính nào thế, cho dù là trẻ sơ sinh cũng không buông tha, quả thực không bằng cầm thú, người làm việc này tốt nhất là phải xuống Địa ngục.”

Trong lòng Khương Cố Bình tràn đầy cảm phẫn, chẳng hề bận tâm đến chuyện sợ hãi cũng muốn moi móc tất cả những ngôn từ độc địa tàn nhẫn nhất để trách cứ, đáng tiếc anh xưa nay được giáo dục đầy đủ không am hiểu những lời nguyên rủa và chửi mắng.

Chu Hạo Huy co rúm lại, áy náy rũ mắt xuống, Phương Vân Hải kiên cường khuyên nhủ:

“Không phải lỗi của em, chúng ta đều bị lừa.”

Kiều Mịch giống như không nghe thấy lời bọn họ mà quay thẳng về phía Mạnh Tĩnh Nguyên:

“Phải cẩn thận.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hề đáp lại mà chỉ dặn dò mấy người ở bên ngoài rồi đẩy cửa đi vào khoa Phụ sản. Phía sau cửa truyền đến tiếng hét chói tai của trẻ con, còn có tiếng trầm đục vang lên khi thân thể đập vào cửa kính, mấy người vội tụt lại trước cửa kính, chỉ lấy động tác của mấy đứa trẻ kia linh hoạt như khỉ, hung mãnh không khác gì lang sói đang đua nhau đánh về phía Mạnh Tĩnh Nguyên. So với những loại quái vật lúc trước thì loại quái vật nhỏ này càng khó chơi hơn, cách Mạnh Tĩnh Nguyên giải quyết chúng vẫn hung tàn như trước, một người một quỷ vừa mới gia nhập tái mặt, Kiều Mịch và Khương Cố Bình đã thích ứng lại không khỏi lo lắng cho Mạnh Tĩnh Nguyên.

Một con quái vật con đột nhiên cắn mạnh cánh tay của Mạnh Tĩnh Nguyên, Kiều Mịch nóng nảy thở hắt một cái, thấy Mạnh Tĩnh Nguyên lập tức kéo thứ kia xuống mới thả lỏng một chút, nhưng lập tức lại bởi vì một dấu răng chẳng chịt in lên đó mà cau chặt mày.

Mạnh Tĩnh Nguyên nhanh chóng lấy được tấm gương đồng, cậu cũng không ham đánh mà nhanh chóng lùi về cạnh cửa, cửa mở ra rồi đóng lại thật nhanh, đám quái con chỉ biết đánh mạnh lên cửa nhưng không thể ra ngay được.

“Đi thôi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên mang theo mấy người tiếp tục chạy về phía trước, phía xa xa vang lên tiếng ong ong rồi sau đó là tiếng kính bị nghiền nát, trực tiếp khiến đáy lòng mấy người kia rét run.

Khương Cố Bình chỉ về phía một gian phòng phẫu thuật ở gần đó ồn ào:

“Trốn vào trong đó, đèn không sáng tức là nó trống.”

Rẽ qua vào khúc ngoặt nữa rồi mọi người lần lượt đi vào, quả nhiên không gặp phải quái vật, bọn họ ba chân bốn cẳng chắn chặt cửa rồi túm tụm lại trong một góc. Mọi người mở to mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên, Mạnh Tĩnh Nguyên cầm gương đồng trong tay xem xét cẩn thận, mặt kính mà đồng thau có một loạt văn tự cổ đại chẳng chút màu đỏ tràn ngập khắp mặt kính.

Mi tâm Mạnh Tĩnh Nguyên cau chặt lại, sắc mặt âm trầm nghiêng răng.

“Sao rồi, trận vẫn chưa phá được? Không phải đã tìm được mắt trận rồi?”

Khương Cố Bình thả Chu Hạo Huy xuống ghé sát vào hỏi.

Mạnh Tĩnh Nguyên không tranh cãi với anh ta mà trực tiếp trả lời:

“Đáng lẽ lúc tôi gỡ nó xuống thì trận đã phải phá rồi.”

“Nhưng, chúng ta còn đang bị quái vật đuổi theo.”

Khương Cố Bình giơ tay chỉ về phía lề cửa bị va đập rung lên đang có kết kịch liệt.

“Cho nên nó mới chưa phá được, câm miệng.”

Mạnh Tĩnh Nguyên chống cằm suy nghĩ, đưa tay sờ lên chín cái khuyên đinh bấm trên tai trái, tay kia nâng gương đồng lên ngắm.

Mọi người tập trung lại chăm chú nhìn cậu, đè nén cảm giác bất an gần như sắp nổ tung trong lòng, hai mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau Mạnh Tĩnh Nguyên cầm gương đồng trong tay đập mạnh xuống đất, miếng kim loại kêu ‘keng’ một tiếng rồi bật ra thật xa, sau khi rung động điên cuồng một hồi thì không xảy ra bất cứ chuyện gì cả:

“Đáng chết! Con mẹ nó! Trận này không thể loại bỏ được từ bên trong.”

“Vậy phải làm gì bây giờ?!”

Đối diện với mấy cặp mắt kinh hoàng, vẻ mặt Mạnh Tình Nguyên mang theo giận dữ nhưng không hề mất đi lòng tin:

“Hắc Khuyển vẫn đang ở ngoài trận, nó biết rõ nên làm cái gì, sẽ có người giải quyết.”

“Phải chờ đến lúc nào đây?”

Không biết Hắc Khuyển là ai, Khương Cố Bình hiện tại chỉ quan tâm bọn họ còn đủ thời gian để sống đến lúc đó hay không.

Mạnh Tình Nguyên không trả lời, mấy người kia đều cảm thấy sự tuyệt vọng cùng bất an đã bùng nổ, cửa vẫn bị đâm mạnh rung lên bần bật nhưng sức tấn công ngày càng lúc càng mạnh hơn, có vẻ như không trụ được bao lâu nữa, bọn họ bị giam trong phòng phẫu thuật này, bốn bề gặp địch. Khương Cố Bình hô một tiếng nhảy dựng lên tìm kiếm vũ khí khắp các nơi, Phương Vân Hải cầm tay người yêu thật chặt, bọn họ nhìn nhau như thể đã quyết định làm một đôi uyên ương cùng chết, mà toàn thân Mạnh Tình Nguyên cũng căng cứng chuẩn bị đối phó với nguy cơ sắp phá cửa xông vào.

## 14. Chương 13

Rầm....

Cửa tách ra một khe nhỏ, trong bóng tối nhập nhoạng bên ngoài có thể nhìn thấy số lượng quái vật thực sự không ít.

Rầm....

Mấy thứ đồ dùng để chặn cửa bắt đầu bị xô ra, khe cửa mở rộng thêm, vô số ngón tay và chân giẫm sấn bèn tranh nhau chui vào.

Rầm....

Không lâu sau quái vật chen chúc luồn vào.

Khương Cố Bình đẩy một xe dụng cụ phẫu thuật đến, cặp tình nhân đan mười ngón tay nắm chặt lại đến mức trắng bệch, Mạnh Tình Nguyên lại giống như Chiến thần đứng lên phía trước chuẩn bị nghênh chiến.

Kiều Mịch tự biết sức chiến đấu của mình có hạn, lại không có người yêu cần anh nắm tay ủng hộ liền dứt khoát đi về phía gương đồng, nhìn đám chữ đỏ như máu chẳng chịt trên mặt kín chỉ cảm thấy cực kỳ chướng mắt, anh đẩy kính mắt lên thấp giọng lầm bầm:

“Cái gương đồng này là đồ cổ đó, sao lại để bẩn như vậy chứ?”

Dù ở trong thời khắc sống chết này, dù sự thần nhiên của Kiêu Mịch khiến cho người thần phần nô thì cũng thật sự không có ai có thể phân tâm đi ứng phó với anh. Bốn ánh mắt căng thẳng nhìn chăm chăm không hề chớp về phía cánh cửa sắp thất thủ mà chưa phát hiện ra trên người mình đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, mỗi một dây thần kinh đều đang căng chặt.

Chết, đáng sợ ư?

Quái vật, đáng sợ ư?

Có lẽ một giây sau chính là kết thúc, cho dù trong lòng không cam nguyện như thế nào thì cũng không còn cách khác, sự thật luôn rất tàn khốc.

Bỗng dưng ngọn đèn trên đỉnh nhấp nháy, đám quái vật ngoài cửa giống như hình ảnh có tín hiệu không ổn trở nên vặn vẹo, bắt đầu mờ dần. Sau vài giây ngắn ngủi, tất cả ánh mắt lập tức rơi lên người Kiêu Mịch đang nhẹ nhàng lau chùi mặt kính, người kia dường như không phát hiện ra tình hình khác thường, giống như sợ sẽ phá hỏng một tác phẩm nghệ thuật nên động tác cực kỳ mềm nhẹ mà cẩn thận, chỉ là theo mỗi lượt lau của anh thì chữ đỏ giảm bớt mà đám quái vật lại càng trở nên mơ hồ, thậm chí cả không gian dường như cũng có rung chuyển.

Mạnh Tĩnh Nguyên đi nhanh qua đoạt lấy chiếc gương thôi lơ lau lau, nhưng chữ đỏ không những không biến mất mà thậm chí những phần chữ đỏ đã biến mất lại dần dần hiện lên loạt mới, thế giới đen tối này giống như đang tự chữa trị. Khương Cố Bình trở mắt cướp cái gương qua lau mạnh một hồi, kết quả cũng vẫn như vậy.

Kiều Mịch đẩy kính lên hoang mang hỏi:

“Mọi người làm sao vậy?”

Vì bất ngờ nên mọi người đều trừng mắt nhìn thanh niên gầy yếu này, Khương Cố Bình đưa cái gương cho anh, Mạnh Tĩnh Nguyên hung dữ ra lệnh:

“Lập tức lau hết mấy cái chữ đỏ này đi, bằng không tôi sẽ giết mấy tên kia.”

Mấy người kia lại gật đầu cực kỳ ăn ý, cũng không bận tâm đến việc người nào đó tuyên bố nói muốn giết bọn họ.

Lại uy hiếp?

Kiều Mịch hơi nhướn mày nhưng không mở miệng ngay lúc này nói Mạnh Tĩnh Nguyên có chỗ nào không đúng, bởi vì đám người bị Mạnh Tĩnh Nguyên tuyên bố muốn giết sạch cũng đang dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn thẳng anh, khiến anh không khỏi nhanh chóng nâng gương lên lau.

Chữ đỏ trên mặt kính còn đang khô phục nhưng không địch nổi tốc độ lau của Kiều Mịch, cuối cùng khi chữ còn ngoan cổ cuối cùng bị lau đi, một luồng không khí tươi mát toát ra từ mặt kính rồi lan tràn đến xung quanh, phòng phẫu thuật vốn đang lộn xộn vô cùng lập tức khôi phục lại vẻ ngay ngắn gọn gàng lúc đầu, ánh đèn sáng rõ như nước trong rửa sạch mọi phiền muộn trong lòng, cánh cửa yên lặng được khép kín cũng không bị đập đẩy khiến mọi người kinh hoàng, cả không gian lộ ra vẻ yên tĩnh và an bình.

Mấy người há hốc miệng hai mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau Kiều Mịch lại đẩy kính mắt, mang theo vài phần hứng thú phát biểu cảm tưởng:

“Trận pháp này có cảm giác rất lừa gạt người khác.”

Anh sao biết được trong lòng mấy người kia đều là hình ảnh khựng lại một lúc rồi đều túm tóc ngứa mắt lên trời điên cuồng hét lên ‘Mẹ nó đúng là làm hại mà’, sau khi nghe thấy câu phát biểu cảm tưởng cực kỳ không có trách nhiệm này thì chỉ có thể treo đủ loại hắc tuyến lên rồi mặc kệ cái máy bay chiến đấu ngốc bẩm sinh mang đến cho tất cả mọi người cảm giác thất bại sâu sắc này.

“Vân Hải?!”

Chu Hạo Huy chợt hô lên kinh ngạc khiến tất cả mọi người đều ghé mắt chú ý, chỉ thấy Chu Hạo Huy cầm tay người yêu Phương Vân Hải, vẻ mặt tràn đầy vui mừng kinh ngạc, mà Phương Vân Hải lúc đầu vẫn không hiểu ra sao, lúc xoay người lại mới kịp phản ứng, vẻ mặt cũng là không thể tưởng tượng nổi.

“Anh... Em chạm được vào anh? Hạo Huy, em có thể chạm được vào anh? Anh... Anh sống lại rồi?”

Kiều khẽ ‘hử’ một tiếng, liếc mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nguyên sắc mặt nghiêm nghị ở bên cạnh, đuôi mắt hơi xéch cùng hai tròng mắt trước nay luôn tràn đầy kiệt ngạo cũng hơi nheo lại, trong lòng anh không khỏi có chút băn khoăn nhưng cũng không trực tiếp đặt câu hỏi mà tìm đến Khương Cố Bình:

“Bác sĩ Khương cũng đến xem xem có chạm được vào anh Phương không?”

Khương Cố Bình lúc đầu không hiểu gì cả, nhưng khi nhớ ra Phương Vân Hải là quỷ thì mới tỉnh ngộ, ánh mắt đặt lên trên người đàn ông thoát nhìn cực kỳ tái nhợt yếu ớt này, cuối cùng cũng đưa tay chạm vào xác định được thân thể hơi lạnh dưới tay là thực thể:

“Có thể chạm vào được, nhưng là... rất lạnh.”

Mạnh Tình Nguyên bất chợt mở miệng:

“Có tiếng tim đập không?”

Không đợi Phương Vân Hải trả lời, Chu Hạo Huy đang ở trên lưng Khương Cố Bình đưa tay đặt lên ngực trái người yêu, vẻ mặt ngạc nhiên:

“Không có!”

Mạnh Tình Nguyên cười lạnh như đã hiểu rõ chuyện gì đó:

“Sống lại? Cũng chỉ là một cái xác biết đi, còn không bằng cả quỷ nữa.”

“Cái...”

Cuối cùng cũng phát hiện ra chuyện này không tầm thường, mấy người biến sắc nhìn nhau.

Kiều Mịch cảm thấy Mạnh Tình Nguyên còn giấu diếm vài lời vẫn chưa nói thẳng ra, nhưng mà với tính tình của Mạnh Tình Nguyên thì một khi đã không nói, cho dù hôm nay xé miệng cậu ta ra thì cũng không hỏi ra được, cho nên cũng không nói gì. Khương Cố Bình chỉ biết người tên Phương Vân Hải này không có nhịp tim, cho dù không tính là người, không phải người thì chính là quái vật, nhưng quái vật kia có vẻ như không có lòng hại người, như vậy chỉ cần tránh đi là không có vấn đề.

Chu Hạo Huy quyết đoán hơn bất cứ ai, nắm chặt tay người yêu, sắc mặt cương nghị:

“Không sao, anh là người hay xác đều tốt, vẫn là Phương Vân Hải là được rồi.”

“Hạo Huy.”

Phương Vân Hải cảm động, hốc mắt ửng đỏ, anh không biết xác biết đi là gì, nhưng anh biết rõ tương lai bất kể phải đối mặt với khó khăn gì, chỉ cần được ở cùng với người yêu thì anh ta không còn sợ hãi gì nữa. Hai người thâm tình nhìn nhau chăm chú, trong mắt người yêu dù sao cũng thể chứa được dù chỉ một hạt cát.

“Nhàm chán.”

Mạnh Tình Nguyên ném lại một câu, túm lấy Kiều Mịch đang si ngốc đứng xem kéo ra bên ngoài.

“Quay về nằm.”

Kiều Mịch lại chú ý đến dấu răng đầy máu trên tay Mạnh Tĩnh Nguyên, vội vàng quay đầu kéo Khương Cố Bình đang sững sờ đến:

“Bác sĩ Khương, Mạnh thiếu gia bị thương này, giúp đỡ xử lý với.”

Khương Cố Bình lúc này mới hàm hồ lên tiếng, mang theo một người một xác ở sau lưng đuổi theo.

Ngoài cửa, Hắc Khuyển vung bốn chân chó lên, đầu lưỡi bật ra một tiếng sủa, vẻ mặt dữ tợn chạy đến, vừa nhìn thấy tổ hợp quỹ dị này liền phanh mạnh lại, một đôi mắt chó thất thần trừng bọn họ.

Mạnh Tĩnh Nguyên bực mình vì Hắc Khuyển làm việc bất lực nên dứt khoát coi như không thấy nó, Kiều Mịch cảm thấy đáng vẻ ngu ngu của Hắc Khuyển rất đáng yêu, vuốt ve đầu nó rồi kêu nó chạy theo.

Khương Cố Bình còn muốn đi làm thủ tục nhập viện cho Chu Hạo Huy vì vết thương kia nên đi trước, Kiều Mịch và Mạnh Tĩnh Nguyên bước vào trong thang máy của trung tâm cấp cứu, đi xuyên qua đám bác sĩ và bệnh nhân đang hối hả ra khỏi trung tâm cấp cứu, đón một làn gió mát phất phơ chậm rãi bước vào bóng đêm phủ lên sân bệnh viện.

Bầu trời đêm như được nhuộm mực, ánh sao mịt mờ, một mảnh trăng khuyết đỏ rực lơ lửng giữa trời thỉnh thoảng lại trốn sau màn mây mỏng. Ban đêm yên bình như vậy lại quỷ dị không nói nên lời, Kiều Mịch không biết có phải là mình đã tiếp xúc với quái vật quá nhiều hay không mà lại cảm thấy ban đêm này lộ ra vẻ yêu dị khắp nơi, lạnh lẽo đưa tay chọc chọc người toàn thân phủ đầy máu đen bên cạnh, cuối cùng lại đưa tay lên đẩy kính mắt không hỏi ra miệng được.

Mạnh Tĩnh Nguyên không biết tâm sự của Kiều Mịch, chợt thấp giọng ra lệnh:

“Hắc Khuyển, chạy đến bốn góc của bệnh viện này móc hết mấy vật kia ra đi.”

Hắc Khuyển đi theo Mạnh Tĩnh Nguyên vài năm đã quen với loại mệnh lệnh không đầu không đuôi này, dù không rõ ràng lắm hôm nay chủ nhân đã gặp phải chuyện gì nhưng cũng đoán được đại khái, không hỏi thêm gì vụt một cái biến mất trong đêm tối.

Kiều Mịch vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Khuyển thể hiện ra kỹ năng khác ngoài việc dạy dỗ người ta và tham ăn, tràn đầy hứng thú:

“Đúng là yêu quái mà.”

Mạnh Tĩnh Nguyên liếc mắt nhìn anh một cái không nói gì.

Hai người quay lại tòa nhà lớn của bệnh viện, cho dù đang giữa đêm nhưng người đến thăm bệnh vẫn không ít, mắt thấy một người chảy máu đầm đìa như vậy đều vội nhường đường cho họ Mạnh cố tạo hình lưu

manh nào đó, bên cạnh Mạnh Tĩnh Nguyên ngoại trừ Kiều Mịch thì nghiêm nhiên biến thành trạng thái chân không. Quay lại tầng tám, Kiều Mịch liếc mắt nhìn quần trực ban một cái, cô y tá trực ban có gương mặt cực kỳ tiêu tụy hốc mắt đỏ bừng, nhìn thế nào cũng ra là một người đau lòng vì thất tình.

Kiều Mịch thở dài rồi bất chợt sinh ra cảm khái, hỏi vị lưu manh một thân dính đầy máu đen:

“Mạnh thiếu gia, cậu từng yêu bao giờ chưa?”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhũ mày liếc xéo cái tên gốc bầm sinh bên cạnh một cái, ánh mắt kia tràn đầy khinh bỉ và khinh thường nhưng vẫn im lặng.

“Lúc ở trong trận, cô y tá kia bị rơi cả tim ra ngoài, cô ấy đau lòng đến mức nào chứ. Mà Chu Hạo Huy với Phương Văn Hải làm những chuyện như vậy không phải cũng chính là vì yêu nhưng bị dồn ép đến đường cùng sao? Yêu quả nhiên là đủ để tổn thương con người.”

Dù cho ngữ điệu của Kiều Mịch biểu lộ ra vẻ bình thản như đang bàn luận về chuyện gì đó, hoàn toàn không có ý hòa mình vào trong, nhưng trong lòng Mạnh Tĩnh Nguyên chợt dâng lên cảm giác trong lời của người này có ý khác.

“Anh từng yêu rồi?”

Vừa hỏi ra Mạnh Tĩnh Nguyên đã hối hận, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình sẽ có một ngày luôn miệng nói về yêu hay không yêu, thật đúng là ngu ngốc mà, lòng mày lập tức nhũn chặt lại rồi nghiêng mặt qua một bên tránh né.

“Tôi không biết.”

Kiều Mịch vẫn là Kiều Mịch, cười không hề có chút khúc mắc nào nhưng trong mắt lại mờ mịt sâu thẳm đến mức có thể đìm người khác chết đuối:

“Tôi không phân rõ được.”

Gương mặt Mạnh Tĩnh Nguyên vẫn lạnh lùng, cho dù trong lòng rất ngạc nhiên nhưng không hề để lộ ra ngoài:

“Hừ, loại ngu ngốc như anh thì chẳng hiểu được gì đâu.”

Cho dù là lời nói độc ác chế giễu nhưng Kiều Mịch lại cảm thấy cảm giác mờ mịt trong lòng giảm bớt đi không ít, lập tức cười đến mức mắt cũng cong cong:

“Ừm, không hiểu cũng tốt.”

Hai người không nói chuyện nữa mà đi thẳng về phòng bệnh, Mạnh Tĩnh Nguyên vào phòng tắm của phòng bệnh tắm rửa qua, bởi vì size và phong cách quần áo của Kiều Mịch đều không hợp nên cậu đành phải mặc một bộ quần áo bệnh nhân, đi dép lê dành cho bệnh nhân ngồi trên sofa nhắm mắt dưỡng thần. Kiều Mịch giặt qua bộ quần áo Mạnh Tĩnh Nguyên ném xuống nhưng vẫn không tẩy hết được những vết máu kia, đành phải dùng túi nilon bọc lại rồi ngần ngại dọn đồ Mạnh Tĩnh Nguyên khi nào về phải giặt lại lần nữa, người ngồi trên sofa chỉ hừ lạnh một tiếng.

Không biết là cố ý hay phải chăm sóc bệnh nhân thật, Khương Cố Bình chậm chạp kéo dài hai tiếng mời khoan thai đi đến đây, lúc xử lý vết thương cho Mạnh Tĩnh Nguyên thì vẻ mặt rất không tình nguyện, nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nguyên mặc quần áo bệnh nhân thì lập tức kêu gào không muốn cho cậu ở lại, còn ân cần cầm một bộ quần áo mới mình vẫn chưa từng mặc qua đưa cho cậu, thậm chí muốn nhanh chóng tiến bước ôn thần này đi, miễn cho cái tên lưu manh không biết xấu hổ này lại muốn chung giường chung gối với người trong lòng của mình.

Mạnh Tĩnh Nguyên chỉ hơi nhú mi nhưng không hề từ chối, thay quần áo xong liền đi thật, trước khi đi cũng không nói thêm gì với Kiều Mịch.

Kiều Mịch đưa mắt nhìn theo bóng dáng Mạnh Tĩnh Nguyên rời đi mà trong lòng có chút cô đơn nhưng không tiện chia sẻ với bác sĩ Khương, đành cười nhạt nghe Khương Cố Bình lúi lúi kéo kéo nói một đồng lời linh tinh gì đó, có khuyên anh rời khỏi Mạnh Tĩnh Nguyên, cũng có tỏ vẻ muốn giúp đỡ. Kiều Mịch thầm nghĩ: Bác sĩ Khương này đúng là một người nhiệt tình, chẳng lẽ là thật sự có liên quan đến việc bị tơ hồng trói buộc?

Nhưng trên thực tế thì Kiều Mịch hiểu rõ bản thân mình và Khương Cố Bình sẽ không có kết quả tốt, trước không bàn đến có thích hay không, thân thể này của anh nếu ở cùng một chỗ với bác sĩ Khương thì chắc chắn sẽ rơi vào kết cục giống như Phương Vân Hải, một người sống một người chết. Anh chỉ có theo Mạnh Tĩnh Nguyên mới có thể sống, mà bác sĩ Khương cũng không cần phải vì anh mà đụng chạm đến Mạnh thiếu gia. Vì vậy anh nói:

“Tôi sẽ đi hỏi xem nên làm thế nào để cắt bỏ được tơ hồng.”

Khương Cố Bình không hiểu Kiều Mịch nói cái gì nên ngẩn người, nhưng thấy vẻ mặt người trong lòng vui vẻ như buông được gánh nặng nên cũng cười.

Khi Mạnh Tĩnh Nguyên bước vào trong tứ hợp viện liền thấy ‘khách trọ’ trong tứ hợp viện đang vây quanh bốn cái quan tài mở ra rì rầm thảo luận, cậu bước đến gần nhìn bốn cái xác rõ ràng là đã biến dạng bên trong không khỏi cười lạnh:

“Vì trận này, kẻ đó ngược lại thật sự tổn công sức rất lớn đấy.”

Con mắt sáng rực của Hắc Khuyển ngậy ngô nhìn về phía chủ nhân:

“Mạnh thiếu gia, ta đổi.”

Mạnh Tình Nguyên liền đá một cái vào mông con chó rồi thảm hận: Quả nhiên là gần mực thì đen, đều bị đồ ngốc bẩm sinh họ Kiều kia làm hỏng hết.

## 15. Chương 14

Nằm trong bệnh viện bốn năm ngày, Kiều Mịch đã có thể chạy nhảy cũng không có bất cứ hiện tượng gì khác thường, Khương Cố Bình dù có không muốn thế nào thì cũng không thể giữ người ta ở trong bệnh viện tiếp nữa, đành phải cho về. Xử lý thủ tục xuất viện xong, Mạnh Tình Nguyên cuối cùng cũng dẫn người nằm viện năm ngày về nhà, cõi lòng Kiều Mịch tràn đầy vui mừng quay về lại nhìn thấy trong viện toàn là lá khô, đồ dùng trong nhà bị phủ bụi, thùng rác bị vùi lấp, gián và chuột chạy nhảy vui vẻ khắp nơi, bốn phía chỉ có nhà bếp chứa đầy dầu mỡ là còn sáng bóng, Kiều Mịch không khỏi liếc mắt nhìn sang người cao ráo ở bên cạnh, giống như một cây trụ bị tám ngọn gió thổi cũng vẫn bất động.

“Mạnh thiếu gia, trong viện cũng bị người ta bày trận sao?”

Kiều Mịch hoài nghi lắm lắm:

“Hay là tôi bước vào không gian khác?”

“Ngu ngốc.”

Mạnh Tình Nguyên nhướn mày quăng lại hai chữ rồi quay về phòng, có chút hiềm nghi là đang chạy tội.

“Không có à?”

Kiều Mịch đành chịu, xắn tay áo lên tổng vệ sinh, quyết tâm khiến cho đại viện khôi phục lại khung cảnh lúc trước, anh gõ nhẹ lên tảng đá che kín miệng giếng, đặt cái chổi tựa bên cạnh giếng:

“Thẩm Phong phụ trách lá rụng trong sân.”

Nhìn qua người đẹp mặc sườn xám:

“Tiểu Mai phụ trách lau cửa sổ.”

Tiếp đó mở máy tính gọi A Hoa ra:

“A Hoa vệ sinh phòng chính.”

Gương mặt xinh đẹp của A Hoa nhăn nhó giống y như cái bánh bao:

[Hử?! Lúc tôi còn sống cũng không cần phải quét dọn đâu.]

Kiều Mịch mỉm cười dịu dàng nói:

“Làm việc chăm chỉ sẽ được thưởng, tôi sẽ làm món tráng miệng ngọt mà cô thích.”

[Được rồi...]

Nữ quý trẻ tuổi chán nản thất vọng mà thỏa hiệp, một là không chịu nổi sự hấp dẫn của đồ ăn ngon, hai là cô quả thực chưa bao giờ gặp phải người thân thiết giống anh trai như Kiều Mịch, khiến cho tâm tình của quý nhẹ nhõm không đành lòng làm trái.

Nghे vậy, Hắc Khuyển lập tức chạy vòng vòng quanh chân Kiều Mịch:

[Vậy ta làm gì? Ta cũng rất giỏi đó, nhưng nếu muốn ta làm việc thì phải có pudding trứng gà, còn cả thịt bò nữa.]

Kiều Mịch gật đầu:

“Đến bữa tối lại nói tiếp, vậy Hắc Khuyển phụ trách ném rác đi nhé.”

Sát bên cạnh cũng không phải là khu dân cư, lần đầu tiên Kiều Mịch dọn dẹp trong đại viện thì đồng rác rưởi phải chia ra đem vứt vài chuyến. Rõ ràng là việc đổ rác không phải việc khó đối với một con chó yêu ‘phụ’ một tiếng đã di chuyển trong nháy mắt, Hắc Khuyển lập tức vui vẻ tiếp nhận cho dù loại công việc nhà này làm nhục tư cách của yêu đến mức nào, đáng tiếc vị yêu nào đó đang chìm trong ảo tưởng với đồ ăn ngon nên vốn không suy nghĩ đến mức này.

May mắn là mới chỉ rời đi năm ngày nên mức độ bừa bộn của đại viện không thể so sánh với lần đầu tiên, hơn nữa có sự giúp đỡ của ‘Tài nguyên thiên nhiên’ trong viện, chỉ mất một buổi chiều việc quét dọn đã hoàn thành, quần áo bẩn tích tụ lại của người nào đó và Kiều Mịch lúc nằm viện cũng tản ra mùi thơm ngát đón gió tung bay trong sân. Lần trước Kiều Mịch ra ngoài mua sắm thì bị tấn công nên nguyên liệu nấu ăn trong nhà bấy giờ đương nhiên là không đủ, vẫn phải ra ngoài, lần này không chỉ có Hắc Khuyển đi theo mà Tiểu Mai cũng nhẹ nhàng lướt ra.

“Tiểu Mai cũng muốn đi dạo phố à?”

Kiều Mịch vẫn tưởng rằng Tiểu Mai thích ngăn người hơn bất kỳ việc gì.

Dù cho đã thay quần áo xinh đẹp, dáng vẻ cũng đáng yêu hơn không ít, Tiểu Mai vẫn mang bộ dạng ủ rũ kia, đôi mắt cá chết hơi đảo ồm ồm nói:

“Mạnh thiếu gia dặn tôi đi theo.”

Kiều Mịch hiểu rõ, đại khái là sợ có thể có con quỷ nào đó bỗng nhiên xuất hiện gây sự nên không ngăn cản, mang theo một quỷ một chó cười cười nói nói ra ngoài. Dưới ánh mặt trời buổi chiều chiều rọi chỉ thấy một thanh niên thon gầy nhả nhận dẫn theo một con chó đen lớn uy vũ, mặt mang theo nụ cười ảm áp vừa đi vừa lăm bà lăm bằm, người đi đường đều chạy trốn, đám quỷ thì chỉ đứng nhìn từ phía xa xa.

Vì nghĩ đến năm ngày liền không nấu cơm, Kiều Mịch quyết định không tiết kiệm dùm Mạnh Tĩnh Nguyên nữa, anh mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị làm một bàn đồ ăn cho người và quỷ ăn đến thỏa thích, lúc về nhà thì trời đã tối dần, đèn đường bật sáng, ngọn đèn đường màu vàng nhạt khiến thế giới u ám trông đẹp hơn, âm hồn lượn lờ trên đường rõ ràng là đang tăng lên, những linh thể gần giống người nhưng đã không còn là người im lặng lẫn quẩn, mờ mịt, dữ tợn, oán hận, hồ đồ, trống rỗng, đau thương, bàng hoàng.

Kinh nghiệm gặp quỷ với mật độ cao trong khoảng thời gian nằm bệnh viện kia giúp Kiều Mịch đã học được cách làm như không thấy đám linh thể này, thực ra ngoại trừ ‘người nhà’ ở trong đại viện thì anh cũng thật sự không quá quan tâm đến ‘người ngoài’, dù sao anh cũng hiểu được mọi chuyện trên thế gian không phải anh ‘muốn’ là có thể giải quyết, không phải anh chấp nhận ‘trả giá’ thì sẽ có kết quả, đã như vậy thì cần gì phải nhiều chuyện. Lúc đang muốn đi vào ngõ nhỏ nhà mình thì ở đầu ngõ có một đồng ‘gì đó’ bầy hầy nằm trên mặt đến ngọ nguậy phát ra tiếng vang rất nhỏ, không có hình dạng rõ ràng, người đi đường không nhìn thấy nên không sợ hãi, Kiều Mịch định đi qua mới nghe thấy Hắc Khuyển nói:

[Quỷ vừa mới chết, vẫn chưa biết phải làm thế nào để thoát khỏi bóng ma của cái chết.]

“Vậy à?”

Kiều Mịch nghĩ đến dáng vẻ đó, cũng không biết là đã gặp bao nhiêu chuyện đáng sợ nữa, thở dài:

“Có phải là chết như thế nào thì sẽ đau khổ thật lâu giống như thế đó?”

Tiểu Mai trước giờ luôn không nhảy bén, trên gương mặt tựa như bạch ngọc cũng không có biểu lộ gì, ngược lại Hắc Khuyển lạnh lợi chuyển động đôi mắt chó liếc nhìn lên Kiều Mịch, giải thích theo thói quen:

[Loại từ bỏ được bị quỷ sai kéo hồn đi không giống vậy, nhưng nếu không từ bỏ được mà cố ý ở lại nhân gian thì sẽ phải trả giá bằng thứ gì đó.]

“Không từ bỏ được?”

Từ này đối với Kiều Mịch vô cùng lạ lẫm, anh từng rất chờ mong cái chết, nếu lúc trước có thể nhìn thấy được sứ giả bắt hồn thì nói không chừng còn nhưn mảy vui mừng nữa. Hiện giờ, nếu như nói hiện tại không từ bỏ được thì đại khái chính là nếu anh chết, ai sẽ làm ‘đồ ăn’ của Mạnh thiếu gia? Ai sẽ quét dọn đại viện này?

Tiếng bước chân quanh quẩn trong con đường nhỏ hẹp, một người một chó giẫm lên cái bóng to lớn trước mặt, cổng viện gần ngay trước mắt, Kiều Mịch cũng đã suy nghĩ kỹ:

“Hắc Khuyển, nếu ngày nào đó tao phải chết thì hãy để tao chết trong viện, biến thành quỷ tiếp tục ở cùng với mọi người.”

Hắc Khuyển vẫy vẫy đuôi nheo đôi mắt chó lại, rõ ràng là tính toán một hồi rồi mới nói:

[Nhóc con, cả đời của con người chỉ có vài chục năm nhưng tâm địa gian xảo lại tuyệt đối hơn hẳn yêu và quỷ, qua vài năm nữa khéo mi lại thay đổi ý định đấy, đợi ngày nào đó mi muốn chết lại nói sau.]

Trông mắt Kiều Mịch hơi chuyển mỉm cười:

“Cũng đúng.”

Bọn họ vừa nói vừa cười đi qua cánh cổng vào đại viện, liếc mắt một cái liền thấy bóng người trong phòng chính đang gõ bàn phím lộ ra một đoạn bên cửa sổ, mặt trời đã lặn, trong phòng vô cùng u ám. Muối trong đại viện rất dữ nhưng không biết có phải tự bản thân Mạnh thiếu gia có sát khí tỏa ra quanh người hay không mà muối cũng không dám trêu chọc, chỉ có Kiều Mịch bị ức hiếp đến tận cùng. ‘Bốp’, lòng bàn tay có một nốt nhỏ màu đỏ, Kiều Mịch vội vàng bật đèn lên rồi bật tiếp đèn diệt muỗi xua đuổi đám sát thủ trong đêm này, sau đó mới bận rộn đi đến phòng bếp.

Đợi đến khi món ăn được bày hết lên bàn, cơm cũng được xới ra tỏa hương thơm nức, Mạnh Tĩnh Nguyên không nói một câu tắt máy tính rồi bưng bát bắt đầu ăn. Mạnh Tĩnh Nguyên không kén ăn, ít nhất Kiều Mịch nấu món ăn như thế nào thì Mạnh Tĩnh Nguyên cũng chưa bao giờ nói là không ngon hay không ăn, cho nên Kiều Mịch cảm thấy vị đại thiếu gia này tuy cáu kỉnh nhưng vẫn còn chưa đến mức khó hầu hạ.

Xới hai bát cơm rồi gấp hai đũa đồ ăn, có lẽ vì bàn cơm quá yên tĩnh nên Kiều Mịch nhớ đến lúc trước, bắt kể là trên bàn cơm nhà nào thì tất cả mọi người đều cười cười nói nói, có ai thật sự để quy tắc ‘Ăn không nói, ngủ không nói’ ở trong lòng? Tuy rằng anh từ đầu đến cuối luôn là người ngoài cuộc, cười nói cũng không đến lượt anh, nhưng bây giờ đang ở trên bàn cơm nhà mình, anh liền thử cố gắng tạo chủ đề:

“Hiện tại cậu chỉ chuyên việc trừ quỷ à?”

Đôi đũa vươn ra khựng lại một chút rồi gấp một miếng thịt đút vào trong miệng, Mạnh Tĩnh Nguyên lạnh nhạt trả lời:

“Không, tôi học ở trường đại học A.”

Kiều Mịch hiểu rõ vuốt cảm, hai mươi một tuổi đúng là tuổi nên học đại học, lại hỏi:

“Học khoa nào?”

“Khoa học và kỹ thuật máy tính.”

Nghe câu trả lời thản nhiên như thế, Kiều Mịch chợt cảm thấy trong nháy mắt này mình mới thực sự ý thức được tuy rằng Mạnh Tĩnh Nguyên biết trừ quỷ đánh yêu quái nhưng thực sự vẫn là một con người, có cha sinh mẹ dưỡng, cũng sẽ đi học gì đó, tuy rằng cách ăn mặc của cậu ta vô cùng ‘thoát tục’.

“Vậy... Cậu là vừa đi học vừa đi làm à?”

“Hôm nay anh đặc biệt lắm mồm.”

Cuối cùng Mạnh Tĩnh Nguyên không nhịn nổi nữa, lông mày nhíu chặt:

“Câm miệng, muốn tôi rút lưỡi anh chắc?”

Cho dáng vẻ lưu manh, biểu hiện hung ác, nói chuyện cay nghiệt, nhưng với Kiều Mịch lại hoàn toàn không phát ra nổi hiệu quả đe dọa, bởi vì đề gốc nào đó đã sớm quyết định coi sự cay nghiệt của người kia là giận dữ và khó chịu.

“Nói đi, lần đầu tiên tôi đến đại viện có phải là làm rơi di động ở đây không? Cậu nhặt được chứ?”

“...”

“Có hay không?”

“....”

“Có hay không?”

Kiều Mịch vẫn bình thản hỏi, âm lượng không cao lại rất giống một cái máy đang lặp đi lặp lại.

Mạnh Tĩnh Nguyên day day thái dương chịu thua, cho dù mới quen biết người trước mắt không lâu nhưng cậu biết người nào đó can đảm đến ngu ngốc, lúc bùng bình thì còn mạnh hơn cả đề gốc:

“... Có.”

Kiều Mịch mỉm cười, mắt cong cong:

“Có thể đưa cho tôi không? Bây giờ tôi nghèo cũng không mua được cái mới, nhưng nếu không có điện thoại thì rất không tiện.”

Sống ở thời này thì việc trao đổi thông tin quả thực rất quan trọng, nếu không có chuyện gì muốn liên lạc thì cũng không liên lạc nổi, Mạnh Tĩnh Nguyên hiểu rõ nên việc này cũng không gây khó dễ cho Kiều Mịch, gật đầu:

“Sau khi ăn xong thì đến phòng tôi lấy.”

Có được đáp án như vậy khiến Kiều Mịch rất hài lòng, nhưng anh cũng không có dự định chấm dứt câu chuyện như thế bởi vì mục đích chủ yếu của anh là nói chuyện phiếm.

“Trận thế trong bệnh viện ngày hôm đó, đã tìm được kẻ giấu mặt ở đằng sau chưa?”

Nếu hai người kia là bị người khác dụ dỗ nên mới ra tay thì Kiều Mịch không khỏi nhớ đến kẻ đã làm ra chuyện đáng sợ như vậy, lúc ấy ở trong trận không chỉ có Mạnh Tĩnh Nguyên mà còn có bọn họ, cũng không biết người mà kẻ thần bí kia chủ định muốn hại là ai.

“Vẫn chưa.”

Vừa nhắc đến kẻ đã vây mình ở trong trận rồi đùa giỡn kia, cái trán của Mạnh Tĩnh Nguyên liền nhăn chặt lại, nhưng dù sao thì cậu vẫn nghĩ được nhiều hơn Kiều Mịch. Là kẻ địch thì mấy năm này cũng nên tìm cơ hội ra tay rồi, cố tình đều là từ sau khi Kiều Mịch xuất hiện, lại cố tình ra tay từ chỗ của Kiều Mịch, hơn thế nữa còn cố tình phải đợi đến lúc người trong vận mệnh của Khương Cố Bình và Kiều Mịch xuất hiện, tất cả giống như một ván cờ, như cái trận đó, đã được lên kế hoạch chu đáo và tính toán cơ quan tường tận. Cậu thậm chí còn hoài nghi việc Kiều Mịch phá được trận đã nằm trong kế hoạch, mục đích của kẻ thần bí chưa chắc đã là muốn mạng của bọn họ, nói không chừng là một loại thử thách, nhưng cũng có lẽ chỉ là một mở đầu, bên trong còn ẩn chứa mưu đồ sâu hơn.

Cậu không định nói những chuyện này với Kiều Mịch, cậu không cho rằng cái tên gốc bầm sinh đeo kính mắt hành động như phần tử trí thức ấy sẽ cố gắng suy nghĩ để hiểu được chuyện này ra sao. Nói thế nào nhỉ? Sẽ tăng thêm phiền não.

“Việc này anh không cần phải xen vào, tôi sẽ xử lý.”

Dứt lời, Mạnh Tĩnh Nguyên lại gấp thức ăn tiếp tục dùng bữa.

Có lẽ Mạnh Tĩnh Nguyên không biết tuy rằng Kiều Mịch thường xuyên nói ra những lời rất ‘áp chế’ người khác, có vẻ như ngây ngô đến cực điểm nhưng thực ra tâm tư anh ta rất tỉ mỉ, có đôi khi biết rõ nhưng cũng không nói, giống như lúc này, anh cảm thấy Mạnh Tĩnh Nguyên vẫn còn lời che giấu không nói, lại hiểu rõ chỉ cần Mạnh Tĩnh Nguyên không muốn nói thì sẽ không mở miệng liền dứt khoát không lằng nhằng nữa, đổi chủ đề nói về việc nhà.

Trên bàn ăn cơm duy trì liên tục màn nói chuyện phiếm về đủ việc nên thật ra cũng không nặng nề lắm.

Kiều Mịch lấy điện thoại về sạc pin rồi bật lên liền nhận được vài chục mẫu tin nhắn, cái sim này cũng không biết đã mở dịch vụ từ lúc nào mà thông báo hết toàn bộ tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, lướt qua một lượt thì thấy gần như đều là thông báo Khương Cố Bình gọi điện đến, từ ngày được Mạnh Tĩnh Nguyên nhốt về cho đến hôm gặp lại ở bệnh viện, gần như mỗi ngày đều có, chỉ là không ngừng giảm dần, có thể thấy được là bắt đầu từ trần ngập hy vọng cùng nóng lòng đến càng ngày càng tuyệt vọng về sau, gần như đều là Khương Cố Bình, chỉ là gần như vì vẫn còn một người khác, Kiều Mịch nhớ rất rõ dây số kia, là dây số mà đối phương chưa bao giờ chủ động liên lạc.

Kiều Mịch hiểu rõ những người kia, anh và bọn họ là người thân có chung huyết thống, cho dù quá khứ anh từng sống nhờ trong nhà bọn họ nhưng lại chưa từng thực sự trở thành người nhà của họ. Bởi vậy khi anh rời khỏi quê nhà cũng không có người bận tâm, anh chủ động liên lạc thì chỉ có qua loa và không kiên nhẫn, thậm chí khi anh ốm nặng sợ mình chết đi sẽ không có ai biết nên mới nói cho từng gia đình kia, kết quả lại bị xem như điện thoại đòi tiền cứu trợ nên từ đó về sau còn từ chối không nhận máy.

Người thân như vậy, vì sao lại đột nhiên gọi điện thoại? Trong lòng Kiều Mịch không có vui vẻ mà chỉ có nghi hoặc, tuy nhiên chỉ là một cuộc gọi lại làm lòng hiếu kỳ của anh dâng lên, vì vậy liền bấm xuống dây số kia gọi lại.

Đối phương tiếp điện thoại, lớn tiếng đến dọa người:

[Hử? Kiều Mịch? Cháu vẫn chưa chết?]

Thì ra là nghĩ anh đã ốm chết thật... Nghĩ đến người thân truyền ra đủ loại tin tức rằng anh đã chết, đám người kia cũng đủ mặt dày, Kiều Mịch liền mỉm cười, trong giọng nói cũng mang theo ý cười:

“Thím ba, cháu chưa chết, khỏi bệnh rồi.”

## 16. Chương 15

[Thật à? Chữa khỏi rồi?]

Giọng điệu của đối phương tràn ngập kinh ngạc như không tin, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.

[Không chết là tốt rồi, trước đó bác ba cháu còn lo lắng cháu ở bên ngoài gặp chuyện gì thì không biết làm sao.]

Kiều Mịch thờ ơ nói một câu:

“Nếu lo lắng có thể đến thăm cháu.”

Những lời này lập tức khuấy động chút tâm tư nào đó, giọng nữ ở đầu kia điện thoại trở nên bén nhọn:

[Cháu đây là đang trách chúng ta quan tâm cháu, cháu cũng không phải không biết là mọi người đều bận rộn, đều dốc sức làm việc vì cuộc sống, có gia đình phải chăm sóc, đâu như cháu một mình tự do thoải mái ở bên ngoài, một người ăn no thì cả nhà không đói bụng chứ? Kiều Mịch, thím nói cháu đã hơn hai mươi tuổi rồi sao còn thích làm nũng như thế, đàn ông con trai đã trưởng thành thì phải kiên cường hơn một chút, mọi người cũng không mong mỗi cháu gây dựng được sự nghiệp lớn áo gấm về nhà đâu, nhưng ít nhất cháu phải sống cho tốt mới không uổng công mẹ cháu từ bỏ cả tính mạng sinh hạ ra cháu.]

Kiều Mịch gặp phải mấy lời răn dạy như thế này chỉ chớp chớp mắt, trong đầu tưởng tượng ra động tác sinh động của thím ba, cái người đặc biệt thích lải nhải dạy dỗ người khác kia là một trưởng bối không cho phép cãi lại, miệng tuy xấu nhưng người không xấu. Anh đã quen với việc này liền né tránh:

“Vâng, thím ba nói rất đúng.”

Nghe được câu trả lời như vậy, đầu điện thoại bên kia cũng bình ổn lại một chút:

[Ừ, nghe lời thím ba nói chỉ có đúng chứ không sai đâu. Đúng rồi, Dao Dao nhà thím đã thi đỗ Học viện Nghệ thuật ở thành phố A, cháu còn nhớ Dao Dao không, bây giờ đã rất xinh đẹp rồi, thím thấy mấy đứa kém cỏi trong học viện kia đều kém con bé. Nói thế nào thì nó cũng là em gái cháu, các cháu đều ở thành phố A phải biết giúp đỡ cho nhau nhé. Trước muốn sớm thông báo cho cháu đến nhà ga đón con bé nhưng cháu lại chẳng nhận điện thoại, còn tưởng cháu ngại thím ba phiền phức chứ.]

Cái gì đây? Không phải là tưởng tôi đã chết rồi sao?

Kiều Mịch há hốc miệng, lời nói thiếu chút nữa bật ra lại bởi vì người bất chợt đẩy cửa bước vào mà dừng lại, may mắn thoát được lần xung đột đầu tiên.

[Chỉ muốn nói với cháu việc này thôi chứ cũng không còn gì khác nữa đâu. Cháu đã khỏi bệnh rồi thì làm việc cho tốt, cháu còn trẻ nên không sợ không kiếm được tiền, như vậy đi, thím ba còn có việc, không nói nữa nhé.]

Không đợi Kiều Mịch trả lời thì cuộc nói chuyện đã chấm dứt, Kiều Mịch đặt điện thoại di động xuống hỏi người đang đứng ở cạnh cửa:

“Sao thế?”

Mạnh Tĩnh Nguyên không biểu lộ cảm xúc gì, đôi mắt màu đỏ sậm gọn sóng im lặng dò xét Kiều Mịch vô tội mang theo vẻ mặt hoang mang, cuối cùng cũng lên tiếng, giọng điệu cay nghiệt trước sau như một:

“Anh bây giờ giống hệt như một cái xác biết đi.”

Kiều Mịch chớp chớp mắt quay đầu nhìn về phía chiếc gương trên bàn trang điểm cũ kỹ, đưa tay vuốt vuốt gương mặt vì bị thương rồi bị bệnh chèn ép một hồi mà tiêu tụy vô cùng, cảm thấy kỳ lạ:

“Hửm? Hình như đúng là như vậy.”

Quả nhiên là phản ứng của họ Kiều, lông mày Mạnh Tĩnh Nguyên giật nhẹ, ánh mắt rơi xuống chiếc điện thoại di động kia hừ một tiếng:

“Gọi điện thoại cho ai? Tên lang băm?”

“Không, là thím ba của tôi, nói rằng em họ tôi đến thành phố học tập.”

Kiều Mịch cũng không cho rằng cần phải giấu diếm việc này nên dứt khoát nói ra.

“Hừ.”

Về mặt Mạnh Tĩnh Nguyên có chút lạnh nhạt, gương mặt anh tuấn nhưng tràn đầy hung bạo lập tức sáng rực lên không ít, miệng lại không hề nhẹ nhàng hơn:

“Chỉ có như vậy thôi? Em họ anh là loại yêu quái trên núi nào? Đáng để khiến anh sợ hãi đến xanh cả mặt như vậy à?”

“Tái xanh?”

Kiều Mịch nâng tay lên đẩy kính, trí nhớ về cô em họ kia chỉ dừng lại vẩn vơ ở hình tượng cô nữ sinh nhỏ bé ngây thơ thanh tú năm đó liền không khỏi bật cười:

“Không, cô ấy không đáng sợ. Có lẽ là vì bận rộn cả một ngày nên mệt mỏi, ngủ một giấc là được rồi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên khoanh tay lại, chợt bá đạo ra lệnh:

“Từ nay về sau không cho phép gọi về cho thím ba của anh nữa.”

“Hử?!”

“Anh là đồ ăn của tôi, không cho phép nói không.”

Mạnh Tình Nguyên không cho Kiều Mịch bất cứ cơ hội nào bước nhanh về phía trước, cúi người phủ kín cái miệng chuyển bị đưa ra ý kiến phản đối.

Lại dói bụng?

Đây là ba chữ đầu tiên bật ra trong lòng Kiều Mịch, nhưng lại lập tức bị đầu lưỡi mang theo sự điên cuồng khó hiểu kia cuốn đi – cậu ta tuyệt đối là dói bụng lắm rồi.

Con người phía sau mắt kính xoay tròn rồi mở to, Kiều Mịch không dám động đậy ngồi ở mép giường vươn thẳng eo đợi ‘Chủ nhà’ ăn no, không ngờ cử chỉ không hiểu phong tình đối với một người vừa trẻ tuổi ương ngạnh vừa cao ngạo tự tin như sư tử như vậy không thể nghi ngờ đã biến thành khiêu khích, ánh đỏ trong mắt hơi chuyển, sư tử bị khiêu khích cuối cùng cũng triển khai tư thế chiến đấu, hai tay vươn ra, một tay nắm lấy vòng eo cứng ngắc của động vật ăn cỏ kéo về phía mình, bàn tay to luồn vào trong sợi tóc mềm mại giữ chặt cái gáy của con mồi, miệng lưỡi giao nhau, lại trêu đùa tiếp tục bá đạo hút mạnh.

Cảm giác thiếu dưỡng khí ập đến, đầu óc Kiều Mịch trống rỗng, trên lưng cũng chẳng còn chút sức lực, thân mình mềm mại nhũn ra tựa vào trong khuỷu tay thừa nhận sự xâm lấn, khi khôi phục lại hô hấp một lần nữa thì trước mắt đã mờ mịt, xuyên qua lớp kính mờ mờ nhìn thấy đầu lưỡi liếm qua đôi môi hơi mỏng đỏ tươi kia khiến Kiều Mịch nghĩ đến đôi môi của quỷ hút máu, được máu tươi tô đậm khiến màu sắc tăng thêm.

“Không cho phép nói không.”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp như thể đang cố gắng đè nén cảm xúc có chút dao động, không mang theo tính đe dọa lại dễ dàng mê hoặc lòng người. Kiều Mịch không kịp tự hỏi trước khi tỉnh táo thì đầu đã bị gõ nhẹ một cái, cánh tay cứng như sắt bên hông buông ra, hai chân anh đã mềm nhũn không chống đỡ nổi thân thể ngã ngồi xuống mép giường, yên lặng đưa mắt nhìn thân ảnh cao lớn nhanh chóng rời đi rồi biến mất ở ngoài cửa.

Thật lâu sau đó Kiều Mịch mới cử động thân thể mềm nhũn sải chân đi đến bên cửa rồi tựa lên khung cửa, ánh mắt lướt qua bóng đêm trong sân viện, gió đêm lạnh lẽo thổi tung lá khô, ngón tay đưa lên sờ nhẹ cánh môi, cảm giác tê dại vẫn còn rõ ràng đến thế.

[Sao vậy? Tư xuân?]

Tầm mắt hạ thấp xuống rơi vào một hàm răng trắng bóc dưới mái hiên, Kiều Mịch trượt xuống theo khung

cửa ngồi xồm ôm đầu gối:

“Hắc Khuyển, tao cảm thấy vừa rồi Mạnh thiếu gia không chỉ là đói bụng.”

[...]

Hắc Khuyển cử động một chút hít hà mặt đất, đổi sang tư thế khác rồi lại nằm xuống, nói một câu đầy thâm ý:

[Đúng, không phải là đói thường, là đói khát.]

Kiều Mịch chớp chớp mắt, tháo kính mắt xuống lau lau rồi lại đeo lên, cuối cùng đường nhìn cũng trở nên rõ ràng – vẫn là đói, chỉ là mức độ sâu hơn thôi, liền làm ra vẻ hiểu rõ gật đầu liên tục:

“Thì ra là như vậy.”

Ánh mắt khinh bỉ của Hắc Khuyển liếc về phía Kiều Mịch, nó dám đảm bảo rằng người này tuyệt đối không hiểu ý của nó, thậm chí Nho tử không thể dạy nổi. Hút ứ khí mà còn cần hôn tới hôn lui chắc? Vô nghĩa, cái đồ ngốc bẩm sinh này thật dễ lừa, rõ ràng bị chiếm tiện nghi mà còn thậm chí vui mừng. Nhưng bản thân nó là chó yêu cao quý, Hắc Khuyển vẫn hiểu được tình thú, hướng chỉ phá hỏng việc Mạnh thiếu gia chiếm tiện nghi nói không chừng còn không có quả ngon để ăn, cho nên nó quyết định im miệng.

[Hiểu rõ là tốt, được rồi, Khuyển gia ta buồn ngủ, đi đi.]

Đến lúc này Kiều Mịch cũng hiểu được là tự mình đã tình, Mạnh thiếu gia trẻ tuổi anh tuấn sao có thể có ý tưởng khác với một người gầy trơ xương sắc mặt lúc nào cũng như có bệnh như anh chứ? Tuyệt đối là không có chuyện đó, chỉ là ảo giác thôi, nếu đã là ảo giác thì không cần phải suy nghĩ thêm nữa. Vì vậy Kiều Mịch bỏ được tâm sự đưa tay vuốt ve lớp lông ngắn mềm mại của Hắc Khuyển vài cái rồi quay về phòng đóng cửa lại, chuẩn bị đánh một giấc ngon.

Một bóng trắng gầy gò bên cạnh giếng nhìn trăng than thở:

[Đa tình từ xưa đến nay đã là mối hận vô ích, mộng đẹp trước giờ là dễ tỉnh nhất. Không hiểu yêu cũng tốt, cũng tốt.]

Hắc Khuyển vừa mới nâng mi mắt lên muốn mắng tên hàng xóm làm ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của nó thì bóng trắng đã chui lại vào trong giếng, tảng đá che miệng giếng ‘rầm’ một tiếng khép kín lại, nó không khỏi trừng mắt lên lầm bầm:

[Người khác nói chuyện yêu đương mi xen vào làm cái gì, tên cổ hủ.]

Sáng sớm ngày hôm sau, Kiều Mịch lại không có việc gì mà thức dậy thật sớm, sau khi rửa mặt thì chuẩn bị làm bữa sáng. Vừa mới đánh răng rửa mặt xong, tiện tay đưa tay vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại ôm sát mặt, đang chuẩn bị đi ra thì nghe thấy nắp bồn cầu vang lên tiếng gõ lễ độ rất có quy luật. Kiều Mịch nhìn chăm chăm nắp bồn cầu một hồi rồi mới nhắc nó lên, quả nhiên thấy một cánh tay có đốt ngón tay thon dài tái nhợt vươn ra từ dưới mặt nước, tay áo sơ mi trắng khoác vệt đen bên ngoài kẹp một phong thư màu trắng giữa ngón tay, hàng chữ được viết bằng bút máy giống như rồng bay phượng múa: Mạnh Tĩnh Nguyên nhận.

Kiều Mịch nhận thư xong nhưng cánh tay không hề rút đi, ngón trỏ và ngón giữa xoa nhẹ vào bụng ngón cái, sau đó mở bàn tay ra vươn đến. Kiều Mịch nhận ra đây là ý đòi tiền, anh cũng sờ:

“Muốn bao nhiêu?”

Lần này năm ngón tay dài mảnh tách ra gơ lên rồi lại nắm lại.

“Năm tệ?”

Bàn tay xòe mạnh ra.

“Năm mươi?”

Cuối cùng cũng đưa ra động tác ok, bàn tay lại xòe ra, Kiều Mịch quay về phòng lấy năm mươi tệ đặt lên bàn tay kia, bắt được tiền rồi, cánh tay này thậm chí còn rất lễ phép khép nắp bồn cầu lại, thể giới lại yên tĩnh. Kiều Mịch đặt bức thư lên bàn cơm, quay đầu đi làm bữa sáng, quả nhiên trước khi bữa sáng được đặt lên bàn thì Mạnh Tĩnh Nguyên đã ngồi trước bàn ăn xem thư, mày nhú chặt lại.

“Ai gửi thư vậy, còn muốn thu năm mươi tệ phí bưu kiện nữa?”

Kiều Mịch loay hoay chuẩn bị bữa sáng, thuận miệng đặt câu hỏi.

Mạnh Tĩnh Nguyên nâng mắt liếc nhìn Kiều Mịch, mày càng nhú chặt thêm, tùy tiện ném tờ giấy viết thư mỏng manh đi, lá thư cùng phong thư nháy mắt bị một ngọn lửa màu tím cắn nuốt, không để lại dù chỉ một chút tro tàn.

Kiều Mịch mở to mắt nhìn một màn khiến anh cảm thấy ngạc nhiên cực độ này, Mạnh Tĩnh Nguyên đã bắt đầu ăn sáng hừ lạnh:

“Hừ, năm mươi tệ? Quả nhiên là tiểu quỷ mà cái tên nô lệ của đồng tiền Tiết Tư Thương kia nuôi.”

“Tiết Tư Thương?”

“Một tên đạo sĩ thổi thềm tiền đến chết.”

Cuối cùng cũng nghe thấy Mạnh Tĩnh Nguyên nhắc đến ‘đồng nghiệp’, Kiều Mịch cảm khái, thế giới này thật sự là nơi nơi đều ham tiền, đạo sĩ đòi tiền, quý cũng cũng đòi tiền, đồng thời cũng sinh ra hứng thú.

“Lá thư này là về chuyện gì?”

“Về anh.”

Mạnh Tĩnh Nguyên dừng lại một chút, nhìn kỹ gương mặt chỉ hiện vẻ tò mò đơn thuần của Kiều Mịch không hề có chút xấu hổ nào vì chuyện ngày hôm qua, trong lòng cậu lập tức cảm thấy phiền muộn thầm oán: Mạnh Tĩnh Nguyên tôi chẳng lẽ không có chút sức nặng nào trong lòng anh hay sao? Càng nghĩ càng giận, giọng điệu liền trở nên lạnh lẽo cay nghiệt:

“Tôi nhờ gã điều tra về anh, xem trên đời này có thứ gì có thể không cần tốn nhiều sức mà có thể cưỡng chế giải trừ một trận ác, nhìn xem có thứ gì có thể tinh lọc ác linh, xem xem anh rốt cuộc là thứ gì.”

Kiều Mịch giật mình lập tức nhớ đến thân thể của mình, cũng hiểu được Mạnh Tĩnh Nguyên suy nghĩ rất thấu đáo, không khỏi hơi nghiêng người về phía trước khẩn cấp chờ mong:

“Vị đạo trưởng kia nói như thế nào?”

“Không có gì, gã cũng không xác định được anh là ai.”

Qua loa ăn vài miếng bữa sáng, Mạnh Tĩnh Nguyên mất khẩu vị ăn uống đặt mạnh chén xuống nhanh chóng đi ra ngoài, cửa chính bị cậu ta gây sức ép đóng mở ầm ầm, một lúc lâu sau vẫn còn rung lên bần bật.

“Làm sao thế? Vẫn nổi cáu từ lúc rời giường chưa tiêu sao?”

Kiều Mịch hoài nghi lầm bầm.

Laptop đặt bên cạnh đột nhiên lóe sáng rồi tự khởi động, A Hoa chui từ trong màn hình ra, miệng chặc chặc mấy tiếng:

[Mạnh thiếu gia đáng người cao ráo đẹp trai nhưng tính tình lại quá ngạo kiêu, người bình thường đều không thể chịu nổi, ngài ấy cô đơn tịch mịch đến mức nào chứ, loại nhân vật này phải có người chạy đến đẩy ngã ngài ấy.]

Kiều Mịch nhìn thẳng vào cô gái xinh đẹp hoang mang hỏi:

“Chạy đến đây ngã cậu ấy làm gì?”

[...]

Thiếu niên đối diện với thanh niên ngây thơ lớn tuổi này, đỡ trán lắc đầu:

[Cp kiểu gì mà lại là thụ thể này.]

“Điều Tây Bì? Thú? Ai?”

A Hoa bất chợt vươn hai tay ra đặt mạnh lên vai Kiều Mịch, trầm giọng đau khổ nói:

[Không sao, tôi vẫn rất xem trọng anh, thụ thì thụ, không nên khinh thường như vậy.]

Kiều Mịch chớp chớp mắt nghĩ thầm: Quả nhiên là ba năm qua một thế hệ sao? Mình mới có hai mươi sáu tuổi thôi lại hoàn toàn không nghe hiểu ngôn từ của thiếu nữ A Hoa này. Không hiểu thì thôi vậy, kệ đi.

“A Hoa, có thể kiểm giúp tôi vài đơn hàng ở trên mạng không?”

[Đơn hàng? Tiểu Kiều muốn phu xướng phụ tùy, cũng đi trừ quỷ à?]

“A Hoa, sau này đi học thì phải nghiêm túc học tập, cho dù tôi muốn học Mạnh thiếu gia cũng không thể gọi là phu xướng phụ tùy, hơn nữa không phải là tôi muốn trừ quỷ.”

Được rồi, là phu xướng phụ tùy, A Hoa oán thầm nhưng miệng vẫn nói:

[Vậy anh muốn nhận cái gì?]

“Phiên dịch, tiếng Anh, Pháp, Nhật, Hàn đều được, tôi không hiểu rõ lắm về internet, muốn nhờ cô giúp đỡ, cảm ơn.”

Chút việc nhỏ ấy A Hoa ngược lại cảm thấy không đáng là gì, nhưng cô vẫn khoanh tay nghiêm nghị trừng mắt nhìn Kiều Mịch, đưa ra câu hỏi:

[Cho dù anh muốn làm việc quan internet nhưng anh vẫn cần phải có một tài khoản điện tử để nhận tiền chứ, chứng minh thư của anh không phải đã bị Mạnh thiếu gia cầm mất rồi à? Phải làm sao giờ?]

“A!”

Được A Hoa nhắc nhở thì Kiều Mịch mới bắt đầu tự hỏi, nghĩ đến lúc trước Mạnh thiếu gia kiên quyết không muốn cho mình đi làm lại không có ý định trả lại chứng minh thư, có lẽ đi tìm Mạnh thiếu gia bàn bạc sẽ không có kết quả, vì vậy anh hạ kết luận:

“Cái này có lẽ phải nhờ bác sĩ Khương giúp đỡ một chút, không biết anh ấy có tài khoản điện tử có thể cho tôi mượn được không.”

Dứt lời liền cầm điện thoại di động lên bấm số.

A Hoa rất muốn nói... đồ ngốc này, tài khoản điện tử sao có thể dễ dàng đưa cho người khác mượn như vậy chứ? Trừ phi kẻ kia có suy nghĩ không an phận với người này.

Qua một cuộc điện thoại, Kiều Mịch mượn được.

Đôi mắt được tô viền đen của A Hoa tròn tròn, không thể tin nổi thì thào:

“F\*ck, 3P? Tiểu Kiều, anh quả thật là người không thể chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài.”

“Núi da? Cái gì thế?”

Kiều Mịch hoang mang nhú mày, kính mắt lặng lẽ tuột xuống sống mũi cũng không nhận ra để đẩy lại.

## 17. Chương 16

[Thật à? Chữa khỏi rồi?]

Giọng điệu của đối phương tràn ngập kinh ngạc như không tin, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.

[Không chết là tốt rồi, trước đó bác ba cháu còn lo lắng cháu ở bên ngoài gặp chuyện gì thì không biết làm sao.]

Kiều Mịch thờ ơ nói một câu:

“Nếu lo lắng có thể đến thăm cháu.”

Những lời này lập tức khuấy động chút tâm tư nào đó, giọng nữ ở đầu kia điện thoại trở nên bén nhọn:

[Cháu đây là đang trách chúng ta quan tâm cháu, cháu cũng không phải không biết là mọi người đều bận rộn, đều dốc sức làm việc vì cuộc sống, có gia đình phải chăm sóc, đâu như cháu một mình tự do thoải mái ở bên ngoài, một người ăn no thì cả nhà không đói bụng chứ? Kiều Mịch, thím nói cháu đã hơn hai mươi tuổi rồi sao còn thích làm nũng như thế, đàn ông con trai đã trưởng thành thì phải kiên cường hơn một chút, mọi người cũng không mong mỗi cháu gây dựng được sự nghiệp lớn áo gấm về nhà đâu, nhưng ít nhất cháu phải sống cho tốt mới không uổng công mẹ cháu từ bỏ cả tính mạng sinh hạ ra cháu.]

Kiều Mịch gặp phải mấy lời răn dạy như thế này chỉ chớp chớp mắt, trong đầu tưởng tượng ra động tác sinh động của thím ba, cái người đặc biệt thích lải nhải dạy dỗ người khác kia là một trưởng bối không cho phép cãi lại, miệng tuy xấu nhưng người không xấu. Anh đã quen với việc này liền né tránh:

“Vâng, thím ba nói rất đúng.”

Nghe được câu trả lời như vậy, đầu điện thoại bên kia cũng bình ổn lại một chút:

[Ừ, nghe lời thím ba nói chỉ có đúng chứ không sai đâu. Đúng rồi, Dao Dao nhà thím đã thi đỗ Học viện Nghệ thuật ở thành phố A, cháu còn nhớ Dao Dao không, bây giờ đã rất xinh đẹp rồi, thím thấy mấy đứa kém cỏi trong học viện kia đều kém con bé. Nói thế nào thì nó cũng là em gái cháu, các cháu đều ở thành phố A phải biết giúp đỡ cho nhau nhé. Trước muốn sớm thông báo cho cháu đến nhà ga đón con bé nhưng cháu lại chẳng nhận điện thoại, còn tưởng cháu ngại thím ba phiền phức chứ.]

Cái gì đây? Không phải là tưởng tôi đã chết rồi sao?

Kiều Mịch há hốc miệng, lời nói thiếu chút nữa bật ra lại bởi vì người bất chợt đẩy cửa bước vào mà dừng lại, may mắn thoát được lần xung đột đầu tiên.

[Chỉ muốn nói với cháu việc này thôi chứ cũng không còn gì khác nữa đâu. Cháu đã khỏi bệnh rồi thì làm việc cho tốt, cháu còn trẻ nên không sợ không kiếm được tiền, như vậy đi, thím ba còn có việc, không nói nữa nhé.]

Không đợi Kiều Mịch trả lời thì cuộc nói chuyện đã chấm dứt, Kiều Mịch đặt điện thoại di động xuống hỏi người đang đứng ở cạnh cửa:

“Sao thế?”

Mạnh Tình Nguyên không biểu lộ cảm xúc gì, đôi mắt màu đỏ sậm gọn sóng im lặng dò xét Kiều Mịch vô tội mang theo vẻ mặt hoang mang, cuối cùng cũng lên tiếng, giọng điệu cay nghiệt trước sau như một:

“Anh bây giờ giống hệt như một cái xác biết đi.”

Kiều Mịch chớp chớp mắt quay đầu nhìn về phía chiếc gương trên bàn trang điểm cũ kỹ, đưa tay vuốt vuốt gương mặt vì bị thương rồi bị bệnh chèn ép một hồi mà tiêu tụy vô cùng, cảm thấy kỳ lạ:

“Hửm? Hình như đúng là như vậy.”

Quả nhiên là phản ứng của họ Kiều, lông mày Mạnh Tĩnh Nguyên giật nhẹ, ánh mắt rơi xuống chiếc điện thoại di động kia hừ một tiếng:

“Gọi điện thoại cho ai? Tên lang băm?”

“Không, là thím ba của tôi, nói rằng em họ tôi đến thành phố học tập.”

Kiều Mịch cũng không cho rằng cần phải giấu diếm việc này nên dứt khoát nói ra.

“Hừ.”

Về mặt Mạnh Tĩnh Nguyên có chút lạnh nhạt, gương mặt anh tuấn nhưng tràn đầy hung bạo lập tức sáng rực lên không ít, miệng lại không hề nhẹ nhàng hơn:

“Chỉ có như vậy thôi? Em họ anh là loại yêu quái trên núi nào? Đáng để khiến anh sợ hãi đến xanh cả mặt như vậy à?”

“Tái xanh?”

Kiều Mịch nâng tay lên đẩy kính, trí nhớ về cô em họ kia chỉ dừng lại vẩn vơ ở hình tượng cô nữ sinh nhỏ bé ngây thơ thanh tú năm đó liền không khỏi bật cười:

“Không, cô ấy không đáng sợ. Có lẽ là vì bận rộn cả một ngày nên mệt mỏi, ngủ một giấc là được rồi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên khoanh tay lại, chợt bá đạo ra lệnh:

“Từ nay về sau không cho phép gọi về cho thím ba của anh nữa.”

“Hử?!”

“Anh là đồ ăn của tôi, không cho phép nói không.”

Mạnh Tĩnh Nguyên không cho Kiều Mịch bất cứ cơ hội nào bước nhanh về phía trước, cúi người phủ kín cái miệng chuyển bị đưa ra ý kiến phản đối.

Lại dúi bụng?

Đây là ba chữ đầu tiên bật ra trong lòng Kiều Mịch, nhưng lại lập tức bị đầu lưỡi mang theo sự điên cuồng khó hiểu kia cuốn đi – cậu ta tuyệt đối là đói bụng lắm rồi.

Con người phía sau mắt kính xoay tròn rồi mở to, Kiều Mịch không dám động đậy ngồi ở mép giường vươn thẳng eo đợi ‘Chủ nhà’ ăn no, không ngờ cử chỉ không hiểu phong tình đối với một người vừa trẻ tuổi ương ngạnh vừa cao ngạo tự tin như sư tử như vậy không thể nghi ngờ đã biến thành khiêu khích, ánh đỏ trong mắt hơi chuyển, sư tử bị khiêu khích cuối cùng cũng triển khai tư thế chiến đấu, hai tay vươn ra, một tay nắm lấy vòng eo cứng ngắc của động vật ăn cỏ kéo về phía mình, bàn tay to luồn vào trong sợi tóc mềm mại giữ chặt cái gáy của con mồi, miệng lưỡi giao nhau, lại trêu đùa tiếp tục bá đạo hút mạnh.

Cảm giác thiếu dưỡng khí ập đến, đầu óc Kiều Mịch trống rỗng, trên lưng cũng chẳng còn chút sức lực, thân mình mềm mại nhũn ra tựa vào trong khuỷu tay thừa nhận sự xâm lấn, khi khôi phục lại hô hấp một lần nữa thì trước mắt đã mờ mịt, xuyên qua lớp kính mờ mờ nhìn thấy đầu lưỡi liếm qua đôi môi hơi mỏng đỏ tươi kia khiến Kiều Mịch nghĩ đến đôi môi của quỷ hút máu, được máu tươi tô đậm khiến màu sắc tăng thêm.

“Không cho phép nói không.”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp như thể đang cố gắng đè nén cảm xúc có chút dao động, không mang theo tính đe dọa lại dễ dàng mê hoặc lòng người. Kiều Mịch không kịp tự hỏi trước khi tỉnh táo thì đầu đã bị gõ nhẹ một cái, cánh tay cứng như sắt bên hông buông ra, hai chân anh đã mềm nhũn không chống đỡ nổi thân thể ngã ngồi xuống mép giường, yên lặng đưa mắt nhìn thân ảnh cao lớn nhanh chóng rời đi rồi biến mất ở ngoài cửa.

Thật lâu sau đó Kiều Mịch mới cử động thân thể mềm nhũn sải chân đi đến bên cửa rồi tựa lên khung cửa, ánh mắt lướt qua bóng đêm trong sân viện, gió đêm lạnh lẽo thổi tung lá khô, ngón tay đưa lên sờ nhẹ cánh môi, cảm giác tê dại vẫn còn rõ ràng đến thế.

[Sao vậy? Tư xuân?]

Tầm mắt hạ thấp xuống rơi vào một hàm răng trắng bóc dưới mái hiên, Kiều Mịch trượt xuống theo khung cửa ngồi xồm ồm đầu gối:

“Hắc Khuyển, tao cảm thấy vừa rồi Mạnh thiếu gia không chỉ là đói bụng.”

[...]

Hắc Khuyển cử động một chút hít hà mặt đất, đổi sang tư thế khác rồi lại nằm xuống, nói một câu đầy thâm ý:

[Đúng, không phải là đói thường, là đói khát.]

Kiều Mịch chớp chớp mắt, tháo kính mắt xuống lau lau rồi lại đeo lên, cuối cùng đường nhìn cũng trở nên rõ ràng – vẫn là đói, chỉ là mức độ sâu hơn thôi, liền làm ra vẻ hiểu rõ gật đầu liên tục:

“Thì ra là như vậy.”

Ánh mắt khinh bỉ của Hắc Khuyển liếc về phía Kiều Mịch, nó dám đảm bảo rằng người này tuyệt đối không hiểu ý của nó, thậm chí Nho tử không thể dạy nổi. Hút ứ khí mà còn cần hôn tới hôn lui chắc? Vô nghĩa, cái đồ ngốc bẩm sinh này thật dễ lừa, rõ ràng bị chiếm tiện nghi mà còn thậm chí vui mừng. Nhưng bản thân nó là chó yêu cao quý, Hắc Khuyển vẫn hiểu được tình thú, hướng chỉ phá hỏng việc Mạnh thiếu gia chiếm tiện nghi nói không chừng còn không có quả ngon để ăn, cho nên nó quyết định im miệng.

[Hiểu rõ là tốt, được rồi, Khuyển gia ta buồn ngủ, đi đi.]

Đến lúc này Kiều Mịch cũng hiểu được là tự mình đã tình, Mạnh thiếu gia trẻ tuổi anh tuấn sao có thể có ý tưởng khác với một người gầy trơ xương sắc mặt lúc nào cũng như có bệnh như anh chứ? Tuyệt đối là không có chuyện đó, chỉ là ảo giác thôi, nếu đã là ảo giác thì không cần phải suy nghĩ thêm nữa. Vì vậy Kiều Mịch bỏ được tâm sự đưa tay vuốt ve lớp lông ngắn mềm mại của Hắc Khuyển vài cái rồi quay về phòng đóng cửa lại, chuẩn bị đánh một giấc ngủ ngon.

Một bóng trắng gầy gò bên cạnh giếng nhìn trăng than thở:

[Đa tình từ xưa đến nay đã là mối hận vô ích, mộng đẹp trước giờ là dễ tỉnh nhất. Không hiểu yêu cũng tốt, cũng tốt.]

Hắc Khuyển vừa mới nâng mi mắt lên muốn mắng tên hàng xóm làm ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của nó thì bóng trắng đã chui lại vào trong giếng, tảng đá che miệng giếng ‘rầm’ một tiếng khép kín lại, nó không khỏi trừng mắt lên lầm bầm:

[Người khác nói chuyện yêu đương mi xen vào làm cái gì, tên cổ hủ.]

Sáng sớm ngày hôm sau, Kiều Mịch lại không có việc gì mà thức dậy thật sớm, sau khi rửa mặt thì chuẩn bị làm bữa sáng. Vừa mới đánh răng rửa mặt xong, tiện tay đưa tay vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại ôm sát mặt, đang chuẩn bị đi ra thì nghe thấy nắp bồn cầu vang lên tiếng gõ lễ độ rất có quy luật. Kiều Mịch nhìn chằm chằm nắp bồn cầu một hồi rồi mới nhắc nó lên, quả nhiên thấy một cánh tay có đốt ngón tay thon dài tái nhợt vươn ra từ dưới mặt nước, tay áo sơ mi trắng khoác vết đen bên ngoài kẹp một phong thư màu trắng giữa ngón tay, hàng chữ được viết bằng bút máy giống như rồng bay phượng múa: Mạnh Tĩnh Nguyên nhận.

Kiều Mịch nhận thư xong nhưng cánh tay không hề rút đi, ngón trỏ và ngón giữa xoa nhẹ vào bụng ngón cái, sau đó mở bàn tay ra vươn đến. Kiều Mịch nhận ra đây là ý đòi tiền, anh cũng sờ:

“Muốn bao nhiêu?”

Lần này năm ngón tay dài mảnh tách ra giờ lên rồi lại nắm lại.

“Năm tệ?”

Bàn tay xòe mạnh ra.

“Năm mươi?”

Cuối cùng cũng đưa ra động tác ok, bàn tay lại xòe ra, Kiều Mịch quay về phòng lấy năm mươi tệ đặt lên bàn tay kia, bắt được tiền rồi, cánh tay này thậm chí còn rất lễ phép khép nắp bồn cầu lại, thể giới lại yên tĩnh. Kiều Mịch đặt bức thư lên bàn cơm, quay đầu đi làm bữa sáng, quả nhiên trước khi bữa sáng được đặt lên bàn thì Mạnh Tĩnh Nguyên đã ngồi trước bàn ăn xem thư, mày nhú chặt lại.

“Ai gửi thư vậy, còn muốn thu năm mươi tệ phí bưu kiện nữa?”

Kiều Mịch loay hoay chuẩn bị bữa sáng, thuận miệng đặt câu hỏi.

Mạnh Tĩnh Nguyên nâng mắt liếc nhìn Kiều Mịch, mày càng nhú chặt thêm, tùy tiện ném tờ giấy viết thư mỏng manh đi, lá thư cùng phong thư nháy mắt bị một ngọn lửa màu tím cắn nuốt, không để lại dù chỉ một chút tro tàn.

Kiều Mịch mở to mắt nhìn một màn khiến anh cảm thấy ngạc nhiên cực độ này, Mạnh Tĩnh Nguyên đã bắt đầu ăn sáng hừ lạnh:

“Hừ, năm mươi tệ? Quả nhiên là tiểu quỷ mà cái tên nô lệ của đồng tiền Tiết Tư Thương kia nuôi.”

“Tiết Tư Thương?”

“Một tên đạo sĩ thổi thềm tiền đến chết.”

Cuối cùng cũng nghe thấy Mạnh Tĩnh Nguyên nhắc đến ‘đồng nghiệp’, Kiều Mịch cảm khái, thế giới này thật sự là nơi nơi đều ham tiền, đạo sĩ đòi tiền, quỷ cũng cũng đòi tiền, đồng thời cũng sinh ra hứng thú.

“Lá thư này là về chuyện gì?”

“Về anh.”

Mạnh Tĩnh Nguyên dừng lại một chút, nhìn kỹ gương mặt chỉ hiện vẻ tò mò đơn thuần của Kiều Mịch không hề có chút xấu hổ nào vì chuyện ngày hôm qua, trong lòng cậu lập tức cảm thấy phiền muộn thâm

oán: Mạnh Tĩnh Nguyên tôi chẳng lẽ không có chút sức nặng nào trong lòng anh hay sao? Càng nghĩ càng giận, giọng điệu liền trở nên lạnh lẽo cay nghiệt:

“Tôi nhờ gã điều tra về anh, xem trên đời này có thứ gì có thể không cần tốn nhiều sức mà có thể cưỡng chế giải trừ một trận ác, nhìn xem có thứ gì có thể tinh lọc ác linh, xem xem anh rốt cuộc là thứ gì.”

Kiều Mịch giật mình lập tức nhớ đến thân thể của mình, cũng hiểu được Mạnh Tĩnh Nguyên suy nghĩ rất thấu đáo, không khỏi hơi nghiêng người về phía trước khẩn cấp chờ mong:

“Vị đạo trưởng kia nói như thế nào?”

“Không có gì, gã cũng không xác định được anh là ai.”

Qua loa ăn vài miếng bữa sáng, Mạnh Tĩnh Nguyên mất khẩu vị ăn uống đặt mạnh chén xuống nhanh chóng đi ra ngoài, cửa chính bị cậu ta gây sức ép đóng mở ầm ầm, một lúc lâu sau vẫn còn rung lên bần bật.

“Làm sao thế? Vẫn nổi cáu từ lúc rời giường chưa tiêu sao?”

Kiều Mịch hoài nghi lẩm bầm.

Laptop đặt bên cạnh đột nhiên lóe sáng rồi tự khởi động, A Hoa chui từ trong màn hình ra, miệng chặc chặc mấy tiếng:

[Mạnh thiếu gia đáng người cao ráo đẹp trai nhưng tính tình lại quá ngạo kiều, người bình thường đều không thể chịu nổi, ngài ấy cô đơn tịch mịch đến mức nào chứ, loại nhân vật này phải có người chạy đến đẩy ngã ngài ấy.]

Kiều Mịch nhìn thẳng vào cô gái xinh đẹp hoang mang hỏi:

“Chạy đến đẩy ngã cậu ấy làm gì?”

[...]

Thiếu niên đối diện với thanh niên ngây thơ lớn tuổi này, đỡ trán lắc đầu:

[Cp kiểu gì mà lại là thụ thể này.]

“Điều Tây Bì? Thú? Ai?”

A Hoa bất chợt vươn hai tay ra đặt mạnh lên vai Kiều Mịch, trầm giọng đau khổ nói:

[Không sao, tôi vẫn rất xem trọng anh, thụ thì thụ, không nên khinh thường như vậy.]

Kiều Mịch chớp chớp mắt nghĩ thầm: Quả nhiên là ba năm qua một thế hệ sao? Mình mới có hai mươi sáu tuổi thôi lại hoàn toàn không nghe hiểu ngôn từ của thiếu nữ A Hoa này. Không hiểu thì thôi vậy, kệ đi.

“A Hoa, có thể kiểm giúp tôi vài đơn hàng ở trên mạng không?”

[Đơn hàng? Tiểu Kiều muốn phu xướng phụ tùy, cũng đi trừ quỷ à?]

“A Hoa, sau này đi học thì phải nghiêm túc học tập, cho dù tôi muốn học Mạnh thiếu gia cũng không thể gọi là phu xướng phụ tùy, hơn nữa không phải là tôi muốn trừ quỷ.”

Được rồi, là phu xướng phụ tùy, A Hoa oán thầm nhưng miệng vẫn nói:

[Vậy anh muốn nhận cái gì?]

“Phiên dịch, tiếng Anh, Pháp, Nhật, Hàn đều được, tôi không hiểu rõ lắm về internet, muốn nhờ cô giúp đỡ, cảm ơn.”

Chút việc nhỏ ấy A Hoa ngược lại cảm thấy không đáng là gì, nhưng cô vẫn khoanh tay nghiêm nghị trừng mắt nhìn Kiều Mịch, đưa ra câu hỏi:

[Cho dù anh muốn làm việc quan internet nhưng anh vẫn cần phải có một tài khoản điện tử để nhận tiền chứ, chứng minh thư của anh không phải đã bị Mạnh thiếu gia cầm mất rồi à? Phải làm sao giờ?]

“A!”

Được A Hoa nhắc nhở thì Kiều Mịch mới bắt đầu tự hỏi, nghĩ đến lúc trước Mạnh thiếu gia kiên quyết không muốn cho mình đi làm lại không có ý định trả lại chứng minh thư, có lẽ đi tìm Mạnh thiếu gia bàn bạc sẽ không có kết quả, vì vậy anh hạ kết luận:

“Cái này có lẽ phải nhờ bác sĩ Khương giúp đỡ một chút, không biết anh ấy có tài khoản điện tử có thể cho tôi mượn được không.”

Dứt lời liền cầm điện thoại di động lên bấm số.

A Hoa rất muốn nói... đồ ngốc này, tài khoản điện tử sao có thể dễ dàng đưa cho người khác mượn như vậy

chứ? Trừ phi kẻ kia có suy nghĩ không an phận với người này.

Qua một cuộc điện thoại, Kiều Mịch mượn được.

Đôi mắt được tô viền đen của A Hoa tròn tròn, không thể tin nổi thì thào:

“F\*ck, 3P? Tiểu Kiều, anh quả thật là người không thể chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài.”

“Núi da? Cái gì thế?”

Kiều Mịch hoang mang nhú mào, kính mắt lạng lẽ tuột xuống sống mũi cũng không nhận ra để đẩy lại.

## 18. Chương 17

Kiều Mịch là nhân chứng thiếu chút nữa bị nện vào, mà Mạnh Tĩnh Nguyên là bởi vì không được yêu thích mà cũng bị áp giải đến, lúc ấy Khương Cố Bình đang ở một chỗ cách đó không xa rống lên với điện thoại vốn không bị chú ý, nhưng sau khi anh ta tiêu hóa xong sự việc kinh hãi xảy ra trước mắt thì dù chết cũng muốn trông chừng Kiều Mịch, vì vậy ba người cùng đến cục cảnh sát uống trà.

Ba người chen chúc trên xe cảnh sát đều im lặng không nói gì. Mạnh Tĩnh Nguyên không hỏi nhiều đến sự tồn tại của Khương Cố Bình, là vì đã được A Hoa mật báo nên cậu đã nắm được đại khái tình hình, trong lòng đã tính toán một hồi, nhưng bây giờ chưa phải lúc thích hợp để nói chuyện. Mà Kiều Mịch vốn là không có nghĩ nhiều, tâm trí anh đều đang đặt hết lên vụ việc quỷ dị mình chứng kiến trước đó, lúc trước còn đặt lên việc cho Mạnh thiếu gia ăn, hiện tại mới bật ra đủ loại ý tưởng.

“Kiều Mịch, cậu không thoải mái à? Có muốn tựa lên vai tôi nghỉ ngơi một chút không?”

Khương Cố Bình nhẹ giọng hỏi thăm, bất kể là ai đi chăng nữa, sau khi nhìn thấy một vụ thảm kịch như thế kia thì tâm tình dứt khoát không thể bình tĩnh nổi, sắc mặt anh ta lúc này cũng có chút tái nhợt, cho dù anh ta là bác sĩ đã quen với sự sống và cái chết, nhưng tình cảnh máu chảy đầm đìa vừa rồi kia không phải xuất hiện trên bàn phẫu thuật, mà là một người còn sống đang đi lại trên đường, dựa vào ánh mắt chuyên nghiệp của mình, anh chỉ cần liếc mắt là đủ biết mấy người rơi xuống óc bay tứ tung kia đã hoàn toàn hết thuốc chữa. Anh không dám tưởng tượng chuyện này sẽ mang đến chấn động sâu sắc đến mức nào cho Kiều Mịch, trong lòng tràn đầy thương tiếc chỉ muốn làm được chút gì đó cho Kiều Mịch. Nhưng mà người được lo lắng lại hoàn toàn không cảm nhận được phần quan tâm này, so với bả vai có thể tin tưởng thì anh lại muốn chia sẻ sự hoang mang trong lòng hơn:

“Bác sĩ Khương, không phải là người bình thường nhảy lầu tự sát thường là nhất thời xúc động mà làm, nên bọn họ sẽ nhắm chặt mắt, thậm chí là cảm thấy sợ hãi cực độ sao?”

“A? Ủ, bình thường là như vậy.”

Khuông Cố Bình nhớ đến trong một vài buổi tọa đàm tâm lý học trước kia thì mình có từng nghe qua thống kê và phân tích những việc như vậy, nhưng lúc ấy anh không có hứng thú quá lớn nên không nghiêm túc nghe, ấn tượng để lại cũng không sâu.

“Hơn nữa người muốn tự sát không phải là đều tuyệt vọng đến mức ngay cả tính mạng cũng có thể từ bỏ à?”

Kiều Mịch hỏi lại.

“Đây là đương nhiên.”

Khuông Cố Bình hoài nghi nhìn Kiều Mịch, không hiểu lắm vì sao Kiều Mịch lại muốn hỏi vấn đề cực kỳ đương nhiên này, đáp án không phải là chỉ có một ư? Chẳng lẽ lại có người thực sự vui vẻ nên mới tự sát?

Kiều Mịch gõ nhẹ lên đầu một cái, càng hoang mang hơn:

“Nhưng vì sao mấy cô đó lại cười ha ha đầy hạnh phúc rồi ngã chết?”

Chỉ có Kiều Mịch lúc ấy ở gần người chết nhất, nhìn thấy rõ ràng, nghe được rõ ràng cho nên mới cảm thấy hoang mang.

“Hả? Cậu nói cái gì?”

Khuông Cố Bình không dám tin mở to mắt nhìn, anh chắc chắn mình không hề nghe lầm, nhưng về mặt Kiều Mịch cực kỳ nghiêm túc, không khỏi bắt đầu đi tìm đáp án hợp lý cho câu hỏi này:

“Ặc, không phải là mấy cô đó... cần thuốc chứ?”

Thuốc khiến đầu óc mơ màng, còn lý do gì hợp lý hơn cái này? Nhưng mà nó cũng không khiến sự nghi hoặc trong lòng Kiều Mịch giảm bớt, không khỏi quay đầu nhìn về phía Mạnh Tĩnh Nguyên vẫn yên lặng nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, dường như cảm nhận được tầm mắt của Kiều Mịch, Mạnh Tĩnh Nguyên quay mặt lại, đáy mắt xẹt qua vài tia sáng đỏ không rõ, ánh mắt lại cực kỳ tỉnh táo, thậm chí còn mang theo vẻ lạnh nhạt:

“Đừng lãng phí đầu óc, vì sao bọn họ lại tìm đến cái chết? Chuyện này anh không có tư cách, cũng không đủ năng lực để bận tâm.”

“Này, cậu máu lạnh quá đấy.”

Khương Cố Bình nhú mày chặt lại, cho dù lời nói của Mạnh Tĩnh Nguyên cũng không phải là vô lý, nhưng như vậy cũng quá là không có tình người.

“Hừ.”

Mạnh Tĩnh Nguyên hừ lạnh, lại quay mặt đi nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ một lần nữa, vốn không cho Khương Cố Bình chút mặt mũi nào. Khương Cố Bình bị chọc tức muốn chết, nếu như lúc này trên tay cầm dao phẫu thuật, anh chỉ hận không thể rạch ngực mổ bụng tên nhóc thối này, chỉ lo nghiêng răng nghiêng lợi nên cũng không chú ý đến Kiều Mịch đặc biệt yên lặng. Một lúc thật lâu sau, Kiều Mịch nhẹ gật đầu:

“Cũng đúng, vậy thì tôi nên nghĩ đến thực đơn cho bữa ăn hôm nay thôi.”

“Hả?!”

Khương Cố Bình giật mình, mắt anh ta trừng lên to tròn nhìn thẳng vào Kiều Mịch, rất hoài nghi sau khi nhìn thấy một màn vừa rồi thì còn ai lại có khẩu vị để ăn.

Kiều Mịch phối hợp làm ghi chép với cảnh sát, thời gian cũng không dài, chỉ là khi anh thẳng thắn nói ra những gì mình chứng kiến được thì lại đối được mấy ánh mắt nhìn chăm chú đầy quái dị, biểu lộ ra vẻ hoài nghi và không tin thuần túy, giống như cho rằng anh đang nói đùa. Nhưng việc nên nói thì vẫn nói ra tất cả, đối diện với ánh mắt nghiêm khắc và lời chất vấn đông đặc, Kiều Mịch thật sự không nói ra đáp án khác, đành phải khiêm tốn xin chỉ bảo:

“Ừm, hay là mọi người nói yêu cầu ra cho chính xác, tôi sẽ thẳng thắn giống như yêu cầu nhé.”

Hai nhân viên cảnh sát phụ trách ghi chép gần như tức phát điên, đây tính là thẳng thắn gì chứ? Lại nghĩ tới người này cùng một bọn với tên nhóc họ Mạnh kia liền coi như Kiều Mịch cố ý trêu chọc bọn họ, cho rằng Kiều Mịch bề ngoài nhìn như lương thiện nhưng thực ra bản chất là một tên giảo hoạt lại phản nghịch, loại người này không hiểu được cái gì là hợp tác thật tốt, bởi vậy cũng từ bỏ việc tra hỏi mà cho Kiều Mịch đi. Vừa mới đi ra ngoài liền nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nguyên dựa lưng vào tường nhắm mắt dưỡng thần, mà Khương Cố Bình đang cằn nhằn liên miên với người nói chuyện cùng anh ta ở đầu bên kia điện thoại, hình như là người đến bắt xe anh ta. Mạnh Tĩnh Nguyên rời khỏi vách tường, ánh mắt đảo qua Kiều Mịch nhanh đến mức khó có thể nắm bắt.

“Đi.”

“Ừ.”

Kiều Mịch nghe lời theo sát.

“Này! Chờ tôi một chút... Không phải nói với ông...”

Khuông Cố Bình phân tâm nói với điện thoại, lảo đảo một chút đi đến trước mặt hai người kia.

Phát hiện ánh mắt không tốt ở bốn phía, Kiều Mịch có chút tò mò:

“Hình như bọn họ rất ghét chúng ta.”

“Là tôi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên cười như không cười, ánh mắt trời sinh mang theo sát ý kia đảo quá đám người đó, lại nhận thêm càng nhiều ánh nhìn chăm chăm không thân thiện hơn.

“Nhắm vào cậu? Cậu từng phạm tội à?”

Kiều Mịch hỏi.

Câu hỏi này khiến Mạnh Tĩnh Nguyên hơi kinh ngạc ngoài đầu lại nhìn lướt qua, cậu cho rằng, ít nhất là chưa từng có người nào là không có đủ các loại nghi vấn cùng suy đoán tàn ác với sự tồn tại của cậu, mà cậu cũng đã quen dùng tư thế của kẻ ác để tiếp nhận đủ loại ánh mắt kia, không giải thích cũng không thêm bận tâm. Nhưng mà đối diện với cậu hỏi của Kiều Mịch, gương mặt kia cũng không hề bồn chồn mà chỉ có tò mò, không màng là loại đáp án gì cũng đều có thể tiếp nhận, cậu không khỏi giảm bớt sự cay nghiệt độc địa của mình xuống, cười nhẹ:

“Đánh người có tính không?”

Có tính không? Kiều Mịch chớp chớp mắt, đẩy kính mắt lên thành thật bày tỏ cảm nghĩ:

“Rất không rõ ràng.”

Mạnh Tĩnh Nguyên dứt hai tay vào túi bước tiếp về phía trước, từ góc độ của Kiều Mịch chỉ có thể nhìn thấy sợi tóc nhẹ tung bay theo bước chân, vốn tưởng rằng chủ đề đã chấm dứt ở đây, nhưng không ngờ giọng nói lạnh nhạt đến mức gần như vô cảm kia lại đột nhiên bật ra một câu:

“Tôi có tội, nhưng ai có thể khép tội được cho tôi?”

Không đợi Kiều Mịch kịp phản ứng lại, cảnh sát Tạ đã đi thẳng đến trước mặt, ánh mắt sắc bén được bồi dưỡng qua nhiều năm phá án quét qua ba người, cuối cùng tập trung lên Mạnh Tĩnh Nguyên dẫn đầu, gương mặt cuồng ngạo mang theo nụ cười giả lả:

“Mạnh Tĩnh Nguyên, nghe nói cậu là vì được ‘Thần’ kêu gọi cho nên mới chạy đến hiện trường, sao rồi, cậu chuyển từ nghề lưu manh sang thầy đồng rồi à?”

Mạnh Tĩnh Nguyên khép mắt lại, mặt đỏ sạm di chuyển giữa hai khe hẹp, cười như không cười:

“Có lẽ khi nào ông không còn tin tưởng rằng mình có thể phá được vụ án này thì sẽ tìm đến thầy đồng như tôi để giúp hồi quý thần một chút đấy... Lệ phí sẽ thu không ít đâu.”

Dứt lời, Mạnh Tĩnh Nguyên lập tức xoay tay đặt lên vai Kiều Mịch, đi lướt qua cảnh sát Tạ mặt đã đen như bị bôi mực nghênh ngang rời đi. Khương Cố Bình tự nhận thấy cảm giác tồn tại của mình quá yếu, sợ bị bỏ lại nên đành vội vàng đuổi theo.

“Này, nhóc thối, cậu nói chuyện với cảnh sát như vậy mà không có vấn đề gì sao?”

Khương Cố Bình vẫn cảm thấy thấy Mạnh Tĩnh Nguyên là dân đường phố, nghênh ngang như vậy không sợ bị chỉnh à?

Mạnh Tĩnh Nguyên không thèm quay đầu lại ném sang một câu:

“Nếu anh sợ thì quay về quỳ xuống cầu xin tha thứ đi.”

Dứt lời đã đưa tay lên vẫy taxi, nhét Kiều Mịch vào trước rồi kéo cửa xe lại ngay trước mặt Khương Cố Bình, đọc địa chỉ rồi kêu lái xe rời đi. Khương Cố Bình vốn muốn nhảy lên chỗ ghế phụ nhưng không kịp, đập mạnh vài cái lên cửa xe rồi trở mắt nhìn tên lưu manh kéo người trong lòng của mình đi, hận đến mức giậm chân.

“Bác sĩ Khương!”

Kiều Mịch quay đầu lại nhìn bóng người xa dần, thật sự không còn cách nào khác, đành lặng lẽ thở dài.

“Anh nhờ hấn làm cái gì?”

Mạnh Tĩnh Nguyên khó chịu kéo mặt Kiều Mịch qua, thò người đến chặn anh lại rồi hung dữ trừng mắt nhìn ánh mắt rình mò liên tục liếc nhìn sang đây qua kính chiếu hậu của lái xe, cho đến khi lái xe cảm giác được nguy hiểm ngồi ngay ngắn lại rồi mới chuyển ánh mắt lại đặt lên trên gương mặt tràn đầy vẻ hoang mang của Kiều Mịch, ngữ điệu lạnh lùng:

“Anh giấu tôi tìm hấn nhờ giúp đỡ?”

“A!?”

Kiều Mịch ngộ ra:

“Cậu là nói chuyện tôi mượn tài khoản điện tử?”

“Không sai.”

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt màu đỏ sậm sắc bén tựa như muốn nhìn thấu người khác, nhưng đôi mắt đen như mực kia lại trầm tĩnh không có chút gợn sóng, không hề bị dọa vì khí thế sắc bén của đối phương.

“Bởi vì cậu cầm chứng minh thư của tôi, có rất nhiều chuyện tôi không thể làm được, hơn nữa cậu còn không cho tôi đi tìm việc làm.”

Lý lẽ thẳng thắn, quả thực Kiều Mịch có tư cách này, nhưng anh đã hoàn toàn bỏ qua chuyện lúc Mạnh Tĩnh Nguyên ngang ngược thì sẽ tuyệt đối không để ý gì đến đạo lý, giống như lúc này:

“Tôi không cho phép thì anh lại lén tôi làm, dám dùng tài khoản điện tử của hấn, tôi sẽ kêu A Hoa cho hấn tiêu luôn.”

“Cậu đúng là nói chuyện không có đạo lý.”

Tính cách Kiều Mịch tuy ôn hòa nhưng cũng không phải làm từ đầu hũ, anh có thể bao dung được sự bốc đồng của người trẻ tuổi, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ mù quáng nghe theo:

“Tôi không thể ỷ lại vào cậu mãi được cho nên mới hy vọng có thể nhanh chóng độc lập, bác sĩ Khương chỉ là nhiệt tình giúp đỡ, anh ấy cũng không đụng chạm gì đến cậu.”

Không thể ngờ được hôm nay đồ ngốc này cũng biết phản kháng, Mạnh Tĩnh Nguyên thầm lấy làm lạ nhưng cũng không chấp nhận lùi bước:

“Dám dòm ngó đồ của tôi chính là một loại đụng chạm!”

Kiều Mịch nhìn chăm chú vẻ mặt giận dữ gần trong gang tấc, đưa tay vuốt nhẹ đỉnh đầu Mạnh Tĩnh Nguyên đang giống như một con mèo bị xù lông, an ủi:

“Đúng, tôi là đồ ăn của cậu, nhưng bác sĩ Khương cũng không ăn tôi, cậu vốn là không cần lo lắng.”

Kiều Mịch lại dùng cách đối phó với nhóc con để đối xử với cậu, Mạnh Tĩnh Nguyên hóa đá trong một giây rồi sau đó cậu không kiềm nén được sự hỗn loạn bùng nổ trong \*\*\*g ngực được nữa, một tay chặn lấy người đã bị ép chặn trên ghế ngồi, giống như một con sư tử phát điên chuẩn bị cắn cổ họng của con mồi, trong mắt tràn đầy ham muốn xâm lược và chiếm hữu, cúi đầu lăm lăm bên vành tai trắng nõn:

“Để tôi nói cho anh biết, tên lang băm họ Khương kia rất thích loại thịt khô như anh, hấn muốn ăn anh,

cực kỳ muốn đấy.”

Hơi nóng mờ ám phả bên tai, cho dù Kiều Mịch không hiểu phong tình thì cũng nhận ra Mạnh Tĩnh Nguyên có ý ám chỉ gì, nhưng anh đương nhiên là suy nghĩ cho mình, hơn nữa cũng không định che giấu:

“Tôi không có ý gì với bác sĩ Khương cả, Hắc Khuyển nói cho tôi biết tôi và anh ta có dây tơ hồng, tôi muốn hỏi là cậu có cách nào cắt đứt nó không?”

Lần đầu tiên nghe thấy có người muốn cắt nhân duyên, Mạnh Tĩnh Nguyên khựng lại rồi đột nhiên nhớ ra người đang bị mình đè xuống là ai, nghĩ rằng đã sớm hoài nghi trong đầu anh ta thiếu mất linh kiện nào đó nên cho dù có suy nghĩ nào kỳ quái thì đương nhiên là cũng không ngoài ý muốn.

“Anh... thật sự nghĩ như vậy?”

“Đương nhiên.”

“Vì sao?”

Mạnh Tĩnh Nguyên không hiểu, thiên mệnh như thế nào mà người phàm có thể chiến thắng dễ dàng đến thế, loại thái độ giống như Khương Cố Bình mới là bình thường, chỉ có Kiều Mịch là cố tình không hề giống. Người kỳ quái này rõ ràng có một thân linh khí thuần khiết, lại kỳ lạ là không hề có chút phản ứng nào với thiên mệnh, có cả sự ngu ngốc mạnh mẽ đến khó hiểu.

“Tôi không biết, chỉ làm theo lòng mình thôi.”

Làm theo lòng mình...

“Lòng anh thật kỳ quái.”

Mạnh Tĩnh Nguyên lo lắng bước tiếp theo nên làm như thế nào, thân thể hơi lạnh đang nằm dưới thân cậu cũng không quá đẹp, quá gầy, quá yếu, vốn không thể nào khơi lên được \*\*\* của cậu, nhưng cố tình lại không hề như mong muốn... Có nên thúc đẩy hay không? Vừa nghĩ bàn tay liền lướt qua mạch đập bên gáy, trượt xuống chỗ \*\*\*g ngực cảm nhận nhịp tim đập trong \*\*\*g ngực, thứ đó giống như có thể dẫn dụ mình tiến thêm một bước nữa. Bất chợt, quán tính mạnh mẽ gần như đẩy ngã Mạnh Tĩnh Nguyên xuống chỗ ngồi, cậu ngạc nhiên nhìn Kiều Mịch đã đặt sự chú ý lên xung quanh, chợt nghe thấy tiếng người lái xe mang theo âm khóc sợ hãi nói:

“Hai vị đã đến nơi rồi... Mời hai người xuống xe rồi lại tiếp tục.”

Mạnh Tĩnh Nguyên tức giận đến mức muốn giết người, ngược lại Kiều Mịch nhìn lái xe bị trừng mắt đến mức gần như đã co người lại dưới bánh lái liền vội vàng thanh toán tiền xe rồi túm bạn nhỏ lưu manh đã

nổi gân xanh kéo đi, xe taxi liền dừng tốc độ giống như tốc độ ánh sáng của tay đua xe quốc tế chạy như bay đi.

“Được rồi.”

Kiều Mịch vỗ vỗ lưng Mạnh Tĩnh Nguyên rồi đi cùng cậu vào sâu trong ngõ nhỏ, nhượng bộ:

“Tôi không tìm bác sĩ Khương nhờ giúp đỡ nữa, nhưng tôi nhất định phải đi tìm việc làm, trả chứng minh thư cho tôi đi.”

“Như hiện tại không phải là rất tốt sao?”

Giọng điệu của Mạnh Tĩnh Nguyên hơi thả lỏng một chút, nhưng cũng không muốn thỏa hiệp đơn giản như thế.

“Không phải là không tốt, nhưng cậu muốn nuôi tôi vĩnh viễn à?”

Kiều Mịch cười nói.

Vĩnh viễn? Lời hứa hẹn như vậy quá nặng nề, có lẽ Mạnh Tĩnh Nguyên có thể thuận miệng đối phó, nhưng giờ phút này đối diện với Kiều Mịch thì cậu lại không làm được.

“Chỉ có thể nhận công việc trên internet.”

“Ừ, tôi cũng có ý này.”

Hai người vừa thì thầm nói chuyện vừa quay về đại viện, làm như không nhìn thấy quỹ hồn máu thịt lẫn lộn ở đầu ngõ nhỏ, nó giống như một con trùng đầy thịt không ngừng cố gắng nhúc nhích bò đi. Bọn họ luôn bận rộn không biết bao nhiêu việc, không có quá nhiều thời gian nhàn hạ thoải mái đi xen vào việc của người khác, chỉ cần những chuyện vớ vẩn này không xâm nhập vào thế giới của bọn họ là được.

Hôm sau Kiều Mịch thức dậy thật sớm bắt đầu lo cho việc ăn uống ngày mới của đại viện, tiếp đó đến ngân hàng lập tài khoản điện tử rồi tiến hành tìm công việc kiếm ăn của mình. Sau khi được Mạnh Tĩnh Nguyên cho phép, A Hoa càng tích cực tìm kiếm các cơ hội cho Kiều Mịch, từ đó về sau, phòng chính vào buổi chiều có hai bóng người luôn vui đùa bận rộn. Không ai để ý công việc của họ có thể hoàn thành riêng biệt trong phòng hay không, chỉ ăn ý bận rộn dưới ánh đèn cho đến khi buồn ngủ.

Khương Cố Bình đã từng ghé qua tìm người nhưng về sau không dám đến nữa, bởi vì cổng của đại viện không biết bắt đầu từ ngày nào đã biết cách đuổi người, Khương Cố Bình sau vài lần bị ném ra đau đớn khắp mình mẩy cũng từ bỏ, chỉ liên tiếp gọi điện thoại đến quan tâm Kiều Mịch, nhưng từ sau khi Kiều Mịch có công việc thì thường không có quá nhiều thời gian để nói chuyện, bác sĩ Khương cho dù có bắt

khuất đến đâu thì cũng không thể không thuận theo mà quán lấy không rời, đó là điều kiêng kỵ lớn nhất khi theo đuổi người khác, đành phải nói được hai câu rồi thức thối dập máy. Các y tá gần đây đều đang đồn thổi rằng thiếu gia nhà Viện trưởng trúng tà, cả ngày luôn bày ra dáng vẻ thâm trầm u buồn.

Nghe báo cáo từ quỷ hồn và chó yêu, Mạnh Tĩnh Nguyên vô cùng thỏa mãn, mà cậu cũng tận dụng hết các loại quan hệ của mình để tìm kiếm phương pháp cắt đứt nhân duyên.

Thời gian qua đi mỗi ngày, từ khi vết máu ở đầu gối được rửa sạch thì mọi người dần dần vì bận rộn mà quên đi bảy người phụ nữ nhảy lầu kia, các vị trong đại viện cũng thế, cho đến sáng sớm một ngày nào đó, Kiều Mịch rửa mặt xong lại nghe thấy tiếng gõ vang truyền ra từ bồn cầu, nhắc lên xem liền thấy cánh tay với những đốt ngón tay thon dài kia, vẫn là một bức thư trắng đơn giản, vẫn là gửi đến cho Mạnh Tĩnh Nguyên. Dựa theo quy củ cũ, Kiều Mịch đưa tiền bo xong liền đưa thư cho Mạnh Tĩnh Nguyên rồi rời đi chuẩn bị bữa sáng, sau khi bưng bữa sáng lên bàn thì chỉ có Mạnh Tĩnh Nguyên ngồi bên cạnh mép bàn, phong thư không thấy đâu.

“Xem thư xong rồi?”

Kiều Mịch rót một cốc sữa đậu nành đưa cho cậu.

“Xem rồi.”

Mạnh Tĩnh Nguyên nhận cốc sữa đậu nành rồi chuẩn bị ăn bánh rán.

“Nói cái gì vậy?”

“Tiết Tư Thương nói muốn đến đây ở nhờ vài ngày.”

“Vị đạo trưởng kia?”

Trong lòng Kiều Mịch hiện lên hình tượng kinh điển là một người trung niên để chòm râu dê mặc một thân áo đạo, lưng đeo kiếm gỗ đào.

Mạnh Tĩnh Nguyên hơi chau mày, ngữ điệu khinh thường:

“Đúng vậy, là tên đạo sĩ thối vừa tham tiền vừa keo kiệt kia, ngay cả tiền ở khách sạn cũng không chịu móc ra.”

Có thể nghe ra được Mạnh thiếu gia là vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ với vị đạo trưởng này, bằng không với tính tình của cậu cứ đá thẳng người kia đi là được, Kiều Mịch thầm đoán trong lòng quan hệ của hai người này thực ra rất không tệ.

“Ừm, ngài ấy đến thành phố A trừ quỷ à?”

“Là tòa nhà có bảy người phụ nữ nhảy xuống kia mời tên đó đến làm phép.”

Ký ức đã bị quên đi lại xuất hiện trong đầu một lần nữa, Kiều Mịch trầm nghĩ: Bảy người phụ nữ kia vẫn còn ở lại nhân gian tác quái? Không phải lúc chết đi rất là hạnh phúc sao?

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-quy>*